
AOWA JOY
DE ANDERE WEG
Deel 3 en 4 van de serie Het verhaal van duizend levens

De Andere Weg

De Andere Weg

Deel 3 en 4 van de serie
Het verhaal van duizend levens

Aowa Joy

Schrijver: Aowa Joy
Coverontwerp: Aowa Joy en ChatGPT
ISBN: 9789465316963
© 2025 Joy Ligteringen
https://www.houseofjoy.online

Voorwoord

Dit boek is geen nieuw begin en ook geen op zichzelf staand verhaal. Het is een volgende stap in *Het verhaal van duizend levens*, dat zich al schrijvend blijft ontvouwen. Terwijl ik de hoofdstukken van het derde en vierde deel opnieuw bewerkte, diende zich iets onverwachts aan. Alsof de verhalen zichzelf begonnen te herschrijven, precies zoals deze tijd van Nieuwe Energie dat nu van ons vraagt. Oude ballast loste op, ervaringen vielen in een ander licht, en wat zwaar leek, kreeg een nieuwe bedding van betekenis.

Wat ik ontdekte, gaat verder dan mijn persoonlijke reis. Het is alsof er een grotere verteller meekijkt, een facet van de ziel dat zichzelf al in het eerste deel introduceerde als Tithua. Zij is voor mij de vertegenwoordiger van de Kosmische Storyteller, een aanwezigheid die niet los van mij staat maar een deel van het grotere "wij" is. Haar inbreng in dit boek is nog nauwelijks zichtbaar, maar toch voel ik haar als stille aanwezigheid. Misschien verschijnt zij pas ten volle in het laatste deel, maar nu al ademt haar stem mee in de onderstroom van deze bladzijden.

Zo vind je in deze pagina's zowel de intimiteit van mijn persoonlijke weg, als de reikwijdte van een kosmische vertelling, én de lichtheid van een lach. Samen vormen ze de bedding voor wat er in dit deel van het verhaal naar voren komt: de komst van de Draak en het scheuren van de sluier.

Dus, lieve lezer, adem diep in. Laat je meenemen, glimlach als het kan, huiver als het moet, en luister vooral naar je eigen

innerlijke verteller. Want misschien ontdek je al lezende dat jouw verhaal óók bezig is zichzelf te herschrijven.

Hoofdstuk 1

In de stilte van de sneeuw en het knapperen van het vuur, klopt iets nieuws aan mijn deur.

Het is nog ochtend en het sneeuwt. Ik sta voor het raam van de enorme serre en zie de wereld witter worden. Ik kom maar niet op gang vandaag. Achter me hoor ik het geknetter van het vuur in de grote open haard, het enige geluid dat er is. De sneeuw dempt zelfs de geluiden van de boerderij verderop. Het zou me een vredig gevoel moeten geven, maar dat doet het niet.

Het is bijna een jaar geleden dat ik in dit fantastische huis midden in de natuur ben komen wonen, een jaar waarin ik geen letter heb kunnen schrijven. Ook Sam, mijn zoon, trok hier toen bij me in om in de stilte zijn leven weer op de rit te krijgen. Hij greep mijn aanbod met beide handen aan, maar nu, een jaar later, is hij geen steek opgeschoten. Alles wat wij ondernemen om zijn leven weer op de rit te krijgen brokkelt met dezelfde vaart af. De ene schuld is nog niet geregeld of de volgende klopt aan de deur. De opleiding die hij heeft gekozen valt hem zo tegen dat hij de helft van de tijd in zijn bed blijft liggen.

’s Ochtends, als ik wakker word, luister ik met gespitste oren naar geluiden die mij vertellen of hij wel of niet naar school gaat. Als het stil blijft, voel ik de stress alweer opborrelen. De hoeveelheid lege bierblikjes groeit met de dag, want Sam vindt opruimen onzin. Kom ik in de buurt van de trap naar de eerste verdieping waar Sam zijn domicilie heeft, dan voelt het alsof ik een kroeg binnenstap. Sam stevent af op een nieuwe crisis en

eenmaal raden bij wie hij aan gaat kloppen om hulp. Ik weet niet wat te doen en wacht op iets dat het tij doet keren.

Ik loop bij het raam vandaan, ga met mijn laptop bij de open haard zitten en zoek naar iets wat mijn gedachten afleidt.
Het is nog pikkedonker, de dooi heeft inmiddels alweer ingezet en mijn auto glibbert over de modderige zandweg. Ik ben op weg naar Anton om samen naar een bijzondere meditatieavond te gaan. Een dik uur later rijd ik zijn straat in.

'Kom je eerst boven of gaan we direct door?' vraagt hij door de intercom.

'Laten we meteen doorrijden, dan kunnen we daar rustig aankomen en wat drinken.'

'Ik kom eraan.'

'Wat is ET-healing eigenlijk? En waarom wilde je mij mee hebben?' vraag ik zodra Anton zit.

'Goedenavond Ligteringen.'

'Goedenavond lieve Anton.'

'Een maand geleden kreeg ik een link door en wat ik las resoneerde zo sterk dat ik meteen contact heb gezocht. Ik heb je meegevraagd omdat ik benieuwd ben wat jij ervan vindt, en misschien is het ook iets voor jou.'

'Dat zou fijn zijn want ik voel me de laatste tijd zo niets, zo nergens meer bij horen en ik kan ook wel wat afleiding gebruiken van het hele Sam-gedoe.'

'Dat kan ik mij voorstellen,' zegt Anton, die een week geleden getuige was van een fikse ruzie tussen Sam en mij.

'Vertel nu eerst eens wat dat ET-gedoe precies inhoudt.'

'Eigenlijk is er niets nieuws onder de zon want het gebeurt op dezelfde manier als met wat wij healing noemen: de healer is kanaal voor helende energie van krachten uit het universum. Alleen is het een medisch team dat niet op Aarde leeft maar elders en die voor het gemak ET-ers, extra terrestials met andere

woorden, worden genoemd. Wat ik ervan begreep is dat elke healer hier op Aarde die met de ET-ers wil samenwerken een vaste ET-gids krijgt die als tussenstation fungeert voor het betreffende medische team. Je leert als healer om je af te stemmen op de gids en vice versa zodat er een nauw en vertrouwd contact ontstaat. Deze mensen waar we nu heen gaan, werken trouwens ook met de stargate. Ken je dat?'

'Nee, nooit van gehoord.'

'Een stargate is een vortex, een krachtveld, gemaakt volgens de heilige geometrie en heeft de vorm van een merkaba. Het creëert een hoog vibratieveld dat jouw slapende multidimensionale DNA activeert zodat blokkades weg kunnen vallen en je vrij wordt van oude aangekoekte energie. Tenminste dat beweren de mensen die stargates bouwen en anderen er mee leren werken. Je schijnt ook energetische stargates te hebben.'

'Als dat niet weer gebakken lucht is, is dat precies wat ik nodig heb, ik moet oude koek kwijt. We zijn er trouwens.'

Even later stappen Anton en ik het centrum binnen waar al aardig wat mensen aanwezig zijn. Ik ben de deur nog niet door of ik bevries.

'Gatver Anton, dit is een centrum dat in contact staat met Damanhur, die leefgemeenschap in Italië waar ik een paar jaar geleden was, weet je nog? Moet je eens kijken overal die rot symbolen en daar ook nog eens de kop van die griezel.'

'Waar zie je zijn kop?'

'Daar op de plank liggen stapels boeken met zijn foto erop en aan de muren hangen de symbolen van de heilige taal die ze daar gebruiken.'

'Wil je weg?'

'Ik ga eerst vragen hoe het zit.'

Ik stap naar een van de organisatoren toe en vraag zonder inleiding: 'zijn jullie aan Damanhur verbonden?' Het is even stil.

De enige man van het team kijkt me niet begrijpend aan. ‘Ik zie hier namelijk allemaal symbolen die er mee te maken hebben,’ zeg ik en ter verduidelijking wijs ik naar een van de symbolen die aan de muur hangt.

‘Bedoel je dat,’ zegt de man, ‘nee hoor, wij huren deze ruimte en hebben er geen band mee. Hoezo?’

‘Ik heb er niet zulke prettige ervaringen opgedaan namelijk. Ik sta te trillen op mijn benen sinds ik hierbinnen ben gestapt.’

‘Maak je geen zorgen, we hebben er niets mee te maken. Pak eerst maar iets te drinken en ga rustig zitten.’

Ik ben gerustgesteld al vind ik het geen grapje om aan deze periode te worden herinnerd. Ik voel me zo slap als een vaatdoek en mijn hart bonst in mijn keel.

‘Kom, laten we een goede plek zoeken, dat is nu helemaal belangrijk nu je zo geschrokken bent,’ zegt Anton.

Ik kijk de cirkel van stoelen rond en kies er een die het verst van de symbolen af staat en ga zitten. Ondertussen ben ik zo misselijk als een kat geworden, vlieg met dezelfde vaart weer overeind en kan nog net het toilet halen.

‘Je hebt het wel te pakken,’ zegt Anton. ‘Ik ben blij dat jij eens boven de pot mag hangen.’

‘Ja, ik ben ook heel blij,’ zeg ik nog natrillend. ‘Waar ik van schrik is dat die periode nog steeds zo’n grote impact op mij heeft. Ik ben toch nog bang voor de macht van die man en dat valt mij vies tegen.’

‘Wees niet zo hard voor jezelf, alles gaat schoksgewijs en soms komt er ineens nog een oud stuk naar boven. Dat is niet verkeerd want dan kun je het echt loslaten.’

‘Ook zo’n lekkere dooddoener dat loslaten. Hoe doe je dat?’

‘Niet meer aan denken.’

‘Dat is net zoiets als zeggen, “kijk niet naar mij alsjeblieft”, vervolgens kijkt iedereen mijn kant uit.’

'Geen energie meer geven dan?'

'Komt in de buurt.'

Een kwartier later zit iedereen en begint een meditatie waardoor ik kalmeer en me weer stevig voel. Dan begint een van de healers uitleg te geven, en na een korte pauze kan het echte werk beginnen.

'Lieve mensen het is tijd om contact te gaan maken met ons medische team. De stargate helpt jullie om je krachtveld te activeren en contact te maken met het kwantumveld. Sluit je ogen en laat maar gebeuren wat er gebeurt. Jullie worden eerst beter geaard door het team. Dit is erg belangrijk om de healing te kunnen integreren in je aardse leven en om te voorkomen dat je te veel uit balans raakt door de hoge frequenties.'

Ongelooflijk, denk ik, het is alsof een kudde olifanten op mijn hoofd is gaan staan en er twintig loden ballen aan mijn benen zijn gehangen. Ik zak en zak met een gevoel alsof ik in de Aarde verdwijn. Mijn twijfels over de kracht van deze healing zijn meteen verdwenen. Dan ervaar ik een onbekende energie, een die zeer krachtig voelt. Ik word weer misselijk en ben blij dat ik zit. Een werveling stroomt door mijn lichaam en maakt contact met een weten; de komende tijd draait om zelfliefde en trouw zijn aan mijzelf. Het sluit naadloos aan bij mijn wens om volkomen authentiek in het leven te staan. Ik ben dus op de goede weg, al voelt het allesbehalve aangenaam.

Na wat ik als een half uur ervaar – want ik ben mijn tijdsgevoel kwijt – is er gelegenheid tot het stellen van vragen. Een vrouw uit de groep stelt een vraag die mij doet opveren: 'Ik heb zelf een healingcentrum maar om de een of andere reden krijg ik erg weinig cliënten. Kan het team mij vertellen wat ik niet goed doe?'

'Ik maak contact,' zegt een van de teamleden. Na enkele minuten begint ze te spreken: 'ze laten weten dat jouw ziel niet

op een lijn staat met de ziel van je centrum. Je kunt het verbeteren door eerst aan jezelf te werken. Je bent niet voldoende verbonden met je eigen centrum. Het zou goed zijn als je jouw meditaties daarop zou richten. Als je werkelijk op een lijn staat met je zielsverlangen en dit vervolgens op een lijn weet te brengen met de kern van je centrum zullen de cliënten binnenstromen.'

Dat is wat er in mijn werk ook mis ging, denk ik. Ik organiseerde van alles om maar geld binnen te krijgen, maar wat ik organiseerde stond niet op een lijn met mijn zielsverlangen. Om die reden kreeg ik zo weinig aanmeldingen.

Tegen middernacht sta ik weer voor mijn deur. Net voordat ik naar binnen stap hoor ik de bekende uil krijsen.

Hoofdstuk 2

Een simpele klop op de deur kan de illusie van vrijheid te niet doen.

Ik sta net de vloer in mijn grote keuken te vegen als er wordt geklopt. Dat zal de man van de belastingdienst zijn die mij heeft uitverkoren voor een controle.

'Komt u binnen.'

'Goedemorgen, sorry dat ik een beetje verlaat ben, de navigatie liet me in de steek.'

'Dat overkomt wel meer mensen die dit huis proberen te vinden. Koffie?'

'Graag.'

De man kijkt bewonderend rond en ik kan bijna de radertjes in zijn hoofd zien draaien.

'Wat een fantastische plek hebt u hier. Woont u hier al lang?'

'Bijna een jaar. Het huis is van Natuurmonumenten en heeft nog geen nieuwe bestemming. Tot die er is mag ik hier wonen in het kader van leegstandsbeheer.'

'Niet gek,' zegt de man.

Ik schenk koffie in en dan is het even stil. Een vraag borrelt op: 'Wat deed u besluiten om bij mij een controle uit te voeren?'

'Dat beslis ik niet zelf. Het systeem haalt bepaalde afwijkingen eruit. Bij u was dat een wat afwijkende winst- en verliesrekening van twee jaar terug. Als u me uw administratie geeft, kan ik kijken waar het aan ligt.'

Ik reik hem de map aan. Hij bladert en knikt. 'Ah, ik heb hem. Een hoge uitgave in dat jaar. Deze post bedoel ik.'

‘Dat is de betaling aan de vertaler,’ zeg ik. ‘En dat is reden voor controle?’

‘Inderdaad. U bent bijna vijf jaar geleden opnieuw zzp’er geworden, maar u hebt nog geen winst gemaakt terwijl u wel de zelfstandigenaftrek claimt. Dat mag een paar jaar, maar daarna moeten wij terugvorderen.’

‘Ik ben me bewust dat ik nog geen winst maak,’ zeg ik. ‘Maar menig groot bedrijf draait óók jaren verlies.’

‘Dat klopt. Alleen: grote bedrijven hebben personeel dat afhankelijk is van salaris. Daarom weegt het voor ons anders dan bij zzp’ers.’

‘Merkwaardig,’ zeg ik. ‘Ik ben toch óók afhankelijk van mijn inkomsten? Als ik die aftrekpost moet terugbetalen, kan ik net zo goed faillissement aanvragen. Telt dat niet?’

Zijn hals kleurt rood. ‘Ik begrijp u, maar ik voer alleen de wet uit. Ik zie dat u wel langzame progressie maakt, maar ik moet een rapport schrijven. U kunt wel meteen kwijtschelding aanvragen, want ik zie dat u geen reserves hebt.’ Zijn blik glijdt door de kamer: geen kunst, geen antiek, niets van waarde. Ik voel me plots arm en mislukt.

Wanneer hij wegrijdt, blijf ik met de bezem in mijn hand staan. De koffie is koud, het zand ligt nog op de tegels. Wat rest is een knagend gevoel: de meeste mensen willen goed doen, maar in dienst van instanties worden ze marionetten. Het systeem spreekt, zij voeren uit.

En ik? Ik ben ook niet vrij. Eigen baas, maar toch gegijzeld door regels die winst boven mensen stellen. Boosheid welt op, vermengd met machteloosheid. Hoe kan een maatschappij ooit menselijk worden zolang geld ons hoogste goed blijft? Ik weet één ding zeker: dit kan niet eindeloos doorgaan. Groei, jaar in jaar uit—ooit stort het in. En ergens in mij fluistert een stem dat dát misschien wel de kans is op iets nieuws.

Hoofdstuk 3

Soms is één herinnering genoeg om de rode draad van een leven zichtbaar te maken.

Voor de tweede keer stappen Anton en ik het healingcentrum binnen voor een meditatieavond. Het voelt rustiger dan de vorige keer. Na een korte meditatie begint de werkelijke healing. Al snel glijd ik in een lichte trance en het eerste wat ik waarneem is de aanwezigheid van Kwan Yin.

Ze komt naast me staan en op hetzelfde moment kijken we samen naar een zwartgeblakerde citadel, een stad die ik eerder zag in de Hall of Spheres in Damanhur. In dat leven had ik een hoge functie in Atlantis. Ik voelde me verantwoordelijk voor de ondergang van de stad. *Deze ervaring maakt dat je jezelf klein houdt,* laat Kwan Yin telepathisch weten. *Zo probeer je onder verantwoordelijkheid uit te komen, maar je blokkeert ook je mogelijkheden. Kom terug in je kracht. Neem verantwoordelijkheid voor jezelf en handel uit liefde. Je hebt een prachtige helpende energie die nodig is in de wereld. Niemand heeft er baat bij dat jij klein blijft.*

Mijn hele lichaam begint te trillen, alsof een stille donder door mijn cellen rolt. Kwan Yin raakt een kern. Angst voor verantwoordelijkheid. Angst voor macht die anderen over mij kunnen hebben. Het voelt als het begin van een rode draad die ik eindelijk beet heb.

Dan is het pauze. De ruimte is geladen en stil, mensen drinken thee of kijken elkaar in de ogen.

Na een kwartier begint de tweede meditatie met behulp van de Stargate. De energie wordt verhoogd naar de twaalfde

dimensie. We worden uitgenodigd om contact te maken met ons Hoger Zelf, met de vraag: *waar raakt onze ziel werkelijk door gepassioneerd?*

Het antwoord komt onmiddellijk: *verhalen van ooit, verhalen uit Lemurië naar deze tijd brengen, verhalen van de Aarde en de aardman doorgeven.* Terwijl de woorden binnenkomen, verschijnt Tithua naast me — als een zusje, zo vertrouwd.

Veel rustiger rijd ik terug naar huis, nadat ik Anton heb afgezet. De straatlantaarns glijden voorbij als stille sterren. Mijn adem is kalm.

Hoofdstuk 4

Soms vraagt het universum je niet om te vechten, maar om de teugels los te laten.

Samen met Anton sta ik voor de deur van een ruime villa dichtbij Arnhem. Ik ril van de kou.

'Kom binnen,' zegt Janna, een van de ET-healers bij wie we een sessie hebben geboekt. Ze houdt de deur open en leidt ons naar boven.

Even later lig ik op de behandeltafel.

'Ik dacht op het juiste spoor te zitten met mijn werk,' zeg ik, 'maar de cliënten annuleren en ik weet het niet meer. Hopelijk werpt deze sessie er wat licht op.'

Janna zet de recorder aan en sluit haar ogen. 'Op dit moment draait het om stabilisatie van je kern. Je komt van ver, uit een ander universum.'

In een opwelling vraag ik: 'Komt Tithua daar ook vandaan?'

'Tithua is wie jij werkelijk bent,' antwoordt Janna. 'Ze maakt deel uit van je Hoger Zelf. De uitlijning die nu plaatsvindt maakt de verbinding sterker, maar om de weg vrij te maken is er een meltdown gaande. Het oude moet verdwijnen om ruimte te scheppen. Vooral je angsten om verantwoordelijkheid te dragen.'

Ik zucht. 'Dat klinkt alsof geld verdienen voorlopig niet gaat lukken. Hoe moet dat verder?'

'Ontspan. Zet je strandstoel neer en geef je over. Dat versnelt je ontwikkeling.'

Ik knik, aarzelend. ‘Ik vraag me ook af hoe ik het red in het huis met mijn zoon. Hij geeft me veel stress.’

‘Zie jezelf als een schip in ruw water,’ zegt Janna. ‘De golven die je zoon oproept slaan steeds weer over het dek. Jij hoost het water weg, maar hij roeit niet mee. Maak afspraken en houd hem aan zijn verantwoordelijkheid. Anders moet de situatie veranderen.’

Dan stel ik mijn andere vraag. ‘Waarom heb ik nog steeds last van restless legs?’

‘Je hoofd maakt meer overuren dan je benen. Geen controle hebben frustreert je en dat blokkeert.’

‘Voor mijn gevoel hou ik een vulkaan onder een deksel.’

‘Dat klopt. Omdat je je Hoger Zelf niet voelde, durfde je je niet te uiten. Er zat zelfs een stoorzender in je achtste chakra, geplaatst door krachten die je missie wilden saboteren. Dat hebben we nu verwijderd. Wees je vanaf nu bewust van oude patronen en doorbreek ze.’

Het wordt stil. Janna’s handen bewegen zacht door de lucht.

‘Tithua voelt rustig en zacht aan,’ zegt ze dan. ‘De ET-ers noemen jou een powerhouse. Als jouw energie samensmelt met die van Tithua tem je de vulkaan met zachtheid. Dan gaat je leven stromen.’

Ik vraag of er nu al iets kan worden gedaan aan mijn restless legs.

‘Pas wanneer Tithua en je Hoger Zelf volledig geïntegreerd zijn. Dan heb je die spiegel niet meer nodig. Je draagt zachtheid én kracht, een gouden combinatie. Wanneer dit in balans is, zullen vooral vrouwen je vinden, voor inspiratie en hulp. De recente annuleringen horen bij het meltdownproces. Vertrouw erop.’

Ze glimlacht. ‘Tithua ziet eruit als een prinses, met een zilveren sluier en prachtige donkere ogen. Jij daarentegen als een

paard dat te strak wordt gehouden. Laat je teugels vieren, dan komt er meer naar je toe. Als je volledig met Tithua samensmelt, fluistert ze je de verhalen in je oor. Het is tijd om op andere paarden te wedden.'

'Dat wil ik ook.'

'De wereld is er klaar voor, en jij ook. Je brein kan het even niet volgen, en dat is goed: de informatie gaat direct je onderbewustzijn in. Net zoals na je ongeluk, toen je systeem werd gereset. Let de komende tijd op de tekens. De annuleringen waren tekens. Als de stroom stopt, is dat een teken. Volg je hart.'

'Dat is ook zo, maar het brengt tenminste nog geld in het laatje, en geld verdienen vind ik leuk.'

'Precies. Het stroomde niet en je hart gaf signalen. Je hebt niet gefaald, je bent een niveau verder gegaan. Zie het leven als een speelveld. Wanneer jij speelt, stroomt het. Vermijd de valkuil van egobehoeften: die honger stopt nooit. Stem je af op je Hoger Zelf.'

Dan nog een laatste boodschap: 'Je voedselintolerantie is eigenlijk een intolerantie voor de maatschappij. Zoek steun bij een natuurarts. Je lichaam heeft zorg nodig om de hogere vibraties te dragen. Binnenkort krijg je een uitnodiging van helpers van andere planeten. Doe mee. En onthoud: reageer niet met strijd maar met zachtheid. Geef je systeem tijd om te wennen aan Tithua's trilling. Ontspan, laat het gebeuren. Tot de volgende keer.'

Ik stap van de bank af en maak plaats voor Anton.

Hoofdstuk 5

Tussen blauwe enveloppen en zilveren sluiers opent zich een onverwacht pad.

'Wat ga je doen met het advies?' vraagt Anton als we richting station lopen.

'Ik ga eindelijk een betaling in natura van een cliënt verzilveren door op vakantie te gaan naar Zuid-Frankrijk. Daar zet ik mijn strandstoel wel neer.'

'Oh ja, dat is waar ook, je hebt nog iets te goed, bofkont.'

'Ga mee, ik heb nog zoveel tegoed.'

'Ik zou wel willen, maar ik moet driemaal per week voorlezen aan mijn schoolkindertjes.'

'Jij valt zo vaak voor anderen in, kunnen ze niet een weekje voor jou invallen?'

'Nee, er zijn zieken, zwakken en misselijken in de voorleesgroep.'

'Nou en?'

'Nou en? Er moet toch iemand de kindertjes voorlezen?'

Ik kijk Anton aan en ik weet dat hij weet wat ik denk. 'Dan houdt het op, jammer. Er lijkt nooit een eind te komen aan alleen dingen doen. Waar is toch die beloofde man?'

'Verdwaald, denk ik,' zegt Anton. 'Die is je spoor bijster na al die verhuizingen.'

'Vast.'

Drie weken later rijd ik terug uit Zuid-Frankrijk. Even weggeweest, meer valt er niet over te vertellen. Behalve dat ik

eindelijk in Rennes-le-Château ben geweest, waar Maria Magdalena zou hebben gewoond, of tenminste in de buurt. Het was bijzonder om daar rond te lopen, de omgeving te verkennen en de oude energie te voelen. Iets in mij wil zich ooit verder verdiepen in die geschiedenis.

Eenmaal thuis wachten twee blauwe enveloppen van de belastingdienst. Ik scheur ze open; mijn maag trekt samen. De terugvordering, boven op de oude schulden van mijn vorige bedrijf, gaat mijn mogelijkheden ver te boven. Ik besluit hulp te vragen en meld mij bij de gemeentelijke kredietbank.

'U hebt gelukkig geen budgetbeheer nodig,' zegt de medewerkster, 'maar wij mogen geen bedrijven helpen. Pas als u bent uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel kunnen we aan de slag. Anders moet u zelf proberen de schulden te regelen.'

'Oh,' zeg ik, overrompeld. 'Mag ik hier een dag over nadenken?'

'Natuurlijk. Bel me zodra u eruit bent. Ik neem de papieren mee, mocht u besluiten het zelf te regelen, dan vernietigen we ze.'

'Is een faillissement aanvragen geen optie?'

'Nee. De rechter zou u eerst opdracht geven de schulden te saneren. Pas als dat niet lukt, kan een faillissement volgen.'

'Eigenlijk weet ik het al. Ik sluit mijn bedrijf, anders kom ik er niet uit.'

'Prima. Dan gaan we aan de slag zodra we uw uitschrijving binnen hebben. Het hele traject kan maanden duren. Geduld is noodzakelijk.'

'Dat is oké. Het leven heeft me een grondige training in geduld gegeven.'

Als de vrouw is weggereden open ik mijn laptop en schrijf mijn bedrijf uit. Terwijl ik de gevolgen regel, voel ik opluchting.

Het was het juiste besluit: de energie zat vast en ik kreeg het niet los. Uithuilen en opnieuw beginnen, alleen anders.

De dagen daarna schiet mijn stemming heen en weer tussen opluchting en wanhoop. Ik heb zo hard gewerkt, en dit is het resultaat? Ik heb retraites begeleid, marketingtrainingen gevolgd, plannen gemaakt, eindeloos veel informatie gedeeld, gratis dit en gratis dat, en dit is wat er overblijft?

Dan plopt een mail van mijn jongste broer binnen: er is ruimte voor een voorschot op de erfenis. Hoera! Dat komt goed uit, want ik laat me toch niet zomaar achter de geraniums zetten.

De ET-ers laten me niet los. Ik wil leren met ze samen te werken. Ik zie mezelf al met een Stargate in een groep werken, informatie channelen en healing doorgeven. Met het voorschot kan ik de opleiding betalen. Ook Anton besluit mee te doen.

Tijdens de intake zitten we opnieuw bij Janna. Ik ga als eerste op de behandeltafel.

'De ET-ers zitten te kaarten en laten mij de kaart van de koningin zien,' zegt Janna tijdens de start van de sessie. 'Je wilt het zo graag goed doen, je bent een perfectionist. De koningin wil de scepter zwaaien. Maar waar is de koning?'

'Dat vraag ik me ook al een poosje af,' zeg ik prompt.

'Als vrouw zit je stevig in het zadel maar waar is je andere deel? De balans tussen yin en yang is zoek. Als vrouw heb je controle, alleen er mist iets, mag je wel helemaal vrouw zijn? Waar is toch de koning? Je hoeft het niet alleen te doen. Er hangt een sluier over je heen waardoor er iets buiten wordt gesloten en dat iets is licht.'

Ik luister gespannen, denk aan Max die me liet zitten met onze in de hemel gemaakte afspraak en slik maar weer eens het

verdriet erover weg. Nog steeds uit balans? Wie weet was dat de oorzaak van het ten onder gaan van mijn bedrijf.

Plotseling wordt mijn aandacht naar het voeteneind van de behandeltafel getrokken en zie ik een lange mannelijke figuur opduiken.

'Ik zie een figuur staan,' zeg ik, 'daar,' en wijs de plek aan, 'het is een man en hij maakt een stevige indruk, ik bedoel stevig van karakter en hij dwingt respect af zoals hij daar staat met een bijna aristocratische houding. Hij ziet er niet erg ET-achtig uit, hij lijkt heel menselijk, al heb ik geen idee hoe ik me eigenlijk een ET-er had voorgesteld. Met hem wil ik wel samenwerken.'

'Hij laat je weten dat hij een overeenkomst met je wil aangaan en echt samenwerken, met de nadruk op het woord samenwerken.'

'Ik krijg een gevoel alsof ik daarvoor iets op moet geven, klopt dat?'

'Ja, het op eigen houtje opereren. Check alles wat je ziet en waarneemt met je gids. Hij laat zich nu zien als Popeye, the sailorman. Jij staat als Olijfje aan het roer van het schip. Hij, Popeye, zal zich laten gelden en dat zal wennen zijn voor jou. Het vraagt van jou dat je verzacht, ontvankelijk wordt en met de energie van je gids bouwt aan de samenwerking. Er is een sterkere verbinding nodig tussen je hart en je bekken, daar wordt nu meteen aan gewerkt. Ook je denkpatroon wordt aangepakt, want dat schiet telkens weer in de behoefte om de situatie te controleren. Ze, het hele medische team van je gids, maken de verbinding los. Jij bent Olijfje en je grootste bedreiging is Brutus, in dit geval is Brutus je brein. Zodra je je weer door hem laat kidnappen zal Popeye verschijnen. Het advies is om in jezelf te rusten zonder verzet tegen dat wat op je pad komt. Onderschat niet wat je doet als je rust. Je geeft het systeem de kans om te schuiven, zodat stukjes die nu geen plek hebben wel een plek in

je systeem krijgen. In feite heb je geen strandstoel nodig maar een hangmat, zodat je jezelf totaal overgeeft. Het zou je goed doen als je af en toe in een schommelstoel gaat zitten. De bewegingen van een schommelstoel zijn goed voor je. Nu brengen ze informatie over via je keelchakra, deze informatie maakt het voor je gids straks makkelijker om met je te communiceren.'

Dan blijft het even stil.

'Popeye knielt nu voor je neer en vraagt je ten huwelijk.'

'Wat zeg je? Ten huwelijk? Hoezo? Ik dacht dat het om een samenwerking met een ET-er ging? En bovendien wil ik een aardse relatie!'

'Het is een spiritueel huwelijk, een bezegeling van jullie samenwerking.'

'Oh,' zeg ik en probeer uit mijn verwarring te komen, 'in dat geval ga ik de verbinding aan.'

'Je gids schuift nu een ring om je vinger. Ik moet zeggen dat hij een koninklijke en heel zuivere indruk maakt. Hij laat je weten dat hij je al lang kent. Er is sprake van een broederschap en hij wil samen met jou deze broederschap dienen. Hij is zich zeer bewust van jouw kwaliteiten en heeft er respect voor. "My queen," zegt hij. Je hebt aanzien.'

'Ik aanzien? Waardoor?' Huwelijk, ring, hij kent mij allang. Ik begrijp er niet veel van.

Janna gaat niet in op mijn vraag en vertelt verder. 'Het team van je gids bestaat uit acht tot tien leden en je mag ze ook uitnodigen voor jezelf. Ze vragen je om dagelijks contact te maken. Ze laten weten dat je al healingen geeft, je hebt onlangs nog een kat geholpen.'

'Ik weet van niets.'

'Je krijgt ook een tip om het mediteren effectiever voor je te laten zijn. Noem het geen meditatie maar contact maken met

Spirit, wees er open voor, stilzitten is niet echt jouw ding, lopen in de natuur wel.'

'Ik krijg ineens een naam te zien,' zeg ik, 'is het Asthar?'

'Dat is iets waar ik niets mee te maken heb,' zegt Janna, 'het is tussen jou en hem, ook hoe jullie contact met elkaar opnemen is persoonlijk.'

Dan voel ik dat Asthar, of hoe hij ook mag heten, achter mij gaat staan en zich kenbaar maakt door zijn handen op mijn schouders te leggen. Vervolgens legt hij zijn hand, of wat het ook is, op mijn hart en daarmee geeft hij mij het gevoel de verbinding te hebben bezegeld. Wat onwezenlijk stap ik van de behandeltafel af.

Dan is het Antons beurt. Ik volg de sessie tot ik merk dat Anton steeds geïrriteerder raakt.

'Ik voel dat er een energie bij is gekomen', zegt Janna, 'neem je het zelf ook waar?'

'Nee, ik voel er helemaal niets van,' zegt Anton op een toon die niets te raden overlaat.

Ondertussen voel ik die energie wel en dat niet alleen.

'Ze werken nu aan je hartchakra,' zegt Janna, 'daar is healing nodig. Je sluit je nogal eens af als mensen toenadering zoeken, klopt dat?'

'Als je bedoelt dat ik niet op alles even enthousiast reageer, ja, dat is waar.'

'Je hebt als kind ervaringen opgedaan waardoor je je hart achter een pantser hebt gestopt.'

Plotseling lijkt het wel alsof een engel uit de hemel neerdaalt, de kamer vult zich met een energie die ik ook wel eens bij Anton thuis heb waargenomen. Dit moet een voor Anton bekende energie zijn, volgens mij die van de lama, een van zijn gidsen. Maar Anton en Janna lijken het niet te merken. En ik wil me er

niet mee bemoeien. Ondertussen voel ik de irritatie bij Anton groeien en iets dwingt me om toch mijn mond open te doen.

'Kan het zijn dat er een vertrouwde gids van Anton aanwezig is en niet een nieuw contact?' vraag ik. Op hetzelfde moment vult de kamer zich met nog meer van deze energie. Janna doet een grote stap achteruit, Anton reageert nu ook.

'Duidelijk merkbaar,' zegt hij. Janna zwijgt.

Als we naar het station lopen, voel ik Antons onvrede. 'Niet tevreden?'

'Er zou contact worden gelegd met mijn ET-gids, ik heb geen contact gevoeld, jij?'

'Alleen de aanwezigheid van de lama, verder niet,' zeg ik.

'Janna reageerde niet op jouw opmerking, dat vond ik vreemd.'

'Ze deinsde wel achteruit toen de kamer zich vulde met zijn energie.'

'Dat zal wel maar ondertussen loop ik hier zonder ET-gids en jij met en zelfs een die met je wil trouwen.'

'Ja, dat was behoorlijk bizar. Misschien dat de lama je gids is en je geen ET-gids nodig hebt?'

'Dan zou Janna dat toch moeten horen?'

'Ja, dat zou je wel denken. Of ze is te onbekend met de energie van de lama. Wat ga je nu doen?'

'Ik laat het eerst bezinken.'

We lopen zwijgend verder terwijl ik terugdenk aan de man die ineens bij de behandeltafel opdook. Bizar vind ik nog zacht uitgedrukt.

Hoofdstuk 6

Waar de vlammen dansen en de munten vallen, wordt duidelijk dat wachten ook een keuze is.

Peinzend over de gebeurtenissen van gisteren zit ik de volgende ochtend aan mijn ontbijt. Ik had zoveel zin om de ET-training te gaan volgen, maar er is twijfel binnengeslopen. Waarom reageerde Janna niet op de krachtige aanwezigheid van de lama? Had haar ET-gids haar een signaal gegeven om te zwijgen? Als dat zo is, waarom? Heb ik nog wel voldoende vertrouwen om er zelf mee door te gaan?

Mijn gedachten dwalen ook af naar die prachtige man met zijn huwelijksaanzoek. Ik glimlach, word warm vanbinnen, maar voel tegelijk dat er iets schuurt. Daarom besluit ik de I Tjing te raadplegen. Het blijft wonderlijk hoe zes munten een venster kunnen openen naar je diepste weten.

Als ik klaar ben met ontbijten, steek ik een kaars aan, pak de munten en het boek en ga op mijn meditatiekussen zitten. Het hexagram dat verschijnt is *De Jeugddwaasheid*. Geen gunstige uitkomst. De boodschap is duidelijk: ik wil mijn eenzaamheid ontlopen en loop zo het risico te missen wat werkelijk bij me past. Het reisgezelschap zal uiteenvallen. Beter wachten. *Er komt groot geluk, van boven beschikt.* Bekend terrein — deze lijn kreeg ik vaker, maar tot nu toe kwam dat grote geluk nog niet echt voorbij.

'Dat kan ook komen omdat jij nogal eens van richting verandert,' fluistert mijn brein.

'Heel goed mogelijk, Brutus,' antwoord ik.

Op dat moment gaat de telefoon. Anton.

'Ik vraag me af of ik hier wel mee door moet gaan,' zegt hij. Daarom heb ik Karina gebeld, een ex-collega. Ze werkt met een biosensor en is ook heldervoelend. Ze bood aan mee te kijken met onze twijfel over de training. Ga je mee?'

'Natuurlijk, graag zelfs.'

Karina woont in een hofje aan de Veluwezoom. We drinken thee en beginnen. Karina vraagt om kort te vertellen waar we voor zijn gekomen. Anton vertelt zijn verhaal en heeft zoals gebruikelijk iets meer woorden nodig. Karina legt een hand op zijn arm, stemt zich af en stelt vragen. De biosensor reageert helder: de training brengt hem niet wat hij verwacht, maar wel iets anders dat belangrijk is. Haar gids voegt toe: *het wordt goed voor je, er gebeurt iets onverwachts.* Terwijl ik toekijk, zie ik een beeld: het team valt uit elkaar en Anton gaat met één van hen samenwerken.

'Bijzonder,' zegt Karina, 'ik zag hetzelfde.'

Anton zucht. 'Daar gaat mijn financiële reserve.'

'Je doet het weer,' reageer ik. 'Je voorspelt je toekomst en die zal zich ernaar voegen. Laat ruimte voor wat komt.'

Hij knikt. 'Oké, je hebt gelijk. Ik ga de training doen.'

Dan ben ik aan de beurt.

'Is de ET-training goed voor Joy om te doen?' vraagt Karina.

'Nee.'

Ik denk aan de I Tjing en knik langzaam.

'Past de training bij Joy? Ja. Is er een andere reden? Ja, financieel.'

Ik leg uit dat ik een voorschot uit een erfenis heb gekregen. Karina luistert even en zegt dan: 'Er komt iets op je pad wat beter bij je past. Als je dit nu doet, mis je dat.'

'De I Tjing zei hetzelfde,' zeg ik.

'Ze geven nog door: later dit jaar ontmoet je iets of iemand die je een beter aanbod doet. Let op de tekens.'
In de auto op de terugweg, moeten Anton en ik lachen.

'Typisch', zeg ik. 'Jij wilde horen dat het je niets zou brengen, ik juist dat ik het moest gaan doen. En nu is het precies andersom.'

's Avonds staar ik in de vlammen van de open haard en voel me leeg. *Sorry Asthar, onze samenwerking lijkt vertraging op te lopen, misschien zelfs te verdwijnen.* Dan voel ik zijn handen op mijn schouders. Geen afscheid, eerder een belofte.

'We zullen zien,' fluister ik. Ik schenk mezelf een klein glas whisky in. *Proost, lief leven. Op wat nog komt.*

Hoofdstuk 7

Tussen rode en blauwe pillen zoek ik naar het pad van mijn ziel.

De volgende ochtend word ik onverwacht energiek wakker. Vandaag rond ik mijn administratie af. Dan hoeft alleen nog mijn boekhouder de aangifte te doen en ben ik eindelijk ondernemer af.

Mijn gedachten dwalen terug naar bijna negen jaar geleden, toen ik mijn bedrijf moest sluiten na het auto-ongeval. Toen was het overmacht. Maar nu? Dit voelt erger. Ik had moeten slagen, winst moeten maken, succes moeten hebben. *Moeten, moeten, moeten.* Ben ik te laat begonnen met marketingtrainingen? Of zat ik op een verkeerd spoor en probeerde ik alleen maar geld te verdienen met mijn moeten?

Het afgelopen jaar heb ik geleerd: zonder passie sta je niet in lijn met je ziel en wordt geld verdienen een strijd. Als je straalt in wat je doet, gaat het vanzelf. Waar ben ik de mist ingegaan? Wat wil mijn ziel écht? Hoe kom ik daarachter?

Wacht even. Tijdens de tweede ET-meditatie met de stargate kreeg ik al te horen: *het zijn je verhalen en channelingen waar je ziel naar verlangt.* Kan ik daarvan bestaan? Doet het ertoe? Het maakt me blij. En volgt geld niet de energiestroom? Waarom breek ik dan mijn hoofd over geld? Ik staar naar buiten. *Ik weet het niet meer. Beter gezegd: ik weet helemaal niets meer.*

'Mam, laten we gewoon doen wat we leuk vinden tot de wereld vergaat,' zei Sam eens. Heeft hij gelijk? Is de Aarde niet meer te redden, of de mens? Eén stevige schok en ze is ons kwijt. Ik denk aan de films Matrix 1, 2 en 3. Ze tonen zo raak hoe de

maatschappij beheerst wordt door regels en controle. Je hele leven is te volgen. Niet voor je welzijn, maar voor macht.

Ik wil stoppen met de pillen van de Matrix te slikken die mij in het gareel houden. Was het nu de rode of de blauwe? De blauwe volgens mij. Welke ook, ik wil vrij zijn. Mijn talenten inzetten voor iets groters. Maar met alleen een uitkering voelt stoppen als een val in het niets. Soms ben ik zo moe dat ik de neiging heb me erbij neer te leggen en mee te draaien in de tredmolen: werken, eten, slapen, en op zondag een zielig beetje seks met een niet-bestaande man. Het idee alleen al. Nee, dank je wel.

Toch vraag ik me af: wil ik er niet gewoon vandoor? Off grid leven, zoals mensen in tiny houses of zwervend als de hippies vroeger. Het spreekt me aan. Ik denk aan mijn eigen hippietijd: stickies, eindeloos kletsen, zingen bij een valse gitaar, maar wel gelukkig. Jammer dat de meesten nu brave huisvaders en moeders zijn geworden, die elke dag weer de blauwe pil slikken.

Volgens sommigen komt dat door samenzweringen, een pervers systeem waar zelfs buitenaardsen bij betrokken zijn. Ik geloof niet dat zulke theorieën helpen. Ze maken mensen angstig, en angst verlamt. Angstige mensen zoeken steun en denken niet meer helder. Zo kom je nooit uit de matrix. In wat voor wereld leef ik eigenlijk? En in wat voor wereld wíl ik leven?

'Simpel,' zegt mijn brein. 'Als je een ander leven wilt, zul je het anders moeten leven.'

'Klinkt logisch. Maar hoe dan?'

'Alweer simpel. Vraag je bij alles af of het het andere leven dient.'

'Ook dat klinkt aannemelijk. Maar wat is vrij zijn eigenlijk?'

'Vrij zijn is vrij van angsten die je niet dienen. Vrij zijn is alleen dat doen en zeggen wat jouw innerlijke waarheid weerspiegelt,

hier en nu. Zodra je vrijheid zoekt in verleden of toekomst, ben je juist niet vrij.'

'Dat klinkt logisch. En wat doe ik met Sam? Moet ik hem echt de deur uitzetten?'

'Hij gaat pas zijn eigen boontjes doppen als jij ze niet meer voor hem dopt. Maar die laatste stap kun je niet.'

Inderdaad, dat kan en wil ik niet. Iets in mij — moederliefde, of mijn wijze zelf — zegt dat Sam meer heeft aan zachte sturing en vertrouwen in zijn eigen kracht dan aan een harde breuk.

Hoofdstuk 8

Waar de bank bijna in het vuur schuift, ontvouwt zich een ander werkelijkheidsveld.

Ondertussen zie ik Sam steeds dieper het moeras in zakken en voel ik me als moeder mislukt. Hij heeft zich inmiddels uitgeschreven van zijn opleiding, zoals ik al had zien aankomen. Daarmee ligt er een berg problemen voor ons allebei: zijn inkomen keldert nu de studiefinanciering wegvalt. Hij loopt chagrijnig door het huis, rookt en drinkt meer dan ooit en komt na een weekend met vrienden bijna in coma thuis. Hoe diep moet hij zakken voor hij beseft dat hij zélf de koers van zijn leven kan veranderen?

Natuurlijk weet ik dat hij het niet makkelijk heeft: geen vader als rolmodel, geen ouders die de studie betalen, een lening die op hem drukt, weinig zelfvertrouwen. Zijn start in het leven was verre van soepel. Het enige wat ik kan doen is hem advies geven en hier en daar subtiel helpen. Maar Sam zet zich af.

'Mam, ik ben vierentwintig, ik moet het zelf doen. Ik kan het heus wel.'

Ja, hij kan het wel, maar hij ligt dagen in bed. Dus rest me niets dan toekijken hoe hij telkens zijn neus stoot. Soms wens ik ons een goede fee toe die met haar toverstokje zwaait.

'Ga zelf maar zwaaien, anders kun je wachten tot je een ons weegt,' klinkt het droog in mijn hoofd.

'Lekker ben je weer,' zeg ik tegen Brein, ongetwijfeld de bron van deze wijsheid. En toch: hij raakt een snaar. Inderdaad, ík moet zelf het leven creëren waar ik naar verlang. Dat begint bij

weten wat mijn diepste verlangen is: mezelf zijn, mijn waarheid leven, vrij zijn van angst, leven in overvloed, in liefde, verbinding, en misschien ook wel een vertrek uit Nederland.

'Dan heb je voorlopig wat te doen', sneert Brein.

De dagen verstrijken zonder dat er een fee verschijnt. Tot ik op een ochtend rillend wakker word. Griep, voor het eerst in jaren. Ik strompel naar de keuken om thee te zetten maar ren naar het toilet. Daarna schuif ik half klappertandend de bank bijna in het vuur, steek de haard aan en kruip met kruik en dekbed weg. Uren verstrijken terwijl de koorts blijft stijgen.

'Wat is er met jou aan de hand?' vraagt Sam.

'Griep.'

'Oh nee, dan ben ik weg. Ik kan geen griep gebruiken.'

'Nee, dan ik, ik dacht kom, laat ik eens lekker griep krijgen.'

'Als je iets nodig hebt, stuur maar een appje.'

'Fijn, dat is tenminste nog iets.'

'Zal ik theezetten?'

'Graag.'

Dan lijkt het alsof ik een sprookjeswereld binnenga. Mijn hoofd wordt wazig, mijn bewustzijn glijdt naar een andere realiteit. Ik hoor de Stem: 'De griep helpt je los te laten, het maakt deel uit van je meltdown-proces. Je verwachtingen kwamen voort uit conditioneringen, zo bleef je jezelf teleurstellen. Verzet je niet. Het werk dat je te doen hebt vraagt om afzondering en stilte, zodat er zo min mogelijk ruis is. Wanneer je dit proces hebt doorlopen, ben je klaar voor je wereldtaak: het delen van kennis, niet wetenschappelijk, maar over de wetten van het leven zelf. Kracht en zachtheid zullen je bedding zijn, stilte de muren die je beschermen. Je wilt meer weten, maar de tijd is nog niet rijp. Je wordt geleid.'

‘Heeft het zin om naar een groep gelijkgestemden te zoeken, zoals ik van plan was?’

‘Nee. Het houdt je hoogstens bezig, klinkt het met een lach. Doe geen moeite, je zult versteld staan van de perfectie.

‘Is kennis delen het enige dat ik te doen heb?’

‘In zekere zin ja. Je bent een verbindende factor. Je werkt zuiver, krachtig en in zachtheid. Herinner wie je bent. Maar nu: rust, Sister, rust.’

Die laatste woorden klinken niet als de vertrouwde Stem. Wie of wat was dat?

Hoofdstuk 9

In de schaduw van angst en jaloezie verschijnt Saint-Germain met een onverwachte boodschap over de nieuwe wereld en over wie ik werkelijk ben.

Na een dikke week kan ik weer normaal functioneren. Ik heb met Anton afgesproken om naar een meditatieavond te gaan. Buiten is het grijs en koud; liever bleef ik bij de haard, maar ik weet dat Anton graag wil gaan. Bovendien zou hij mee terugrijden naar mijn huis om morgen samen te beginnen aan het bouwen van zijn nieuwe website.

'Ik ben benieuwd wat deze avond ons brengt,' zegt Anton als we het spirituele centrum naderen.

'En ik.'

De avond start net als de andere avonden met een geleide meditatie. En dan gebeurt er iets waar ik al die tijd bang voor ben geweest sinds ik hier kom. Het voelt alsof een kracht me omverblaast. Een enorme energetische opdonder jaagt door me heen; ik val bijna van mijn stoel. Mijn hart gaat als een razende tekeer, ik krijg amper lucht en kijk in paniek om me heen. Anton zit met gesloten ogen, net als de rest van de groep. Ik probeer me te gronden, maar het lukt niet. Ik voel dat ik elk moment kan flauwvallen.

'Het gaat niet goed met mij,' breng ik nog net uit, 'ik heb hulp nodig.'

Een van de teamleden opent haar ogen, kijkt me aan en zegt: 'Er komt een dolfijn naar je toe om je te helpen, ga maar op de grond zitten, dat is nu beter voor je.'

Ik volg haar aanwijzing en voel inderdaad een dolfijn naast me, al heb ik geen idee hoe ik dat weet. Met moeite blijf ik de meditatie volgen.

In de pauze komt een van de andere teamleden naar me toe. 'Gaat het weer? Wat was er aan de hand?'

'Ik vermoed dat iets of iemand me energetisch probeerde aan te vallen. Beschermen jullie de ruimte wel goed? Als ik zelf een ceremonie leid, is dat namelijk mijn voornaamste zorg.'

'We reinigen de ruimte elke keer voordat we beginnen, dus ja.'

'Maar houden jullie de ruimte ook tijdens de meditatie veilig?'

'Dat gaat vanzelf omdat onze trilling zo omhooggaat.'

Aan mijn hoela, denk ik, maar ik houd mijn mond. Ik voel me nog steeds ontzettend zwak en heb mijn handen vol aan mijzelf.

'Te gek voor woorden,' zegt Anton de volgende dag als we bij het vuur zitten te ontbijten. 'Je kunt wat jou is overkomen niet afdoen met een dolfijn en denken dat je vanzelf beschermd bent door je hoge trilling. Dat klopt gewoon niet. Ga je er nog verder op in? Stuur je ze nog een mail?'

'Ik moet erover nadenken. Maar ik ga niet meer naar die plek vol symbolen van Damanhur en die griezelige kop op de omslagen van zijn boeken. Misschien vraag ik nog een sessie aan bij Mireille, want zij trekt me momenteel meer aan dan de andere teamleden.'

'Goed idee.'

Zwijgend en ieder met de eigen gedachten zitten we voor het vuur. Tot Anton ineens om zich heen kijkt en vraagt: 'Voel jij ook dat er een andere energie in de kamer is gekomen?'

Ik schrik op uit mijn gepeins en kijk rond tot ik inderdaad iets waarneem wat er eerst niet was.

'Je hebt gelijk, er is iets.'

We zwijgen om beter te kunnen voelen wat dat kan zijn.

'Jee, Anton… dit voelt als Saint-Germain… zou dat kunnen?'

Dan hoor ik een stem: 'Stop met jezelf klein te maken, het is tijd. Herinner je wie en wat je bent. Herinner je wat je weet. Over niet al te lange tijd zul je informatie die je van ons ontvangt gaan delen met de mensen. Je zult onder andere vertellen over de nieuwe wereldeconomie.'

Ik schiet in de lach. 'Ik ga over de nieuwe wereldeconomie vertellen? Ik begrijp mijn eigen economie niet eens.'

Anton kijkt me verbaasd aan; kennelijk heeft hij de conversatie niet kunnen volgen.

'Verbind je dagelijks met mijn energie, het zal je helpen om meer in je eigen centrum te gaan staan. En het is goed dat je weinig weet van economie, dan kan je brein zich er niet mee bemoeien.'

Daar zit wat in. Saint-Germain laat nog een bericht achter voor Anton, want ook hem staat iets te wachten.

'Nu ga ik echt een afspraak bij Mireille maken, want dit geloof je toch niet?'

Blijkbaar zitten Anton en ik opnieuw samen in de bubbel van een hogere dimensie, want naast hem verschijnt een gestalte die me laat weten dat hij Antons broer is.

'Uh, lieverd, je broer staat naast je en wil je iets zeggen.'

'Wat? Mijn broer? Nou, als hij het echt is mag hij van wal steken, ik luister.'

'Hij zegt dat het hem enorm spijt dat hij jou zo bang heeft gemaakt vroeger. Hij vraagt je om vergeving. Hij laat me speelgoed zien en wil je laten weten dat hij ook met je heeft gespeeld toen je klein was.'

'Als hij serieus om vergeving vraagt, geef ik die natuurlijk.'

Weg is broerlief. Ik sta op om een nieuwe pot koffie te zetten. Als ik terugkom, zit Anton diep in gedachten verzonken. Ik ga

zitten en zeg een poosje niets, wetend hoe moeilijk Anton het heeft gehad met een aan alcohol verslaafde broer die hem zelfs met messen achterna zat. Ik schenk koffie in en zwijg.

'Het is weer druk in de kosmos, want ik voel nu jouw moeder naast mij staan,' zegt Anton even later.

'Interessant,' zeg ik, 'wat heeft ze te melden?'

'Oh, oh, Ligteringen, wat klinkt dat onverschillig. Ik weet dat je meer dan genoeg hebt van die rit naar je moeder en het totale zwijgen waar ze zich al jaren in hult. Zou het niet beter zijn om het te accepteren? Laat haar, geef haar de ruimte om zich klaar te maken voor de overgang. Laat haar met liefde weten dat ze mag gaan.'

'Ze mag gaan, dat weet ze best.'

'De manier waarop je het haar laat weten is niet zo liefdevol.'

'Ik voel bij haar nog steeds jaloezie. Is dat niet krankzinnig? Dement en nog steeds jaloers op mij, omdat mijn vader mij zijn aandacht gaf op een manier die nooit had mogen gebeuren. Misschien wees ze hem vaak af, misschien wist hij niet hoe hij zijn energie anders moest richten, maar dat neemt niet weg dat wat hij deed absoluut onaanvaardbaar was.'

'Misschien heeft ze zich daar ooit voor geschaamd, maar haar dementie verhindert nu elk redelijk gedrag en wat naar boven komt zijn vooral de primitieve lagen: emoties en frustraties.'

'Ik heb echt ook met haar te doen en ben vaak wel liefdevol, alleen soms duikt mijn woede naar de oppervlakte.'

'Ook dat is begrijpelijk. Toch helpt het jou en haar meer als je je liefdevolle kant laat zien.

'Kom, we gaan aan de slag. Hopelijk weet je een beetje hoe je jouw website wilt inrichten,' zeg ik.

'Met veel water.'

'Hopelijk spoelt je informatie dan niet meteen weg.'

‘Wat ben je weer grappig. Vooruit dan maar, aan het werk Ligteringen. De wereld roept om mijn website.’

‘Vast.’

Ik ben maar half met mijn aandacht bij wat Anton en ik aan het doen zijn. Steeds weer hoor ik wat Saint-Germain zei: ‘Over niet al te lange tijd zul je informatie die je van ons ontvangt gaan delen.’ Hoe lang is ‘niet al te lange tijd’? En wie zijn ‘wij’?

Hoofdstuk 10

Onder Mireille's handen valt het verleden weg en wordt een nieuwe gelofte geboren.

Ik heb de daad bij het woord gevoegd en een afspraak met Mireille gemaakt. Toen ze mijn stem hoorde zei ze: 'Volgens mij zou het goed zijn als je, voordat ik op vakantie ga, nog langskomt.'

Drie dagen later sta ik bij haar op de stoep. Al voordat ik kan uitleggen waarom ik kom, lig ik op de behandeltafel. Mireille sluit haar ogen en begint te channelen.

'Wat er dinsdagavond gebeurde was dit,' zegt ze zacht. 'Je werd afgeleid door de energie van alle aanwezigen. Vervolgens werd je energetisch geraakt op hartniveau en dat was niet positief: je pikte iets op dat je een gevoel van onveiligheid gaf. Ik zie een beeld van jou in een vorig leven, aan de schandpaal genageld en later opgehangen. Jij hoorde daar niet te hangen. Toen je dinsdag geraakt werd, vloog je terug naar die tijd.

Het heeft ook te maken met een oude gelofte van armoede. Je ving een pijl op die voor Anton bestemd was. Omdat jullie zo nauw bij elkaar betrokken zijn, wilde je hem beschermen. Dat gebeurde onbewust. Jij hebt nog steeds de neiging voor anderen te dragen.

Maar,' haar stem wordt warmer, 'het maakt je bewuster van wat je doet. En er was winst: je vroeg om hulp, iets wat jij niet snel doet. De ET-ers sturen de energie nu terug naar beide mannen, anders blijft het op jouw hart zitten. Je hart heeft al een zachte energie, maar ze doen er nog wat bij om je te helpen helen.

Ze laten ook weten dat het voor je lichaam belangrijk is veel in en op het water te zijn, en in de natuur. Ze stellen voor om je energetische kaart in beeld te brengen. Met wie werk jij samen in Spirit?'

Ik denk na. 'Allereerst Tithua. Alleen kan die nog niet goed met mij samenwerken omdat mijn lichaam de hoge trilling nog niet aan kan, zei een healer ooit. Dan is er een aardman die zich Hij-die-plannen-smeedt noemt. Sinds kort is er Asthar, waar ik nog weinig van weet. Saint-Germain kwam onlangs en zei dat ik informatie ga delen, ook over de nieuwe wereldeconomie, iets wat ik me nauwelijks kan voorstellen. Soms komt er een Arcturiaan, Ameera, die eigenlijk met Anton wilde werken maar hij pakt haar energie niet op. Ik heb ook een paar keer Serapis Bey gechanneld en zijn berichten via mijn nieuwsbrief gedeeld. En er wordt wel eens gezegd dat ik met een Galactische Raad in contact sta, wat dat ook moge betekenen.'

'Dat is een aardige verzameling,' glimlacht Mireille. 'Je twijfelt aan Saint-Germain maar dat hoeft niet. Hij was het echt. Je kosmische uitlijning wordt nu versterkt. Je bent heel to the point. Mooi. Je wordt verankerd aan de Nieuwe Aarde-energie, de 21-12-12-poort, waardoor er een gouden kleur om je heen is gekomen met zilveren draden erdoorheen. Je bent een licht dat vele mensen zullen volgen. Het feit dat je niet geloofde dat Saint-Germain bij je was nemen ze serieus. Ze zeggen: "Wij weten dat het zo was, maar het gaat om het geloof in jezelf. Neem de tijd. Geloven is mentaal. Iets in jou weet het wel, maar het is overschaduwd door een oud gevoel van onraad dat ontstond door verraad in meerdere levens. Dit stuk werd door de komst van Saint-Germain aangeraakt."'

'Kan ik er meer informatie over krijgen?' vraag ik.

'Ze overleggen met de Galactische Raad,' zegt Mireille. 'Ze willen eerst je hart geruststellen, en ook Tithua moet dit

meekrijgen. Je hoofd heeft rust nodig. In dit leven heb je de regie zelf; dat was in andere levens anders, vooral in kloosters waar verraad voorkwam. Saint-Germain kwam omdat er een nieuwe fase in je leven is gestart.'

'Een nieuwe fase?' Ik lach schamper. 'Ik zit in een meltdown-proces, er gebeurt bijna niets in mijn leven.'

'Juist dat niets doen is wezenlijk,' antwoordt Mireille. 'Je durft het aan te gaan, zelfs nu het financieel krap is. Het is een verkenningstocht, jezelf lostrillen naar een hogere frequentie. Je ET-gids helpt je daarbij.'

Ik frons. 'Klopt zijn naam eigenlijk? Ik heb van het Ashtar-Command gehoord en twijfel, want bij mij zit de h achter de t.'

'Ze zeggen dat de naam klopt,' glimlacht Mireille. 'Maar als jij het gevoel hebt dat de naam bezet is, blokkeer je de band. Er zit een oud programma tussen. Ze stellen voor om dat weg te halen.'

'Prima,' zeg ik. 'Haal maar weg.'

'Er is een vrouwelijke energie bij je ET-gids, Kwan Yin, die Asthar begeleidt. Ze is er om je te leren meer compassie met jezelf te hebben. "Doe alsjeblieft nog niets," zegt ze. De ET-ers adviseren je te vertrouwen dat alle Spirits op het juiste moment contact zullen zoeken.

Nu gaan ze naar de gelofte van armoede. Tijdens je geboorte heb je energetisch de gelofte van je moeder overgenomen toen je vastzat in het geboortekanaal. Dat heeft gemaakt dat je het gevoel kreeg er niet te mogen zijn. Dat is ook waarom je soms denkt dat er iets met je hart is. Je moeder voelde zich schuldig over hoe jij bent gemaakt.'

Mayet's woorden over mijn vader flitsen door mijn hoofd. Wat hij mijn moeder aandeed. Goed dat er nu bevestiging komt via een ander kanaal.

'Er wordt nu verzachting gebracht in je hart,' gaat Mireille verder. 'Dat zal doorwerken in je leven en je helpen bij de keuzes

die je maakt. De Meesters van Orion brengen een geometrisch symbool in je: twee piramides die je verankeren met de kosmos en de Aarde. Dit heeft ook een positief effect op je gezondheid. Er komt een hert bij je staan, teken van zuiverheid. Je wordt door de dieren Koningin van de Bossen genoemd. Meer dieren verzamelen zich om je heen. Nu komt er een enorm licht in je systeem, vooral in je derde oog. Het is de lichtstraal van Saint-Germain. Maak er dagelijks contact mee. Je grootste uitdaging is te blijven staan in het niet-weten. Durf dit aan en laat het proces zich ontvouwen. Om je te versterken komt er ook een witte arend en een witte panter. Je mag de ring van de gelofte van armoede afdoen en wordt uitgenodigd een nieuwe gelofte af te leggen: "Ik, Joy Ligteringen, ben en blijf mijzelf trouw."'

'Ik, Joy Ligteringen, ben en blijf mijzelf trouw,' herhaal ik meteen.

Mireille reikt me een zachte rode mantel aan die deze gelofte bekrachtigt. 'Kom je in een situatie van onveiligheid,' zegt ze, 'herinner jezelf dan aan deze gelofte.'

Een paar minuten later sta ik buiten. Koningin van de Bossen? Ik? Mijn gedachten gaan naar de vergadering van Natuurmonumenten op het landgoed, hoe ik mijn zorgen over de bomen uitsprak en bijval kreeg. Ik denk aan het gevoel van saamhorigheid, de schrik op de gezichten van de medewerkers, de pijnlijke stiltes. Koningin van de Bossen… Als ik eerlijk ben vind ik het wel een leuke titel. Hoe dan ook, ik voel me rustig. Een rust die maakt dat ik het niet-weten aankan. Neuriënd loop ik naar het station.

Hoofdstuk 11

Ik kan niet eeuwig de reddingsboei voor een ander blijven zijn.

Verdorie, Sam ligt nog steeds in zijn bed terwijl hij allerlei dingen moet regelen om zijn uitkering aan te vragen. Ik verbijt me nog even, spreek wijze woorden tegen mijzelf die me moeten weerhouden om naar boven te stampen en hem zijn huid vol te schelden, en loop de trap op met het voornemen om Sam rustig maar duidelijk te vertellen dat hij zo geen steek verder komt in zijn leven.

Vervolgens loop ik briesend zijn slaapkamer binnen. 'Ga je vandaag nog iets doen aan je situatie of hoe zit dat?'

Sam reageert niet; hij slaapt door. Ik ga naar zijn bed en schud aan zijn schouders. 'Word eens wakker. Je hebt een heleboel te doen vandaag.'

'Tijd zat,' klinkt het vanonder zijn dekbed, 'en laat me slapen want ik viel pas tegen de ochtend in slaap.'

'Je bedoelt dat je tot diep in de nacht hebt zitten gamen, zeker?'

'Laat me met rust.'

Ik stamp nog harder de trap af dan ik hem ben opgelopen. Waar is die klungel van een Mahmood, wel een kind op de wereld helpen zetten maar er niet voor zorgen. Sam heeft een schop onder z'n kont nodig en wel van een man. Mijn gevoel van onrust neemt toe want ik weet bijna zeker hoe dit gaat aflopen: Sam stelt maar uit en uit, komt zonder geld te zitten en ik kan het vervolgens niet over mijn hart verkrijgen om hem geen eten te geven. De Stem zei ooit tegen me: stop met de hobbels voor Sam

weg te halen. Ik weet het, maar blijven doen is makkelijker dan loslaten.

Even later verschijnt Sam toch beneden. 'Kan ik je printer gebruiken? Ik moet duizend formulieren invullen en opsturen.'

'Je kunt de printer gebruiken. Maar haal eerst alle afwas van boven, er staat bijna niets meer in de kast.'

'Doe ik straks wel.'

'Nee. Ik ken je, dat vergeet je. Nu graag.'

Sam stormt kwaad de trap op, komt terug met een berg borden en bekers en dumpt alles op het aanrecht.

'Zet het in de afwasmachine en zet 'm aan.'

'Ik moet nog veel doen, kun jij het niet even doen?'

'Nee. Het is jouw afwas. En hoe haal je het in je hoofd om mij te vragen jouw rotzooi op te ruimen?'

'Doe het dan niet.'

Ik voel het kookpunt naderen. Ik sluit de deur, laat hem in z'n sop gaarkoken. Even later hoor ik de printer en uiteindelijk de afwasmachine. Ik besef dat ik nu het beste stoom kan afblazen door een lange wandeling te maken.

Als ik een uurtje later terug ben, voel ik me iets beter en Sam zit nog steeds te printen en formulieren in te vullen. Als ik de koelkast open maak om te zien wat er nog te eten is, zie ik allerlei half gebruikte potjes en zakjes van Sam die inmiddels ver over datum zijn.

'Als je nu eens wat economischer met je geld omgaat, hou je nog eens wat over voor leuke dingen,' roep ik richting de werkkamer.

'Waar heb je het nu weer over?'

'Over al dat bijna bedorven eten in de koelkast.'

'Maak je niet zo druk. Ik koop wel nieuw.'

‘Dat is juist het probleem: je koopt meer dan je op krijgt en laat het bederven. Koop kleinere verpakkingen, eet een paar dagen hetzelfde. Je verspilt niet alleen je geld, maar ook wat de Aarde voortbrengt.’

‘Begin je daar weer over? Denk je nu echt dat als jij alles opeet wat je koopt de Aarde er beter van wordt? Denk je dat een vlieg vangen en buiten zetten de wereld redt? Dat die dure biologische dingen voorkomen dat we allemaal ten onder gaan? Mam, word wakker.’

‘Ja,’ zeg ik fel, ‘ik denk dat het uitmaakt wat ieder mens doet. Als iedereen verantwoordelijkheid neemt, kan er iets veranderen. En ik ga net zolang door met dit te vertellen tot het niet meer nodig is. Ik geef om die dieren, om de Aarde die nauwelijks nog het afval kan verwerken, om de bomen die gekapt worden omdat iemand bedacht dat het landgoed een oude allure moet terugkrijgen. Mensen doen zulke stomme dingen. Ik ga daar niet naar staan kijken en niks doen. Nu ga ik boodschappen doen.’ Ik pak mijn tas en stap de deur uit.

Hoofdstuk 12

Waar een kinderstem uit het verleden zich laat horen, opent een deur naar heling.

Ondertussen is het nog stiller geworden in mijn leven, een fenomeen dat me bekend voorkomt. Wanneer was het ook alweer dat het steeds stiller werd en ik werd afgepeld als een ui? Dat was vlak na het ongeluk. Toen moest ik ook mijn bedrijf loslaten. Nu lijkt opnieuw alles als vanzelf af te brokkelen.

Gisteren las ik een tekst die me aan het denken zette. Wanneer je keer op keer in de financiële problemen komt, moet je jezelf de vraag stellen: aan wie of wat geef jij je macht weg? Ik dacht er stevig over na en kwam uit bij de conclusie dat mijn lage gevoel van eigenwaarde de oorzaak is van het wegblijven van kansen om geld te verdienen met wat ik graag doe, waar ik passie bij voel.

Het probleem is dat je niet tegen jezelf kunt zeggen*: 'ik ben* het waard geld te verdienen, ik ben het waard om succes te hebben.' Dat geloof je zelf niet. Wat kan ik doen om die overtuiging om te buigen? Als ik aan de oorsprong denk, en aan het feit dat het op jonge leeftijd plaatsvond, kan ik kletsen wat ik wil, maar het helpt niet. De ingang tot heling zou weleens innerlijk kindwerk kunnen zijn.

Was ik daar al niet eens eerder aan begonnen? Ja, jaren geleden toen ik sjamanistische workshops volgde. Ik heb er toen kort aan gesnuffeld, maar ben er niet mee doorgegaan. Tijd voor een nieuwe poging, zeker ook gezien het advies dat ik kreeg van de ET-ers. Gelukkig weet ik door het sjamanistische werk dat

innerlijk kindwerk geen onzin is, maar een vorm van soul retrieval. Wanneer een kind iets traumatisch meemaakt dat het op het moment zelf niet kan verwerken, splitst een deel van de ziel zich af en blijft hangen op dat punt van de ontwikkeling. Dat afgesplitste stuk kan zich later zelfs als grote stoorzender ontwikkelen. Innerlijk kindwerk draait om het terugvinden en integreren van die delen.

Via internet kom ik bij een gratis webinar van The Stargate Experience terecht en meld me aan. Ik stuur de link ook naar Anton, want ook hij heeft nog wel iets te doen op dit gebied. Na mijn aanmelding ontvang ik alvast een aantal teksten van Alcazar over innerlijk kindwerk.

Alcazar benadrukt drie dingen: *Onwaardig zijn is een illusie! Veel van jullie dragen een gevoel van niet goed genoeg zijn in je. Zo veel van jullie hebben manieren gevonden om je eenzaamheid en pijn verborgen te houden. Begrijp echter dat het je eigen vibratie is, jouw energieveld, dat als een magneet deze situaties aantrekt. Wanneer je dit doorziet, kun je jezelf bevrijden en schepper worden.*

Hoe zit dit met zaken als de schuldsanering? Met de manier waarop de belastingdienst mijn bedrijfje omver heeft geblazen? Zijn dat de gevolgen van mijn overtuiging dat ik niet in staat ben om mijn leven te creëren zoals ik wil en wens? Dat kan bijna niet anders.

Als het tijd is voor de webinar voel ik me gespannen. Zal dit werkelijk eens gaan werken? Zal het de deur openen naar mij vrij en waardig voelen, waardoor overvloed als vanzelf komt?

De webinar begint met de instructie om een energetische stargate om me heen te zetten, die te activeren en de energie te verhogen tot aan de twaalfde dimensie. Dit heb ik inmiddels een aantal keren gedaan met de ET-club en gaat me makkelijk af. Ik voel de vibratie van de hogere dimensies en zak er helemaal in.

Dan begint het echte werk en lopen in no time de tranen over mijn wangen. Een tweejarig meisje komt naar mij toe met in haar linkerhand een klein beertje dat min of meer achter haar aansleept. Ik neem haar op schoot, laat haar lachen, bedek haar kleine bolle buikje met duizend kusjes en wieg haar in mijn armen. Ik voel haar onzekerheid, haar pijn en zie de alertheid in haar ogen die duidelijk maakt hoe onveilig ze zich voelt.

De dagen na de webinar let ik goed op dat ik haar niet mis als ze contact zoekt, want ze duikt op onverwachte momenten op. In de loop van de dagen wordt ze minder onzeker. Ik heb haar in kleine kindertaal verteld dat papa stout is geweest, dat hij wist dat hij stout was en daarom boos was op zichzelf en niet op haar. Dat mama boos deed tegen haar omdat mama zelf in de war was en eigenlijk boos was op zichzelf. Hopelijk werkt het.

Na een dikke week ziet het kleine meisje er heel anders uit; ze stapt kordaat door het huis en klimt op mijn schoot wanneer ze even tegen me aan wil leunen. Ze laat me ook zien wat een doortastendheid er toen al in haar aanwezig was en dus ook aanwezig moet zijn in wie ik nu ben. Op naar de volgende innerlijke kindertjes: de baby van acht maanden bijvoorbeeld, hoe praat ik daarmee? Of kan ik het alleen maar koesteren? En de zesjarige die ook al is verschenen.

En denk niet, Joy, dat dit werk jaren moet duren. Je werkt vanuit en met het kwantumveld, en op dat niveau hoeft het niet veel tijd te kosten, verzeker ik mezelf.

Omdat ik me met mijn innerlijke kindertjes verbind, zie ik ook Sams pijn sterker. Welk kind kan zonder schade aan zijn gevoel van eigenwaarde omgaan met een vader die in de gevangenis zit? Dat is toch te groot? Sam was vijf jaar toen Mahmood in een psychotische waan de krankzinnigste dingen uithaalde en opgepakt werd. Is dat de basis van zijn problemen? Is dat waarom hij geen opleiding kan afmaken?

Hoezeer het ook ingaat tegen mijn moederinstinct, ik moet hem zijn eigen boontjes laten doppen. Zolang ik in hetzelfde huis woon als hij, vallen we allebei te makkelijk terug in de rol van moeder en zoon. Sam zegt wel dat hij graag naar dezelfde stad wil verhuizen als waar zijn vrienden wonen, maar hij zegt ook steeds weer dat hij dit huis, de natuur en de stilte zal missen. Vermoedelijk voelt hij zich ook veilig met mij in zijn buurt, en is dat een onbewuste reden om geen haast te maken met zijn verhuizing en keuze voor een nieuwe opleiding.

Met andere woorden: ik moet verhuizen en deze prachtige plek verlaten als Sam dat niet doet. Een gevoel van diepe treurigheid maakt zich van mij meester.

Hoofdstuk 13

Waar een klein ventje uit de paddenstoelen verschijnt, worden mijn schouders bevrijd van een flatgebouw aan lasten.

Tot actie kom ik niet. Waar moet ik heen als ik dit huis opgeef? En is dat werkelijk de beste stap? Zakt Sam dan niet nog verder het moeras in? Ik weet het niet en laat de vraag voor nu liggen.

Ik open mijn laptop en zie een uitnodiging voor een nieuw programma van Alcazar, gericht op verjonging. Het gaat niet om uiterlijk vertoon, maar om langer gezond en aanwezig te blijven op Aarde, zodat lichtwerkers hun werk voor de opstijging van de planeet kunnen voortzetten. Ook gaat het programma over het loslaten van oude geloofssystemen en psychologische angsten die ons niet meer dienen. Het vraagt maar een kleine investering en begint al een week later. Ik meld me meteen aan. Als ik Anton vertel over mijn inschrijving, blijkt dat hij mij er net voor wilde strikken.

Tijdens de vier weken leer ik hoe stress het lichaam veroudert, hoe cellen hun functie verliezen en hoe je dit proces kunt stoppen. Duizenden wezens zijn erbij betrokken: het engelenrijk, opgestegen meesters, sterrenfamilies zoals de Plejaden en de Arcturianen. Er worden transmissies gestuurd vanuit verschillende velden, ook van de meesters uit Telos, de binnenaarde-stad onder Mount Shasta die uit de tijd van Lemurië stamt. Samen met de menselijke deelnemers vormen zij een netwerk van energetische stargates rondom de Aarde. Vier weken lang volg ik de webinars en ontvang ik transmissies die mijn cellen en DNA nieuwe instructies geven. Daarna is het de

bedoeling dat we nog twee maanden doorgaan met meditaties en transmissies.

'Omdat iedereen die deze meditaties volgt verbonden is met het kwantumveld, waar geen tijdruimte bestaat, ontvang je de transmissies op elk gewenst moment,' legt Alcazar uit. Ik ken dit inmiddels en voel hoe de stargate me optilt naar de hoge vibratie van de twaalfde dimensie.

Hij waarschuwt: 'Het kan gebeuren dat je door een healingcrisis gaat. Denk niet dat er iets misgaat. Vier juist dat je lichaam het oude loslaat en zich bevrijdt van wat niet meer dient. Dank je lichaam en je lichaamsintelligentie; zij zullen samenwerken om het proces te ondersteunen.'

Ik denk bij mezelf dat ik al zoveel heb losgelaten dat dit vast niet op mij van toepassing zal zijn.

En weer heb ik het mis. Op een ochtend voelt het alsof ik mijn benen niet eens uit bed kan krijgen. Ik sleep mezelf overeind, blijf een tijdlang op de rand zitten en strompel daarna naar de keuken. Met lood in mijn benen zet ik thee en plof in een stoel, waar ik het volgende uur niet meer uitkom. Wat is dit nu weer? Wordt het vuur van de smeltoven verder opgestookt? Wanneer komt het einde van dit alles in zicht? Ik wil nergens heen, alleen maar in een hoekje kruipen.

Het duurt meer dan een week voordat ik weer enigszins in beweging kom.

'Geef er gewoon aan toe,' zegt Anton telkens als ik hem bel voor steun. 'Ik had iets dergelijks vorig jaar en kijk, ik blaak nu van energie.'

Sam reageert bezorgd. 'Moet je niet naar de dokter?'

'Absoluut niet,' antwoord ik, 'dat is de laatste plek waar ik nu moet zijn. Wees niet bang, het gaat wel weer over.' Degene die bang wordt, ben ikzelf. Mijn energie blijft laag.

Dan, op een zonnige lentedag, vind ik in de natuurwinkel een folder van een nieuw spiritueel centrum in de buurt. Een groep mensen die zoveel mogelijk off-grid leeft, organiseert daar ceremonies met truffels. De prijs is schappelijk en ik wil dit al langer ervaren. Misschien kan ik er ook achter komen waarom ik zo moe ben. Ik besluit mee te doen.

Twee weken later stap ik een tipi binnen waar in het midden een vuur brandt. Ik zoek een plek en maak het me zo comfortabel mogelijk. Een van de begeleiders opent de ceremonie met muziek, een gebed en uitleg. Voor veel deelnemers is dit de eerste keer met truffels, voor mij ook. Hij vertelt hoe entheogene middelen als ayahuasca, peyote en truffels toegang geven tot het kwantumveld, waar afgescheidenheid verdwijnt en je tot diepe inzichten kunt komen.

Tegen middernacht neem ik mijn eerste portie truffels. De smaak is nootachtig, de structuur stevig. Kleuren verschijnen die anders zijn dan de kleuren van mijn dagelijks leven—minder intens dan bij ayahuasca, maar duidelijk van een andere orde. Ik heb mijn intentie volgens de instructies met het vuur bekrachtigd.

Dan verschijnt er een klein ventje, een helper van de paddenstoelen. Hij kijkt me aan en plotseling voel ik een flatgebouw op mijn schouders drukken.

'En,' vraagt hij, 'hoe voelt dat?'

'Vreselijk,' zeg ik, 'wat betekent dit?'

'In dat flatgebouw wonen alle lasten die jij draagt. Ben je gek geworden of zo?'

Op dat moment lijkt het alsof ik van zuurstof word afgesneden. Ik krijg het ongelooflijk benauwd.

'Hoeveel denk jij te kunnen dragen?' vervolgt hij. 'Stop er toch mee! Doe alleen dat wat je hart je ingeeft. Als iets belangrijk is

om je leven op orde te houden, doe het dan met liefde voor jezelf. Zonder liefde is elke actie leeg en put je jezelf uit.'

'Maar…' begin ik.

'Nee, niks maar. Anders is er straks niets van je over, alleen nog een skelet in de catacomben van jezelf. Zet kleine stappen, creëer kleine succesjes, laat je hart weer dansen. En kijk eens…'

Hij wijst naar iets wat me doet huiveren: ik zie mijn moeder zonder masker, haar gezicht verwrongen van woede, haar jaloezie als bliksemschichten uit haar ogen. Aan haar handen zitten lange tentakels, vastgehaakt in mij.

'En? Zie je het? Zie je hoe je jouw moeder voedt met jouw energie?'

'Ik had geen idee.'

Op dat moment verschijnt een kring van spirithelpers die haar losmaken van mij. Het ventje zegt: 'Wees je bewust van wat er gebeurt als je haar weer ziet. Blijf in je centrum, blijf geaard. Wees in liefde bij haar, maar voed haar niet langer. Wat je zal helpen, is jezelf opnieuw voeden: schilder weer, speel met kleuren, besteed aandacht aan jezelf. Het zal je goed doen.'

Ondertussen heeft een deel van de groep enorme lol om niets, iets wat vaker gebeurt met truffels bij lage dosering. Ik voel me daarentegen zwaar en kruip diep weg in mijn slaapzak. Dan komt de andere begeleider naast me zitten. Ze sprenkelt bloemenwater over me en wappert met haar waaier van takken en bladeren. In haar ogen zie ik dat ze begrijpt hoe moeilijk ik het heb. Ik voel me gezien en laat mijn spanning los.

Na afloop spreekt een vrouw me aan. 'Wat fijn dat jij er was,' zegt ze. 'Jouw energie was belangrijk voor mij.' Verbaasd staar ik haar aan; ik voelde me een treurig en onzichtbaar eiland. Maar ze meent het en ik krijg er tranen van in mijn ogen. Het raakt mijn verlangen naar gelijkgestemden, niet af en toe maar

dagelijks. Toch voel ik dat mijn tijd van afzondering nog niet voorbij is.
Mijn buurman pakt mijn matje en slaapzak. 'Je staat op je benen te zwaaien, laat mij maar even,' zegt hij en rolt alles stevig op.

Dankbaar stap ik de tipi uit, loop naar de Vecht die langs het terrein stroomt en ga aan de oever zitten. De zon komt op. Ochtenddauw hangt boven het water, de schapen aan de overkant lijken te zweven, en vaag zie ik nog de sikkel van de maan. Ik trek mijn omslagdoek dichter om me heen en koester me nog een uur in de opkomende zon.

Hoofdstuk 14

In de kelder van Blauwbaard liggen de skeletten van mijn eigen dromen.

'Ik voel me net een van de bruiden van Blauwbaard,' zeg ik tegen Anton terwijl we samen over een bospad lopen. 'Alsof ik in de kelder van zijn kasteel ben geweest en daar de skeletten vond van alle eerdere bruiden. En weet je wat? Al die bruiden ben ik. Het zijn mijn passies, mijn creaties, mijn warmte en licht die telkens weer worden gesmoord door een kracht die me verhindert mijn eenzaamheid achter me te laten en te worden wie ik werkelijk ben. Onbegrijpelijk dat je op Aarde komt met een boosaardig wezen in jezelf dat je het licht niet gunt. Is het de bedoeling dat we leren omgaan met zulke krachten?'

'Ligteringen,' zegt Anton, 'ik ken dat hele sprookje niet en al helemaal niet de betekenis ervan.'

Ik vertel hem in het kort: Blauwbaard is een tovenaar-achtige man die zijn naïeve bruid verbiedt de kelder te openen. Daar ontdekt zij de bloedige restanten van zijn eerdere slachtoffers. Pas wanneer haar broers haar te hulp schieten, wordt Blauwbaard gedood.

'Blauwbaard staat symbool voor de kracht die ons van onze intuïtie en creativiteit afsnijdt, de stem die fluistert: : "allemaal fantasie, het leven is hard, vergeet dat nu maar want het lukt toch niet, doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg," enzovoort." Het is een ontspoord ego dat alles bij het oude wil houden. In die kelder vond ik de resten van mijn dromen,

schilderingen waar de schimmel op staat, de brokstukken van liefde en duizend ideeën. Het maakte me dieptreurig.'

Anton luistert zwijgend. Ik ga verder: 'In *De ontembare vrouw* van Clarissa Pinkola Estés staat nog zo'n verhaal: La Llorona, de vrouw die haar kinderen verdrinkt en daarna hun zielen moet terughalen uit de vervuilde rivier. Het is een beeld van hoe bezieling verloren gaat door ontmoediging, jaloezie en gebrek aan liefde. Clarissa waarschuwt: maak dat je wegkomt uit omgevingen die je ziel vertrappen. Ze zegt ook dat het normaal is om moe te worden midden in een creatie. Je moet dan niet opgeven, maar je mannelijke kant rust gunnen zodat je animus zich kan herstellen.'

Anton fronst. 'Sprookjes zijn niet mijn ding, maar interessant. Zie je ook verband met je leven nu?'

'Oh ja. Sam is mijn grootste leraar. Hij verleidt me mijn verlangen weer op te geven om hem te helpen. Maar als ik dat doe, is het alsof ik mijn kinderen in de rivier gooi. Hij is volwassen en moet zijn eigen leven leiden. Als ik toegeef, verraad ik ons allebei.'

Anton kijkt ineens opzij. 'Wacht eens, ik zie iets bij je: een gouden bal met een saffierkleurige sikkel. Ga even zitten.'

Ik doe wat hij zegt.

'Je verandert nu in een kristallen skelet,' zegt hij. 'Voor je ligt een meer. In de verte nadert een gouden bootje. Stap maar in.'

Ik knik. Het bootje vaart me naar de overkant, waar een mannelijk figuur staat te wachten. Vaag verschijnt een beeld.

Het is Merlijn,' zeg ik. 'Hij trekt een zwaard uit mijn heup en plant het in de grond: het zwaard des onderscheid. Alsof hij zegt dat ik het weer mag gebruiken. Was Merlijn niet een vorig leven van Saint-Germain?'

Anton glimlacht. 'Geen idee, maar het klopt wat je zegt. En zie je het bootje nog?'

'Nee, het is verdwenen.'

'Dan betekent het dat er iets ouds gestorven is in jou. Voor je terug kunt keren naar de bovenwereld, moet je rusten.'

Met een schok word ik wakker. Vier uur 's nachts. Ik voel me alsof de veerman van de Styx me persoonlijk heeft afgezet in het rijk van de doden. Er is niets meer dat me energie geeft: mijn kinderen niet, Anton niet, mijn plannen niet. Alleen maar leegte. Waar ik ook ga, het achtervolgt me alsof ik veroordeeld ben te dolen. Tien ton ellende plakt aan mijn schouders. Meltdown? Hoe je het ook noemt, het voelt klote.

Ik vraag me af of dit emoties zijn die eruit moeten, of dat ik de shit van anderen aan het verteren ben. Dan probeer ik mezelf toe te spreken: 'Doe alsof je gelukkig bent, voel succes, stel je voor dat je bankrekening vol staat.' Maar in plaats daarvan voel ik de wanhoop van een kind, en de woede van een vrouw over al haar vergooide kansen. Als mijn moeder hier was zou ik haar aanvliegen. Waarom haar en niet mijn vader, die klojo? Misschien omdat hij oprecht om vergeving vroeg, tweemaal zelfs. Mijn moeder doet nog steeds alsof ze nergens van weet. Toen ik er ooit over begon, draaide ze haar hoofd weg en begon over het weer. Het weer! Het enige wat ik wil horen is: 'Het spijt me, ik had je moeten beschermen.'

Tegen vijf uur hijs ik me in een joggingbroek en loop naar buiten. De duisternis en stilte vallen als een mantel om me heen. Ik loop en loop, struikel over boomwortels, steek de weg over, het bos in. Pas bij een meertje kom ik tot stilstand. Het glinstert in het maanlicht. De stilte is zo intens dat ik mijn ademhaling hoor. Het is alsof de natuur zelf de jas van verdriet van mijn schouders tilt.

Met een natte broek keer ik terug naar huis. Onder de douche spoel ik de nacht van me af. Daarna zet ik koffie en doe de meditatie van Alcazar. Zit ik alweer in een healingcrisis?

Hoofdstuk 15

Wanneer de dood onverwacht aan tafel schuift, komt ook zijn schaduw in het licht te staan.

En toen viel het opnieuw stil in mijn leven. Mijn oudste broer is dood. Precies zoals ik het ooit zag tijdens een medicijnceremonie, toen ik buiten tijd en ruimte contact kreeg met zijn ziel. Mijn broer: gesloten als een oester, altijd onderweg voor zijn werk, spil van zijn gezin, opa zoals je je elk kleinkind zou wensen. Toegewijd, zelden iets voor zichzelf vragend, eeuwig over zijn grenzen gaand. Mijn broer is dood en ik weet niet wat te doen.

'Nee,' roep ik, 'nee, dat kan niet!'

'Dat zei ik ook,' snikt mijn jongste broer aan de telefoon. 'Maar het kan wel, hij is echt dood.'

Ik ren naar boven, roepend naar Sam. Hij komt verschrikt uit zijn kamer.

'Wat is er?'

'Ernst is dood, zomaar doodgegaan.'

Sam kijkt mij eerst niet begrijpend aan, zwijgt, en pas wanneer mijn woorden doordringen neemt hij me stevig in zijn armen.

'Oh mam toch.' Sam trekt me in zijn sterke armen en houdt me vast terwijl ik al snikkend vertel wat ik weet.

Dan volgt de chaos. Ernst is bij zijn dochter in Engeland overleden. Het arme kind vond hem 's ochtends op de vloer van zijn kamer. Ze moest aanzien hoe haar nog jonge, dynamische vader het huis werd uitgedragen en naar het mortuarium gebracht. Voor haar moeder en zussen begon een wekenlange tocht door de jungle van de Engelse bureaucratie.

Ik bel mijn zus, net aan een retraite begonnen. Haar reactie is hetzelfde als die van ons: ongeloof. Daarna volgen anderen. 's Middags arriveert Anton. Toen hij het hoorde bood hij meteen aan te komen, en ik was dankbaar dat hij dat deed.

Aan het eind van de middag, als de meeste telefoontjes zijn gepleegd, zakt er iets van rust neer. We zitten buiten, Anton, Sam en ik, met een fles wijn.

'Op Ernst,' zeg ik.

'Op Ernst,' zeggen zij in koor.

'Was hij ziek?' vraagt Anton.

'Behalve wat terugkerende huidkankerplekjes, niet dat ik weet. Wel was hij buitengewoon moe toen ik hem zaterdag nog bij mijn moeder zag. Ik vermoedde toen dat hij het liefst meteen naar zijn huis in Colombia was gegaan in plaats van naar zijn dochter in Londen. Maar hij deed dat niet, natuurlijk. Tijdens een ayahuasca-ceremonie heb ik jaren geleden gezien dat hij plotseling zou sterven. Omdat de tijd verstreek dacht ik dat het niet meer zou gebeuren. Ik vraag me nu af waarom ik dat visioen kreeg.'

'Misschien zodat je voorbereid zou zijn.'

'Maar ik ben me desondanks rot geschrokken.'

'Toch kan het zijn dat je daardoor beter in staat bent om alles nu te hanteren.'

Na een stilte vraagt Anton: 'Herinner je je dat je ook zag dat Max met sirenes naar het ziekenhuis werd gebracht?'

'Ja, en wat ik toen allemaal moest doen. Alleen weet ik niet of hij mijn waarschuwing serieus heeft genomen.'

Plots voel ik een energie naast me. Ik weet dat het mijn broer is en in paniek.

'Ssst,' zeg ik zacht, 'Ernst is hier.' Ik sluit mijn ogen en spreek hem in stilte toe: 'Je bent overleden en naar een mortuarium

gebracht. Blijf even bij mij tot je weet waar je bent. Kijk rond, er is vast een gids of een engel. Zie je licht? Ga ernaartoe.

Dan voel ik hem verdwijnen. 'Hij is weer weg,' zeg ik. 'Ik heb hem uitgelegd wat er is gebeurd en wat hij kan doen.'

'Meer kun je niet doen,' antwoordt Anton. Sam zwijgt.

De volgende ochtend, tijdens het ontbijt, daalt er ineens een serene stilte neer.

'Dit is engelenenergie,' zeg ik. 'Volgens mij betekent dit dat Ernst in de lichtwereld is aangekomen. Gelukkig.'

'Wat een fantastische energie,' zegt Anton. 'Daar zou ik wel de hele dag in willen blijven. Ik ga overigens zo richting bus want jij moet nog veel doen en vanmiddag naar je zus toch?'

'Ja, dat klopt, dank je wel dat je er was.'

Dagenlang ben ik met mijn zus en broer in de weer. Niets blijkt geregeld. Geen verzekering, geen contactpersonen. We speuren naar mensen, mailadressen, vragen offertes aan voor ruimtes waar we een herdenkingsdienst kunnen houden, stellen een advertentie op, beantwoorden mails tot we allemaal met onze tong op onze schoenen lopen en er ondertussen in mijn binnenwereld iets naar de oppervlakte borrelt.

Het huilen maakt plaats voor woede. Ik zie het verdriet van mijn schoonzus, hoor zijn kleindochter van twee telkens roepen: 'Opa, opa.' Ik luister naar de speeches van zijn dochters. En in stilte vraag ik hem: 'Heb je ooit aan hen gedacht wanneer je je vermoeidheid negeerde?'

'Jullie hebben elkaar nog,' zegt mijn jongste broer. 'Ik ben nu alleen.' Zijn woorden breken me. De woede groeit. 'Waarom moest je altijd zo hard werken? Waarom steeds in die vliegtuigen, terwijl je lichaam rust nodig had? Je stond op de

lijsten van invloedrijkste mensen, maar in je eigen familie liet je een ravage achter.'

Dan gebeurt er iets onverwachts. De woede wijkt en er komt licht. Alsof ik eindelijk uit zijn schaduw stap. In zijn nabijheid, of wanneer ik bij een herdenking al die lofzangen hoorde, voelde ik me altijd klein en onbeduidend. Hij inspireerde me, maar ik kon mijn eigen succes niet vormgeven. Nu voel ik ruimte, kracht, inspiratie.

Een herinnering komt boven: als kind wilde ik leren paardrijden, net als hij. Maar alleen hij kreeg toestemming. Ik bleef aandringen tot mijn moeder zei: 'Goed, maar op één voorwaarde: je mag niet beter worden dan je broer. Hij moet ergens beter in zijn dan jij.' Nou mam, dat heb ik in mijn oren geknoopt!

Een maand later staan we met zijn allen bij de Oranjesluizen in Amsterdam. Iedereen krijgt een handje as om in het IJsselmeer te strooien. Ik wist niet dat een mens zoveel as nalaat. Het lijkt eindeloos. Uiteindelijk pakt mijn schoonzus de zak en schudt hem in een keer leeg voor de sluisdeuren. Ik giet er het laatste beetje champagne overheen. We zwijgen allemaal. De schouders van mijn schoonzus schokken. Ik wil haar omhelzen, maar voel dat ze alleen wil zijn.

Ik kijk naar de as die blijft drijven tot de sluisdeuren opengaan. Een vrachtschip duwt het water voor zich uit. Het water neemt hem mee, en iets in mij laat eindelijk een oude afspraak los.

Hoofdstuk 16

Soms houdt één dun draadje je nog vast aan het oude, terwijl alles in je verlangt naar vrijheid.

De dag na het verstrooien van de as belt Anton.

'Ik had een glasheldere droom over jou: een schilderij kwam van de muur, nog met een ijzerdraadje vast. Dat schilderij was jij. Maak dat draadje los en je kunt werkelijk gaan staan voor wie je bent.'

'En wat mag dat ijzerdraadje dan wel zijn?'

'Je afstand als je angstig bent. Het weerhoudt je van authentiek zijn. Als je dat loslaat, word je het schilderij waar mensen graag naar kijken. Ernst' dood voelt bijna als jouw geboorte.'

'Volgens mij werk ik hier al jaren aan. Geen wonder dat ik zo moe ben; Alcazar zegt dat verandering op cellulair niveau je totaal kan uitputten.'

'Geef je er dan helemaal aan over. Rust, al is het op een stretcher in de tuin.'

'Dat werkt niet. Dan voel ik me alleen maar nuttelozer.'

'Even iets anders: ik heb pijn in mijn kaken en druk op mijn borst. Mijn zus had al twee keer een verstopte kransslagader… Denk je dat het ernstig is?'

'Anton! Dat zijn angina pectoris-klachten. Bel nú de huisarts!'

Ik ren door het huis als een kip zonder kop tot hij eindelijk terugbelt.

'Niets aan de hand, zegt de arts. ECG en bloed waren goed.'

Opluchting en spanning vloeien door elkaar. Ik loop de trap op naar Sam.

'Waarom kwam jij net zo chagrijnig naar beneden?'

'Omdat ik vastzit. Geen inkomen, geen studie, nergens recht op.'

'Dan moet je werken. Welke baan dan ook. Je bent vijfentwintig en je hangt nog aan mijn rokken!'

'Ik kan er toch niets aan doen?'

'Jawel, dat kun je wel, maar je moet wel van die stoel afkomen.'

Met nog meer stress dan waarmee ik de trap opging, loop ik ook weer naar beneden. Het draadje uit Anton's droom is nog niet los.

Hoofdstuk 17

Tussen gouden voeten en een olifantstand leert het hart dat vrijheid geen dankbaarheid vraagt.

Het is vijf weken geleden dat mijn broer is overleden en al die tijd ben ik niet bij mijn moeder geweest. Daarom ben ik nu onderweg naar mijn "vreselijke moeder", zoals ik haar sinds de truffelceremonie ben gaan noemen. Ik denk terug aan de dag dat wij haar het nieuws vertelden. Ze riep net als wij: 'nee!', legde haar hoofd op tafel en snikte. Minuten later tilde ze haar hoofd op en leek ze het alweer vergeten. We dronken thee en spraken over Ernst, maar in haar ogen stond geen herinnering meer.

Ik stap haar appartement binnen. Ze zit zoals altijd in haar stoel bij het raam.

'Zo, wat kom jij doen?'

'Bij jou op bezoek.'

'Daar heb ik niet om gevraagd.'

'Ik heb er drie uur voor gereisd, maar ik wil ook best weer gaan,' bijt ik terug.

Ze haalt haar schouders op.

Mijn gedachten schieten terug naar mijn jeugd. Ik was zes, ziek geweest en mocht nog niet naar school. Mijn vader had een nieuwe auto gekocht en besloot dat ik meeging om hem op te halen. Mijn moeders gezicht sprak boekdelen: ze wilde alleen met mijn vader op stap. Toen ik iets onschuldigs zei, kreeg ik een klap in mijn gezicht. Dat moment bevroor in mij. Tijdens het innerlijk kindwerk met Alcazar zag ik dat meisje terug: ineengedoken, in een zwarte houtje-touwtje jas. Toch groeide

daaruit een kwaliteit: blijven staan, ook al is het in de schaduw. Het duurde achtenvijftig jaar voor ze naar buiten kwam.

Mijn moeder lijkt mijn aanwezigheid alweer vergeten en ik zet koffie.

'Is dat alleen voor jou?'

'Nee, ook voor jou. Ik weet toch dat je van koffie houdt.'

'Dan is het goed. Lekker.'

Op weg naar huis vraag ik me af of ik nog eens moet proberen haar te vergeven. Eerder liep ik tegen een muur. Thuis bel ik Anton.

'Ja, uw edele is daar?' klinkt zijn stem.

'Nee, de keukenmeid.'

'Een heer met een keukenmeid? Ongehoord!'

'Luister,' zeg ik. 'Hoe vergeef je een demente moeder? Ze draait haar hoofd weg en begint over het weer. Ik wil dat ze hoort dat ik haar vergeef. Dan is ze vrij.'

'Dat bepaal jij niet,' antwoordt Anton. 'Als je oprecht wilt vergeven, wil je niets meer. Geen liefde, geen dankbaarheid, geen compensatie. Alleen dan is het schoon.'

Ik zucht. 'Je hebt gelijk. Ik wil dankbaarheid zien.'

'Precies. Daarom wil ze het niet horen. Dan zou ze de gevangene worden van jouw edelmoedigheid. Daar past ze voor.'

'Wat vreselijk… en wat eenvoudig tegelijk. Anton, je bent een wijs man geworden.'

'Ach ja, dat heb je zo op mijn leeftijd. Zullen we die sauna-bonnen eens opmaken?'

'Dol plan.'

'Voel je ook iets?' vraagt hij, net voor we ophangen.

'Nee, niet direct.'

'Ik zie je voeten. Ze zijn van goud.'

'Altijd al gouden voeten willen hebben.'

‘Zwijg vrouw. De gouden kleur stijgt nu naar je hart.’

‘En ik krijg kiespijn en een energie die me doet stuiteren.’

‘Ik zie een enorm dier, lijkt op een dinosaurus maar is het niet. Uit zijn bek rolt een roodfluwelen doosje. Het ligt voor je voeten. Het opent vanzelf. Er zit een olifantstand in.’

Tranen stromen. ‘Anton, van mijn moeder naar de sauna en nu dit? Een dino, een doosje, een olifantstand… en ik moet ervan huilen.’

‘Voel maar. De betekenis komt vanzelf.’

Even is het stil. Dan weet ik het: in oeroude tijden, misschien in Lemurië, was ik betrokken bij de creatie van dieren. Nu komen zij mij te hulp.

‘Zie je vrijdag in de sauna,’ zegt Anton.

Hoofdstuk 18

Geniet, Joy, nu het nog kan. Want er wacht je een ander leven.

Sam is voor een maand vertrokken om iemand te helpen met klussen, en wordt er nog goed voor betaald ook. Ik kan mijn geluk niet op: eindelijk vrijheid. Met een kop koffie stap ik de tuin in, adem het gevoel van ruimte in, en loop daarna met vuilniszakken en schoonmaakspullen de trap op naar Sams kamers.

De ravage doet me schrikken. Toch begin ik, want ik kan die chaos niet meer verdragen. Terwijl ik poets en sleep, groeit het besef: Sam heeft geen inkomen en rekent gewoon op mij. Straks komt hij terug en denkt hij weer de hele bovenverdieping tot zijn beschikking heeft. Dat gaat niet gebeuren. Hij krijgt één kamer, de rest wordt logeerkamer. Het idee geeft me vleugels. Aan het eind van de week is alles schoon en ingericht. Ik kijk tevreden rond: mijn huis voelt weer van mij.

De weken zonder Sam breng ik grotendeels alleen door. Bij mooi weer lees ik op een stretcher in de tuin of zwem in de Regge, bij minder weer kijk ik een video op mijn laptop. Luiheid ten top. Meltdown? Prima, ik smelt in de tuin.

Op een warme dag lig ik in de schaduw met mijn iPad. Ik verdiep me in astrologische video's over de Lions Gate: een poort die ontstaat wanneer de Zon, de Aarde en Sirius op één lijn staan. Het licht dat dan vrijkomt zet alles in de schijnwerpers—relaties, gewoontes, gezondheid, werk. Je kunt er niet omheen: de spiegel wordt je voorgehouden.

Sirius, de 'blauwe zon', zou codes vanuit het galactisch centrum naar de Aarde sturen. Sommigen noemen het de poort van de Leeuwen van Sirius, grote lichtwezens die als hoeders van de Nieuwe Aarde fungeren. Hoe dan ook: het voelt als een opening naar iets groters.

Een astroloog in een van de video's voorspelt dat rond 2020 niets meer hetzelfde zal zijn: banken, verzekeringen, pensioenen, multinationals—alles gaat op de schop. De oude systemen zullen instorten, er komt een Nieuwe Economie. Terwijl ik luister begin ik te trillen als een rietje. Iets in mij wéét dat dit klopt, dat het een onomkeerbaar proces is.

Eindelijk, denk ik, eindelijk breekt de tijd aan waarop ik al zoveel levens heb gewacht. Bizar hoe ik hier lui in de zon lig en tegelijk weet dat de wereld binnenkort totaal zal veranderen. Ooit zal ik terugdenken aan deze weken en wensen dat ik er nog meer van genoten had.

Dus fluister ik tegen mezelf: 'Geniet, Joy, nu het nog kan. Want er wacht je een ander leven.'

Hoofdstuk 19

Ego wil een kantoor en geld verdienen, maar de Stem wijst een andere weg.

Nog net op tijd ren ik het perron op en plof hijgend in de trein. Met een beker koffie en mijn headset op, luister ik naar de meditatie van Oprah en Deepak. Dag acht: '*Wat wil ik?'* Het mantra: *'Mijn hart weet het antwoord.'* Ik sluit mijn ogen, adem diep en luister.

Shamir, mijn heart-coherence coach, zei: 'het hart antwoordt niet altijd direct; soms via beelden, mensen of dromen.' Terwijl Deepak's stem me een besneeuwde berg op leidt, vraag ik: 'Wat is mijn diepste verlangen?' Het blijft stil. Dan verschijnen beelden. Een innerlijke stem zegt: "Richt je op schoonheid voorbij de schijn. Draag zuivere kleding. Je schrijven zal weer magie bevatten. Zaai je Elfenzaad; door je hart te volgen inspireer je vanzelf. De nieuwe economie is gebaseerd op passie: als mensen doen wat moeiteloos stroomt, ontstaat vrede en overvloed. Dat zal je ook naar een liefde leiden die je nog niet kent. Laat je leiden, volg de tekens." Ik zit doodstil, kippenvel overal.

In Antons woonplaats huur ik een fiets. Hij doet open met een gezicht op onweer.

'Wat is er met jou?'

'Twee keer mijn koffie laten vallen, ziehier het fraaie resultaat voor mijn vloerbedekking.'

'Ach, je gaat toch verhuizen.'

‘Begin je weer… Karina zei het ook al. Waar hebben jullie het over?’

‘Zodra ik hier binnenstap weet ik dat je weg zult gaan. Waarheen weet ik niet.’

‘Ligteringen, dat noem ik vager dan vaag.’

‘Mag ik koffie of durf je niet meer?’

Als we zitten vraag ik naar de healer waar Anton gisteren naar toe was.

‘Ik ben van slag,’ zegt Anton. ‘Arthura heeft een oude bal weggehaald en een nieuwe geplaatst.’

‘Ik zie inderdaad een roze bal in je nek hangen.’

Hij knikt verrast.

Later, in de houtgestookte sauna, daalt rust over me. Opnieuw beelden: ik sta boven op de heuvel, kijk over een zwarte, dode stad. Atlantis. Naast me verschijnt Kwan Yin: ‘Je nam de verantwoordelijkheid op je, maar het was een man met een eigen agenda die werkelijk verantwoordelijk was. De mannen in je huidige leven herinnerden je aan dat drama, om je te helpen helen. Nu is het tijd om dit hoofdstuk te sluiten en een man toe te laten die jou waardig is.’

‘Wie? Waar? Wanneer?’ vraag ik.

Ze lacht. ‘Laat het zich ontvouwen. Luister naar je hart, stop met de blauwe pil te slikken, creëer het leven dat voor jou bestemd is. Je zult de juiste ideeën en mensen ontvangen.’

Ik glijd van de bank, spoel me af onder de buitendouche en laat me in de vijver vallen. Ik kan mijn geluk niet op.

Op de terugweg is het perron leeg. In de trein zie ik een lange rode roos op de bank. Ik leg haar op mijn schoot en dommel weg. In de verte klinkt een stem: ‘Wat staat er tussen jou en je hartenwens in?’

Ik schrik wakker. Wat staat er tussen mij en mijn hartenwens? Ongeloof, gebrek aan vertrouwen dat overvloed ook voor mij mogelijk is.

'De baas van de onderneming vindt het zeker niets?' klinkt het vaag.

'Ego bedoel je?' fluister ik. 'Ego wil een kantoor en geld verdienen.'

'Met wat dan?'

'Met zaken doen.' Ik moet lachen; dit is niet waar ik blij van word en het zal dus ook niets opleveren.

'Waar in je leven is het nodig je koningin te voelen?'

Ik denk aan Janna's sessie: 'De koningin wil de scepter zwaaien. Maar waar is de koning?'

De stem fluistert: 'Laat je ware zelf geboren worden voordat je de arena weer instapt. Doe alleen wat een glimlach op je gezicht tovert. Luister naar je gevoel. Hoe meer je je eigen gevoelens eert, hoe meer passie er verschijnt. Luister, mijn geliefde. Luister naar de stem van je hart. Je leven zal zich ontvouwen zoals je het nu niet kunt voorstellen. Loop het paradijs binnen.'

Van wie is deze stem? Wie noemt mij "mijn geliefde"? Ik kijk naar de roos op mijn schoot. Een roos geeft zich niet in één keer, maar blaadje voor blaadje.

Hoofdstuk 20

Terwijl Sam volwassen wordt, opent zich in mij een vergeten wereld.

Voor ik het weet is Sam terug, en knijpt mijn maag zich samen. Stralend, met een dikke portemonnee, staat hij een paar dagen eerder dan gepland voor de deur. Terwijl ik naar hem luister, voel ik dat er iets in hem is veranderd. Hij is kind af, man aan het worden, en neemt zonder protest genoegen met een kamer. Heel even lijkt het alsof hij zijn oude ritme van eindeloos slapen en gamen weer zou oppakken, maar net op het moment dat er niets meer op zijn bankrekening stond en er nog vijf cent in zijn portemonnee zat, kreeg hij een baan in een fabriek. Sindsdien staat hij elke dag tussen ratelende machines flessen in kratten te pakken, en denkt ondertussen na over zijn toekomst. En langzaam wen ik aan een zoon die verantwoordelijkheid neemt voor zijn eigen leven. Wat een weelde.

Ondertussen heb ik de smaak van mediteren te pakken. Elke ochtend zit ik op mijn kussen en doe pranayama-oefeningen om mijn springerige brein tot rust te brengen. Op een dag voel ik een energie naast me, bijna zoals Wapper, mijn engel — alleen sterker. Ik blijf stil zitten; iets zegt me dat het belangrijk is. Dan voel ik handen langs mijn rug glijden.

'Ontspan,' hoor ik. 'Laat komen wat er komt. Doe niets als je niets wilt doen. Je hoeft niet je best te doen — het komt vanzelf. Werk aan je boek als je inspiratie voelt, forceer niets. Je best doen werkt tegen je; het put je uit, verlaagt je trilling. Het zijn de stuiptrekkingen van het kleine zelf. We naderen het einde van een periode van grote worstelingen die de wegwijzers hebben

doorstaan. Het is als een dans, een dans van strijders voor de Nieuwe Aarde op weg naar de frontlinies. Lach, Sister, lach. Je hebt het goed gedaan. Prijs jezelf dat je zover bent gekomen. Laat ons voor je zorgen. Verzorg jezelf goed, want er wordt hard gewerkt om je lichaam klaar te maken voor de hogere vibraties die willen integreren. Maak je mooi. Draag zachte, niet-knellende kleding, leef je vrouwelijkheid. Het mag. Je mag je mooi maken — het is je geboorterecht, zoals ook het recht op een partner naast je. Dans, zing en wees gelukkig met wie je bent.'

Ik zit doodstil, kippenvel over mijn hele lijf. Wie was dit? Dan blijft het stil.

De volgende ochtend voel ik opnieuw dezelfde energie naast me.

'Spirit zoekt naar wegen om zich te kunnen uitdrukken. Speel, rust en creëer. Je was priesteres van een Eleusische mysterieschool.'

Terwijl ik de woorden hoor, dijt iets in mijn bekken uit en zie ik mezelf in een cirkel zitten.

'Verdiep je in die mysterieschool. De groep priesteressen van toen komt opnieuw bij elkaar.'

Dan blijft het weer stil.

Ik open later mijn laptop en google de naam. Ik lees over inwijdingswegen, tantrische rituelen en magie, maar voel geen enkele impuls om eraan mee te doen. Toch raakt de informatie me, zonder dat ik weet waarom.

Die nacht droom ik dat Mireille, in een lang donkerrood gewaad, me staat te wenken.

Wat betekent dit? Heeft het te maken met het advies van gisteren, of was zij misschien een van die priesteressen van toen?

Ik verlang zo naar magie — naar het makkelijk kunnen spreken met mijn spirithelpers alsof het gewone mensen zijn.

Moet ik gewoon geduld hebben, of hulp zoeken? En van wie dan? Er zijn er niet veel die ik werkelijk vertrouw.

Hoofdstuk 21

Terwijl de regen tegen de ramen tikt, hoor ik opnieuw een stem die mij herinnert aan wie ik ben.

Op een ochtend word ik vroeger dan gewoonlijk wakker. Iemand praat tegen me.

'Als je bedenkt dat alles met alles is verbonden, is het makkelijker om contact te hebben met ons — Saint-Germain, Kwan Yin en je eigen Hoger Zelf. Vergeet niet wie je werkelijk bent. Eet vooral rijst en groente.'

Wat een vreemd bericht. Maar het doet me rechtop zitten, ook door de golf van liefde die ermee meekwam. Nog niet helemaal wakker loop ik naar buiten. Het regent dat het giet, maar het kan me niets schelen. Ik laat me natregenen en begroet de natuur alsof zij mijn eigen lichaam is.

Na een warme douche zit ik aan mijn ontbijt terwijl de regen nog steeds tegen de ramen klettert. Wat zal ik vandaag eens doen? Mijn blik valt op een stapel kleding die ik wil veranderen in iets vrolijkers, iets speelser. Terwijl ik pruts aan een trui, komen de ideeën vanzelf. Hoe zou ik kunnen meebouwen aan een nieuwe economie, eentje die niet instort zodra de systemen het begeven?

Want stel dat het echt zover komt, dat geld, verzekeringen, pensioenen ineens niets meer waard zijn? Dan blijft er maar één ding over: samenwerken en delen met de mensen om je heen. Hier op het landgoed zou dat nog best een uitdaging zijn.

Natuurmonumenten wil het parkachtige karakter behouden, dus moestuinen zijn taboe. Mijn buren hebben koeien, maïs, een paar kippen of alleen maar rozen. Gelukkig is er genoeg hout om warm te blijven, maar verder?

Ik dagdroom over samenleven in kleine huizen, met een gezamenlijke tuin en een voedselbos. Misschien zelfs een verlaten bergdorpje in Italië of de Pyreneeën, waar mensen opnieuw leren zorgen voor elkaar. Wat je kunt dromen, kun je tenslotte realiseren. Maar eerst: kalm blijven als de wereld wankelt. Dat is wat mensen nodig hebben, iemand die rustig blijft. Kan ik dat? Ja, dat kan ik. Dat was ik ook toen ik als verpleegkundige op de intensive care werkte.

De volgende ochtend staat Anton al vroeg voor de deur. Hoe vaak ik ook zeg dat hij gewoon mag binnenlopen, hij blijft kloppen tot ik open.

'Je bent een hopeloos geval,' zeg ik. 'Kom toch gewoon binnen, zo doen we dat hier op het platteland.'

'Ik houd er niet van om zomaar binnen te stappen. Wie weet hoe ik jou aantref.'

'Oh dear, dat is waar ook. Ik loop hier tenslotte dagelijks poedelnaakt rond met al die ramen.'

'Ik blijf gewoon kloppen tot uwes opendoet.'

'Ik geef het op. Kom dan maar binnen, ik zet koffie.'

'Gelukkig,' zegt hij. 'Ik heb er nog maar twee op, dus ik loop achter.'

'Dan heb je er genoeg gehad.'

'Ligteringen, je speelt met je leven. Kom op met die koffie en wat je erbij hebt.'

'Brownies, my dear.'

'Oh,' zegt hij droog, en ik weet dat het niet zijn favoriet is.

Even later zitten we te smullen.

'Waar gaan we wandelen?' vraagt hij.

'De weg over, door het andere bos. We kunnen picknicken en onderweg iets drinken.'

'Helemaal goed. Ik ben er klaar voor.'

's Avonds zitten we rozig van de zon en de wijn op het terras. Anton begint over de ET-groep, die plotseling meer lijkt dan een tijdelijke club. Ik luister en voel verdriet opkomen.

'Wat ben jij ineens stil,' zegt hij.

'Geen idee, maar ineens weet ik dat mijn missie met jou erop zit. Ik wist niet eens dat ik er één had.'

Wat voor missie?'

'Het is alsof ik ervoor moest zorgen dat je je bij die groep zou aansluiten. Jij trekt je altijd terug, maar dat kan niet meer. Jullie hebben samen iets te doen in de nieuwe tijd. En nu dat klaar is, ben ik bang je kwijt te raken.'

'Je spreekt weer in raadselen, Ligteringen. Ik weet niets van een missie. Maar wat jij zegt lijkt wel op wat twee van die mensen ook beweerden. Maak je geen zorgen, ik verdwijn niet zomaar uit je leven. Oh, trouwens, ik heb dat schilderij boven mijn bank weggehaald, dat met die frequenties van de Nieuwe Aarde. En ik heb nieuwe lampenkappen gekocht.'

'Zeg dat nog eens.'

'Wat?'

'Van dat schilderij.'

'Dat ik het heb weggehaald?'

'Terwijl je dat zei, zag ik een hand iets op de muur schrijven, in een Tibetaansachtig schrift. De woorden werden onzichtbaar, maar de energie bleef. Het is een code, Anton. Hang voorlopig niets nieuws op die plek.'

'Een code op mijn muur?'

'Ja, het klinkt vreemd, maar dat is wat ik doorkreeg.'

‘Oké, ik laat het even leeg. Ik zou toch niet weten wat ik ervoor in de plaats moet hangen.’

‘Ik ben helemaal gaar van die wandeling en de wijn,’ zeg ik. Ik ga naar bed.’

‘Ik ook,’ zegt hij. ‘Laten we ons richting onze spondes spoeden.’

Buiten klettert opnieuw de regen.

Tijdens het ontbijt de volgende ochtend zie ik, met mijn tweede kop koffie in de hand, ineens een vaag figuur buiten bij het raam.

‘Anton, kijk eens — daar staat iemand.’

‘Waar dan?’

‘Daar, vlak bij het raam… mijn hemel, het is Sananda.’

Anton zwijgt. Een zachte energie vult de serre, gevolgd door een golf van licht die rechtstreeks mijn hart instroomt.

‘De Sisters wachten op je,’ hoor ik. Beelden verschijnen: een bergachtig Mediterraan landschap, een oud kerkje met olijfbomen. In de toren, op de plek waar de klokken horen, zie ik iets dat lijkt op een sleutelgat, of het Ankh-teken uit Egypte. Tranen van ontroering wellen op. Hoe anders is deze energie dan die van Saint-Germain.

Anton zit stil.

‘Wat heb jij gezien of gehoord?’ vraag ik.

‘Niets. Alleen een hoge energie. Dus het was voor jou bedoeld.’

Een uur later is hij vertrokken. Ik blijf nog lang zitten, vervuld van een stille verwondering.

Hoofdstuk 22

Van de School met de Bijbel naar een opleiding in multidimensionaal healen en een moeder die haar trouwring kwijt is.

Het beeld van Mireille in haar lange rode jurk blijft me bezighouden. Ik weet niets beters dan haar naam te googelen, op zoek naar een aanknopingspunt. Op een website lees ik dat ze zich ooit door iemand genaamd Edin heeft laten coachen, iemand met kennis van andere dimensies en healing op zielsniveau. Dat intrigeert me.

Ik lees verder. Edin biedt een korte opleiding aan in multidimensionaal healen. Niet dat ik healer wil worden, maar ik wil wél begrijpen wat er zich in andere dimensies afspeelt, en wie of wat daar leeft. Misschien is dit waarom Mireille me wenkte?

Dan zie ik de prijs en twijfel. Is dit het waard? Mijn voorschot op de erfenis in één keer op? Maar geld is geld, en er is genoeg in de wereld. Bovendien zeiden zowel de I Tjing als Karina dat er iets op mijn pad zou komen dat beter bij me past. Het kan niet anders: dit moet het zijn.

Ik bel Edin voor de verplichte intakesessie en stap daarna op de bus naar mijn moeder.

Onderweg denk ik aan Sam.

'Mam, oma wordt 102, je zult het zien,' had hij gisteren nog gezegd.

'Zeg niet zulke vreselijke dingen, alsjeblieft.'

'Als ze 100 wordt komt de burgemeester langs met bloemen.'

‘Sam, hou op! Dat is een regelrechte nachtmerrie.’
Drie uur later loop ik door de gang van het verzorgingshuis. Het appartement van mijn moeder is leeg. In de huiskamer zit ze met een paar bewoners rond een tafel.

‘Wie is dat?’ vraagt een van de bewoners wijzend op mij.

Mijn moeder kijkt me aan en ik zie dat ze het niet meer weet.

‘Een oude schoolvriendin zeker,’ zegt de bewoonster.

‘Ja, dat is waar ook, ja daar ken ik haar van,’ antwoordt mijn moeder.

Ik kreun inwendig en ik zie een andere bezoekster in de lach schieten.

‘Waar bent u naar school geweest?’ vraagt de andere bezoekster aan mijn moeder.

‘Oh, waar was dat ook alweer?’

‘Je bent toch in Rijswijk naar school geweest?’

‘Ja, in Rijswijk,’ beaamt mijn moeder.

‘Dat is toevallig,’ zegt de andere bezoekster, ‘mijn vader ook en zijn vader is daar lang hoofdonderwijzer geweest. Weet u nog hoe de school heette?’

Mijn moeder kijkt hulp zoekend om zich heen.

‘Die school heette vast School met de Bijbel,’ zeg ik.

‘Nou ja zeg, zo heette de school van mijn vader ook. U hebt vast allebei op dezelfde school gezeten. Denk je ook niet pap?’

De pap in kwestie kijkt al net zo hulpzoekend om zich heen als mijn moeder.

‘Zat u ook op die school?’ vraagt de bewoonster aan mij.

‘Vast wel,’ zeg ik om niet nog meer verwarring te veroorzaken.

‘Wie wil er nog thee?’ vraagt een verzorgende. Alle handen gaan omhoog en de thee gaat rond. Mijn oog valt op de handen van mijn moeder en ik zie dat ze geen trouwring meer draagt.

Vreemd, mijn moeder droeg trouw beide ringen nadat mijn vader was overleden.

'Hé,' zeg ik, 'ben je je trouwringen kwijt of heb je ze afgedaan?' Terwijl ik dit vraag weet ik dat het een foute vraag is, ik zaai alleen maar meer verwarring.

'Oh, die heb ik afgedaan, ik vond die ringen niet meer mooi,' zegt mijn moeder vindingrijk als ze is, als ze eigenlijk het antwoord niet weet.

'Dan ben je weer een vrije vrouw, wat leuk, kun je een nieuwe man uitzoeken.' Tot mijn grote verbazing zie ik twinkellichtjes in de ogen van mijn moeder verschijnen.

'Wie zal ik eens uitkiezen,' floept er vervolgens uit haar mond terwijl ze speurend in de huiskamer rondkijkt. Al snel zie ik de teleurstelling over het resultaat op haar gezicht verschijnen. 'Nee, ik zie niemand en ik vind het ook te veel gedoe, laat maar.'

'Ach ja, altijd gedoe met die mannen,' zeg ik.

De klasgenoot van mijn moeder kijkt zo nodig nog verwarder maar zegt nog steeds niets.

'Mijn vader kan niet meer praten en ook niet meer lopen sinds zijn herseninfarct,' zegt de andere bezoekster en aait haar vader zachtjes over zijn hand.

Ik denk aan mijn vader die er ook zo bij heeft gezeten en al even verbijsterd kon kijken. Wat een drama alleen al onder de mensen aan deze tafel. Vermoedelijk begrijpt geen enkele bewoner een van de anderen. Veroordeeld tot eenzame opsluiting in het eigen verdwijnende brein.

Die nacht stormt het, alsof er ruimte wordt gemaakt voor iets nieuws.

Ik droom chaotisch en word wakker met een zin in mijn hoofd: *Jouw taak is die van wegwijzer en baanbreker, er wacht je nog*

veel meer. Dat heb ik eerder gehoord, denk ik tevreden, en ik stap mijn bed uit.
Tijdens mijn meditatie klinkt opnieuw de stem die ik al langer ken: 'Wat is je diepste wens?'

'Met mijn talenten de wereld dienen. Alleen, wat zijn mijn talenten precies?'

'Helderheid brengen met woorden en klank. En verbinden.'

'Wat verbinden?'

'Mensen.'

'Om wat te doen?'

'Om te inspireren.'

'Hoe vind ik de juiste woorden?'

'Door te ontspannen.'

'Dat vind ik vaak moeilijk.'

'Je ontspant als je schoonheid schept. Creëer met zachtheid, gebruik zuiver materiaal. Zo dien je de wereld met jouw talenten. Creëren brengt vreugde, en vreugde maakt je magnetisch. Als je magnetisch bent, komt alles wat je nodig hebt vanzelf. Haast je niet. Laat het ontstaan.'

De energie trekt zich langzaam terug.

Plotseling hoor ik: 'Mijn naam is Azar.'

Azar? Dus niet Asthar?

Een glimlach breekt op mijn gezicht. Azar voelt krachtig en juist.

's Middags zit ik tegenover Edin in haar praktijkruimte.

'Wat wil je bereiken met de opleiding?' vraagt ze.

'Ik wil de spirithelpers om me heen beter begrijpen en hun boodschappen helder door kunnen geven,' zeg ik.

'Vertel eens over hen.'

'De eerste was Tithua, een storyteller. Daarna kwam een opperaardman. En de laatste is Azar, een buitenaardse gids. Hij

schoof me eens een ring om de vinger, als symbool voor onze verbinding. Eerlijk gezegd vroeg hij me ten huwelijk, wat ik nogal overdreven vond.'

Edin glimlacht. 'En vandaag vertelde hij dat zijn naam Azar is? Interessant. Heb je die ring goed bekeken? Soms staan er symbolen op.'

'Ik zag iets, maar het verdween voor ik het kon lezen.'

'Let voortaan op details. Ze geven aanwijzingen. Die ring zou meer kunnen zijn dan symbolisch.'

Ze sluit haar ogen. 'Ik stem me nu af op de hogere dimensies. Jij reist met me mee.'

Het wordt stil. Ik voel de stargate om me heen openen.

'Het eerste wat ik zie,' zegt ze, 'is dat je oorsprong een Elfendimensie is. Jij was een Elfenkoningin, net als Tithua. Geen tinkelbell, maar lang, wijs, met een groot hart. Je nam een moeilijke missie op je: om afgesloten elfenvolken weer te verbinden. Maar je werd tegengehouden door de Semoea, schaduwwezens. Ze sneden je pad af. Kijk maar mee.'

Ik zie een rotsachtig gebied, donkere gestalten met zwaarden.

'Respecteer ze,' zegt Edin. 'Ze zijn een deel van jou, van je angst. Sluit vrede met ze, als de tijd daar is.'

Ze zucht even. 'Nu zie ik Azar. Hij lijkt menselijk, deel van wie jij bent. Een lid van de Galactische Federatie, verantwoordelijk voor een sterrenschip.'

Ik zie hem ook en verstijf. Een deel van mij? Zijn blik is liefdevol, zijn energie overweldigend.

'Zijn trilling is hoger dan die van de elfen,' zegt Edin. 'Hij is Lichtmeester.'

Ik wil vragen wat dat betekent, maar de woorden blijven steken.

‘Voor nu is het genoeg,’ zegt ze. ‘Je eerste taak is de elfen te verbinden met de Nieuwe Aarde. Pas als dat voltooid is, mag je naar Azar toe.’
Die opmerking blijft hangen. Waarom zou ik niet naar hem toe mogen?

Maar ik zeg alleen: ‘Ik denk dat ik de opleiding wil volgen.’

‘Mooi. De groep start over twee weken.’

Op de terugweg, als ik in de trein zit, voel ik me vreemd, ik ben eigenlijk een Elf? En zelfs een Elfenkoningin? Ik kan het me met de beste wil van de wereld niet voorstellen. Het langsvliegende landschap is Hollandser dan Hollands en de koeien in de wei maken dat ik me een heel gewoon mens voel. De betovering opgewekt door mijn reis door de dimensies verdwijnt daarmee. Ik zet mijn headset op en luister naar prachtige muziek.

Plotseling zit Azar tegenover me. Zijn gezicht straalt. Voor ik het weet dansen we door de coupé, gewichtloos, vervuld van liefde. Een deel van mij blijft op de bank zitten, glimlachend. Ik voel me overspoeld door een liefde die vrij is, niets eist. En dan, als de muziek wegebt, zit ik weer alleen. Verward. De man van mijn leven is buitenaards?

Thuis bel ik Anton.

‘Heb je echt gedanst in de trein?’ vraagt hij ongelovig.

‘Ja en nee. Mijn lichaam bleef zitten, maar een ander deel danste met hem.’

‘Je bent een bruid van God geworden,’ zegt hij droog. ‘Een non met een spirituele minnaar.’

‘Ik ben geen non. En ik weet niet wat hij precies is. Spirit, wezen, mens van elders? Maar ik heb nog nooit zoveel liefde gevoeld.’

‘Dan ben jij moediger dan ik,’ zegt Anton. ‘Ik moet er niet aan denken een relatie te hebben met een niet-aards wezen.’

’s Avonds staar ik in het vuur. Ben ik gek geworden? Toch voel ik hem nog steeds en word blij van zijn aanwezigheid.

Dan herinner ik me White Bull, die ooit zei:

‘Deze relatie maakt deel uit van je opdracht. Niet om het ego te voeden, maar om de wereld te laten zien wat een mystieke relatie kan zijn. Laat God de koppelaar zijn. Jullie zullen elkaar niet mislopen.’

Misschien is dit het. Misschien is dit die relatie. Ik open mijn laptop en mail Ian voor een afspraak.

Hoofdstuk 23

De goden hebben gevoel voor timing en spelen graag mee in het spel van de liefde.

De goden zijn mij weer eens welgezind, want Ian heeft op korte termijn ruimte. Zo sta ik binnen een paar dagen voor zijn deur en word hartelijk verwelkomd.

Wanneer we elkaar hebben bijgepraat, lopen we naar het speciale kamertje waar Ian White Bull channelt.

'Klaar?' vraagt hij.

'Klaar,' zeg ik.

Zoals gewoonlijk is het vervolgens stil tot White Bull zich meldt met zijn vaste vraag: 'Hoe is het met je?' Als de gebruikelijke plichtplegingen zijn uitgesproken, begin ik te vertellen waarvoor ik gekomen ben.

'Zeven jaar geleden heb ik je vragen gesteld over het vinden van een partner. Het antwoord dat je me toen gaf, deed me al vermoeden dat de relatie die ik volgens jou zeker zou krijgen een niet heel gebruikelijke vorm zou hebben. Ik geloof dat het moment nu gekomen is. Alleen is het zo ongebruikelijk dat ik bang ben dat mijn fantasie met me aan de haal is gegaan. Daarom ben ik hier, jij overziet nu eenmaal beter het grotere plaatje dan ik.'

'Allereerst wil ik zeggen dat je hele wezen straalt alsof de diamant is opgepoetst, en daar ben ik blij om. Vertel eens wat meer over de ontmoeting. Natuurlijk neem ik al het een en ander waar, maar ik wil graag uit jouw mond horen hoe jij het ervaart.'

Ik begin te vertellen over de sessie bij Janna, het huwelijksaanzoek dat ik destijds maar bizar vond, over de laatste weken waarin Azar zo duidelijk zijn aanwezigheid kenbaar maakte, over de liefde waarmee ik gevuld werd en over wat Edin over hem en mij vertelde.

'Wat jij nu beschrijft, is een parallelle wereld, een andere dimensie, waar het leven huist dat jou heeft aangeraakt. Jij bent een van de weinige mensen die makkelijk van de ene naar de andere dimensie kunnen overschakelen, reizen, zo je wilt. Het is belangrijk dat je deze realiteit accepteert en de waarheid ervan omarmt. De dimensie waar je het over hebt begrijpt de fysieke wereld van de mens heel goed en kent ook de belemmeringen van het menselijk ego. Dat brengt een risico met zich mee voor jou. Het is daarom altijd belangrijk om in je eigen lichaam te checken wat wel en niet resoneert. In die dimensie zijn namelijk ook wezens die iets dergelijks als een ego hebben en dat van jou kunnen manipuleren.'

Mijn hart staat bijna stil. Ben ik dan toch belazerd? Maar voordat ik helemaal door de grond zink, vervolgt White Bull zijn betoog.

'De liefde die jij ervaart is echt, geen twijfel mogelijk. Je lichaam kan niet liegen, zoals ik je al eerder vertelde, dus wat je voelt is waar. Het is ook onwaarschijnlijk dat jij zo wanhopig naar een partner verlangt dat je een buitenaards wezen fantaseert en probeert jezelf voor de gek te houden met een nepgevoel van liefde. Nee, de liefde die jij ervaart is echt en afkomstig van jouw geliefde, die in een andere dimensie thuishoort. Waar jij vooral voor moet oppassen, is dat je leven er niet gecompliceerder op wordt maar juist eenvoudiger, want dat is de bedoeling.

Je leeft op Aarde, waar jouw evolutie nu plaatsvindt. Ik denk dat deze relatie met Azar prachtig, liefdevol en steunend is, en

dat je hem volledig kunt vertrouwen. Je hebt liefde ervaren op een manier die de fysieke relaties op Aarde doet verbleken. Je bent de vaak op egobehoeften gebaseerde relaties voorbij. Een gewone aardse liefdesrelatie heeft om die reden geen toegevoegde waarde meer voor jou. Dat is op zichzelf al een wondermooie ontwikkeling, die je bovendien bevrijdt, omdat je je niet meer hoeft te conformeren aan een aardse partner, iets wat jouw werk alleen maar in de weg zou staan.

Deze relatie met Azar maakt je vrij. De ware aard van jullie verbinding zal je de ware aard van liefde doen ontdekken. In het verleden heb je jezelf niet voldoende afgevraagd waar je in een relatie werkelijk naar verlangde; als je dat had gedaan, was je al eerder tot de conclusie gekomen dat een aardse relatie je niet zoveel meer te bieden had. Je zou de vrijheid die jij zo dringend nodig hebt, kwijtgeraakt zijn. Nu, met deze prachtige relatie, ben je vrij om jouw roeping te volgen, een roeping die prachtig aansluit bij de liefde die je nu hebt gevonden.'

'Kun je wat meer over die roeping vertellen?'

'Ik zou het zo willen zeggen: jij hebt de taak op je genomen om aardse wezens kennis te laten maken met niet-aardse wezens en andersom. Om de niet-aardse wezens meer begrip te geven over de beperkingen van het leven op Aarde. Misschien moet je zelfs Azar nog het een en ander leren over jouw leven hier, vooral over de frustraties die je er regelmatig ervaart. Om het kort samen te vatten, zou ik jou een dubbele ambassadeur willen noemen, iemand die als taak heeft om meer harmonie en kameraadschap te creëren op allerlei niveaus.

Wanneer de parallelle werelden, de verschillende dimensies, sterker met elkaar verbonden raken, kunnen de duistere krachten niet goed meer functioneren. Ze worden als het ware van zuurstof afgesneden. Jij speelt in dat proces een rol, samen met je geliefde. Zoveel mensen verlangen, bewust of onbewust,

intens naar meer schoonheid in hun leven. Jullie kunnen hen de weg wijzen, de hemel naar de Aarde brengen, laten zien welke schoonheid kan ontstaan in zo'n samenwerking.'

'Wat een mooie taak.'

'Al zou je niets anders doen dan rondlopen in de straten, in het bos, in dorpen en steden, dan zou je al iets doen, omdat je de liefde in je draagt.'

'Ja maar,' zeg ik, 'hier op Aarde is het wel handig als je geld kunt verdienen, en dat lukt niet met een beetje rondwandelen.'

'Dat is zo. Toch zal, wanneer je werkelijk en totaal op één lijn staat met de aanwezigheid van liefde, de wereld je gaan steunen zonder dat je er veel voor hoeft te doen. Een leven dat zich waarachtig ontvouwt, hoeft geen inspanning te leveren: dingen gebeuren gewoon, wensen worden vervuld, alles valt samen. Daarom: doe wat je het liefste doet. Dan zul je zien, zo van binnen is zo van buiten, en de wereld danst volgens jouw lied. Zolang je in waarheid en integriteit leeft, kan er niets misgaan.'

Ik ben er stil van. Het klinkt zo eenvoudig, maar ik ken mijn ego en brein langer dan vandaag en voorzie een eindeloos gekwebbel over de noodzaak van hard werken. Toch wil ik dat niet meer. Ik wil niets liever dan me hele dagen baden in de liefde van Azar en er iedereen over vertellen.

In de realiteit zie ik me echter nog niet zo snel Azar voorstellen als mijn partner. 'Mag ik jullie voorstellen aan Azar, mijn geliefde. Waarschijnlijk kun je hem niet zien, maar hij is er echt, hoor.'

Ik zie de meewarige of twijfelende blikken al voor me. Er wachten me nog de nodige uitdagingen, dat is zeker.

'Zie ik daar beren op de weg verschijnen?' vraagt White Bull.

'Ik stel me voor hoe ik Azar aan mijn familie en vrienden zal voorstellen, en ik kan niet zeggen dat ik me erop verheug.'

‘Waarom zou je je daar nu mee bezighouden? Het wijst zich vanzelf. Wie weet hoe het zich zal ontvouwen — wat Spirit voor je in petto heeft.’

‘Dat is waar. Ik wil me er niet druk om maken.’

Even later sta ik weer buiten, een stuk lichter en gevuld met optimisme over het verdere verloop.

Hoofdstuk 24

Soms is de leegte naast me niet leeg, maar vol van iets dat ik nauwelijks kan bevatten.

Als ik op een nacht wakker word, kijk ik naar de lege plek naast me. Die zal niet bezet worden als ik zo doorga. Er zal geen man zijn die een kopje thee voor me zet of iets repareert waar ik geen zin in heb of wat ik niet kan, die mopperend meegaat winkelen. Tranen beginnen te stromen. Waarom krijg ik een relatie die zo afwijkt van de norm?

Een zachte aai over mijn hoofd is het antwoord en de liefde laait weer op. Omdat ik klaarwakker ben, stap ik uit bed om iets warms te drinken. Voor het nog zacht smeulende vuur in de woonkamer voel ik dat Azar er ook is en dat mijn hart warm en groter wordt. Ik blijf stil zitten.

Plotseling is het alsof er in mijn hart een deur wordt opengezet en alle warmte en liefde naar mijn bekkengebied stromen. Na een paar minuten laait er seksuele energie op. Mijn hemel, kan dat met een buitenaards wezen? Het gevoel groeit tot ik het er benauwd van krijg.

De groeiende opwinding stopt direct. 'Wees niet bang, ik doe niet meer dan jij aankunt. Je durft je nog niet over te geven, dat komt wel.' Ik blijf zitten tot ik het koud krijg en kruip dan weer in mijn bed.

Als ik weer wakker word, voel ik dat er een grote glimlach om mijn mond speelt. Een restje van het samenzijn met Azar op zijn lichtschip neem ik mee in mijn dagbewustzijn. Ik loop de hele dag in een waas rond, alsof ik voor een deel nog ergens ver weg

in de kosmos hang. Aan het einde van de middag pak ik mijn reistas en ga op weg naar Anton om daar de nacht door te brengen, voordat ik morgen verder reis naar Limburg voor de eerste module van de opleiding bij Edin.

Die avond, na het eten, zitten Anton en ik ieder met een glas wijn voor ons uit te staren. Dan wordt mijn blik naar iets achter Anton getrokken.

'Azar staat achter je,' zeg ik. 'Hij scant je hoofd en stelt voor om je een healing te geven.'

'Hij gaat zijn gang maar,' zegt Anton.

'Hij werkt met laserachtige stralen en gaat daarmee door je hoofd heen,' zeg ik terwijl ik volg wat Azar doet. 'De laserstralen gaan onder andere dwars door je pijnappelklier heen om de verkalking aan te pakken. Ik moet je namens Azar zeggen dat het goed zou zijn als je geen zuivel meer eet en ook geen varkensvlees. Je pijnappelklier is verkalkt, en dat is een van de oorzaken dat je samenwerking met je gidsen zich zo moeizaam ontwikkelt. De pijnappelklier is het ontvangststation voor berichten die afkomstig zijn uit andere realiteiten. Channelen loopt ook via deze klier.

Je kunt het ontkalken ondersteunen door naar bepaalde sounds van de Hathors te luisteren die Tom Kenyon heeft gechanneld. Azar is gestopt. Hij komt binnenkort nog meer bij je doen.'

'Kan Azar mij vertellen waarom ik bij het mediteren vaak pijn krijg net boven mijn linkeroor? Is er een verband met die rare kalende plek bovenop mijn hoofd?'

'Hij geeft aan dat de pijn boven je linkeroor ontstaat doordat meditatie je trilling verhoogt en de ontkalking op diverse plekken in je lichaam in gang zet. Je kunt het proces versnellen door zijn advies op te volgen. Ik geloof trouwens dat die

specifieke sounds van de Hathors *The Crystal Palace Within* heet. De plek op je hoofd heeft een andere oorzaak en is niet aan de pijn boven je linkeroor gekoppeld.'

Hoofdstuk 25

Tussen werelden die ik me niet herinner en levens die ik nooit vergat, opent zich opnieuw een deur.

De reis naar Limburg verloopt zonder problemen. Ik arriveer ruim op tijd in een lichte praktijkruimte van een van de deelnemers. Edin en twee anderen zijn er al.

'Laten we ons eerst voorstellen,' zegt Edin als de groep compleet is. 'Joy, begin jij maar, je hebt het talent om een stevig aards veld neer te zetten.'

Verbaasd kijk ik haar aan. Een talent om te aarden? Het zal wel. Ik vertel kort wat me hier heeft gebracht; de anderen volgen.

'Mijn gidsen geven aan dat er transmissies nodig zijn,' zegt Edin. 'Ik neem alles op, dus ontspan je.'

Het wordt stil. Af en toe valt er met een plok een eikel op het dak. Dan klinkt een andere stem: 'Welkom mensen, wij zijn de Reizigers van de Tijd. Jullie zijn zielen van elders die kozen om als mens op Aarde te incarneren. Alle ervaringen, licht en donker, waren nodig om het licht van de Bron te leren kennen. We openen nu jullie kosmische chakra's, achter bij hoofd en rug. Laat de galactische informatie binnenstromen en plaats de intentie dat je alleen de werkelijke lichtinformatie van je eigen ziel ontvangt.'

Op dat moment schokt mijn lichaam alsof ik op het elektriciteitsnet word aangesloten. Ik zie een hologram van Telos verschijnen en hoor de Lemurianen: 'Wij herinneren jullie aan Lemurië en raken voorzichtig de beschadigingen aan die nog in jullie aanwezig zijn. Jullie waren bij lichte en duistere

experimenten betrokken. Spreek je naam, geboortedatum en vraag om vergeving; erken het donker én het licht en laat je hart healen.'

Na afloop zitten we stil voor ons uit te kijken.

'Lunch!' zegt Edin opgewekt. "We hebben aards voedsel nodig. Gelukkig hebben we Joy om ons met de voeten op de Aarde te houden.'

Opnieuw kijk ik haar verbaasd aan. 'Waarom blijf je zeggen dat ik zo goed kan aarden?'

'Omdat je dat kunt, of je het gelooft of niet,' lacht ze. 'Je bent onze aardvrouw.'

Na de lunch loop ik buiten om frisse lucht te krijgen na al dat kosmische vuurwerk. Aardvrouw? Elfenkoningin? Ambassadeur? denk ik. Mijn zorgvuldig opgebouwde identiteit wankelt. Wie ben ik eigenlijk?

'We gaan weer verder en gaan nu bij jullie verloren zielsdelen stilstaan,' zegt Edin.

Samen reizen we langs tijdsportalen tot mijn aandacht naar links wordt getrokken: een zwart trapezevormig gebouw met gifgroene en rode strepen.

'Hier moet ik heen,' zeg ik.

'Vertel wat je waarneemt,' zegt Edin.

Ik beschrijf een grote deur en stap erdoorheen. Ik sta in een jungle vol reusachtige slingerplanten en enorme slangen. De sfeer is dreigend én verdrietig.

'Ik heb hulp nodig,' breng ik uit. 'Ik ben in een veld waar ik ooit experimenten deed met planten en slangen, hen dwong hun natuur te verraden en gif te produceren. Afschuwelijk.'

'Stuur allemaal energie vanuit je hart naar Joy,' zegt Edin.

‘Ik vermoed dat dit in de tijd van Atlantis was,’ zeg ik. ‘Ik deed het tegen mijn overtuiging in. Ik had contact met het bewustzijn van de planten.’

‘Zeg mij na,’ zegt Edin. Ik spreek de vergevingstekst uit en stuur licht door het veld tot het oplost.

We reizen verder. Ik zie korte flitsen: een brandstapel in Schotland, een buis tussen mij en een andere vrouw, Egypte waar Chloé in een sarcofaag ligt, het lijkt alsof we elkaar door de eeuwen heen zijn tegengekomen. Wat ons nu samenbrengt blijft een raadsel.

We maken kennis met de kristallijne kinderen, die een andere energie op Aarde brengen. ‘Ze hebben jullie nodig,’ klinkt het. ‘Ze passen niet in het huidige systeem. Neem ze bij de hand als ze op je pad komen.’

Na twee dagen sleep ik me doodmoe naar huis, alsof ik een alien ben die de Aarde maar vreemd vindt. ’s Nachts slaap ik onrustig. Hebben de gidsen van Edin iets in mij in beweging gezet? Ik droom dat ik op stenen tabletten sta met Maya-symbolen, midden in de jungle.

Halverwege de nacht word ik wakker met het gevoel dat iemand naar me kijkt. Een donkere gestalte staat naast mijn bed: een vrouw in een lange indigo mantel met rode biezen. Langs de randen van haar mantel zie ik dezelfde gifgroene en rode strepen als in het veld van de experimenten.

‘Wie ben je?’ vraag ik.

‘Ik ben verstoten uit het Land van Mu. Ik ben een plantendokter.’

‘Plantenhealer?’

‘Plantendokter.’

Tegen de muur zie ik een hele groep vrouwen. ‘Misbruikten jullie je krachten?’ vraag ik.

'We wisten niet dat het misbruik was,' zegt ze. We gebruikten onze kracht.'

Wat willen jullie?'

'Eerherstel.'

'Ik wil jullie intenties voelen,' zeg ik. Dan weet ik plotseling dat deze vrouw Angelina heet, dat zij uit het Land van Mu komt, dat ouder dan Lemurië is en dat zij een aspect van mijn ziel is.

'Het gaat niet om eerherstel,' hoor ik Azar zeggen, 'maar om liefde voor de planten. Angelina is inderdaad een deel van jou, verbonden aan het Land van Mu. Jij was betrokken bij het creëren van leven dat op Aarde zou bestaan.'

Ik stap uit bed, ga naast haar staan en zeg: 'Ik vraag het Land van Mu om vergeving voor wat ik in die tijd met mijn kracht heb gedaan. Vergeef mij.'

De slaapkamer vult zich met een Lemurische groep die licht over ons uitstort. Een van de figuren is wel drie meter lang. In mijn hart hoor ik: 'Het is je vergeven, zuster Angelina,' en een grote liefdeskracht stroomt binnen.

Angelina verdwijnt. Ik zet thee en ga in de serre zitten. Plots hoor ik een stem: 'Wij willen je een plek geven. Jij kunt voelen welke planten nodig zijn in bepaalde gebieden in deze nieuwe tijd. Er zijn al genoeg aardappelvelden. Het land vraagt om andere planten om harmonie te herstellen. Oude graansoorten, vooral de bloemachtigen, moeten terugkomen. Stop de mais. Door de energie van planten alvast daar te zaaien waar ze nodig zijn, zullen ze er uiteindelijk ook gaan groeien.' Dan lost ook dit bericht op.

Hoofdstuk 26

Waar angst aan mijn deur klopt, opent stilte een andere poort.

Alvast energetisch planten zaaien? Stop de mais? Het zijn vreemde berichten. Angelina vervaagt de dagen erna tot een herinnering. Ik dwing mezelf niet om contact te houden; anders dwaal ik af. Ter afleiding lees ik *De zeven heilige vlammen* als een dorstige in de woestijn. De Heilige Blauwe Vlam gaat over vertrouwen en overgave aan de wil van de Grote Geest.

Ik ga op mijn meditatiekussen zitten. 'In hoeverre heb ik de bereidheid getoond om mij over te geven aan de wil van de Grote Geest?'

'Je intentie is bekend,' klinkt het. 'Twijfel en omwegen nemen af; je angst smelt met de dag.'

'Welke rol speelt Azar daarin?'

'Groot. Zonder jouw bereidheid kan hij niets. Jullie samenzijn is essentieel voor jullie missie.'

'Wat is die missie?'

'De liefde zichtbaar maken. Jullie liefdesdans wekt harten. Heling zal volgen. Blokkades verdwijnen wanneer jij ze durft te zien. Vertrouw en forceer niets. — Getekend: Serapis Bey.'

De tweede module nadert. Ik slaap bij Anton. Azar staat opnieuw achter hem.

'Azar wil je verder behandelen,' zeg ik. 'Hij legt een wit netje onder je schedelrand. Het moet een week blijven om toxines te absorberen.'

Anton fronst. 'Als het helpt. En William, mijn nieuwe gids …'

'…werkt al met je,' zeg ik. 'Tijdens lezingen blaast hij info door je heen.'

'Niets van gemerkt,' reageert Anton.

De volgende dag zit ik opnieuw met de groep in de praktijkruimte van een van de deelnemers.

'Vandaag reizen we naar het oude Egypte,' zegt Edin. 'Jullie hebben daar trauma's opgelopen.'

Ik lig opnieuw in de tombe; mijn groepsgenoot staat als hogepriester aan het hoofdeinde. Zijn gezicht is ongerust. De steen schuift over de sarcofaag. Mijn ziel reist op de rug van een havik weg. Ik zie later hoe diezelfde hogepriester protesteert tegen rituelen die priesteressen ontkrachten. Soldaten voeren hem af. Wanneer ik mijn ogen open, ontmoeten de zijne de mijne: hij heeft hetzelfde gezien.

Na de pauze steekt de enige man in de groep zijn hand op.

'Ik mis de samenhang,' zegt hij. 'Waar is de liefde? Het Christusbewustzijn? Zonder dat maken we geen Nieuwe Aarde.'

Het wordt stil.

'Ik doe niet aan Christusbewustzijn,' zegt Edin. Ik leer jullie door dimensies reizen, zodat je op meerdere niveaus kunt healen. Ik ben zwaar christelijk opgevoed en wil niets met dat hele Jezus–Maria-Magdalena-verhaal te maken hebben.

'Maar Christusbewustzijn **is** geen religie,' zeg ik. 'Het is een staat van zuiverheid en onvoorwaardelijke liefde.'

Edin zucht. 'Dan zijn jullie geen groep voor mij, ik dacht met een groep ervaren healers te maken te hebben. Jullie vallen me tegen. Ik stop.' Ze pakt haar kristallen in en vertrekt. Even later vertrekt ook de man.

We blijven sprakeloos achter. We spreken af Edin later te bellen en morgen online verder te overleggen.

Thuis staar ik in het vuur. In bed schiet een steek angst op uit mijn derde chakra. De kamer vult zich met dreiging. Dit ken ik, en denk aan mijn ervaringen in Damanhur. Word ik nu weer onder vuur genomen? Is Edin hiertoe in staat? Slapen lukt niet.

's Ochtends verschijnt Azar. 'Ik wil je aan iemand voorstellen.' Lady Nada gaat zitten, kalm en stralend. 'Adem door je hart,' zegt ze. 'Vul het met liefde, vreugde, dankbaarheid. Laat de energie naar je bekken stromen. Oefen dit dagelijks; het haalt je uit het drama en opent de weg naar je geliefde en de meesters.' Ze verdwijnt. Mijn hart is vol.

Tijdens de videovergadering valt mijn laptop plots uit. Anderen hebben ook storingen. 'Kosmisch gesteggel,' zucht iemand. We besluiten hulp te vragen aan een reïncarnatietherapeut.

Een paar dagen later staan we in de kring in de boerderij van Marianne op het Brabantse platteland. We gronden, ademen, en gaan één voor één in het midden staan. Ik ben als tweede aan de beurt.

'Ik sta in de jungle,' zeg ik. 'Voor een poort van planten in de vorm van een vagina. Ik draag een schaal met brandende kruiden naar de vrouwentempel. We beginnen net aan een bekrachtiging wanneer mannen binnenstormen. De vrouwen worden gevangengenomen. Edin, als hogepriester, neemt alleen plaats op de Zonnetroon. Er gebeuren vreselijke dingen. Ik moet gif drinken, ben verlamd, en word bij vol bewustzijn aan een Anaconda gevoerd. Vlak voor ik sterf denk ik: was ik maar krachtiger geweest.'

'Ben je toen naar het licht gegaan?' vraagt Marianne.

'Nee.'

‘Doe dat dan nu.’ Ze begeleidt me. Ook de vrouwen en baby’s gaan mee in een zuil van licht.

‘En hoe zit het met de mannen?’

‘Ze bleven in macht hangen,’ zeg ik.

‘Zet ook hen in het licht en nodig de violette vlam uit,’ zegt Marianne. ‘Kijk of er zielen zijn die je nu kent.’

Ik herken Mahmood, mijn tweede ex-echtgenoot. En Max. ‘Ze handelden uit angst,’ zeg ik na een tijdje.

‘In dit leven draag jij vaak voor anderen,’ zegt Marianne. Geef terug wat niet van jou is. De essentie is dat jij je macht weggaf, je voelde je verantwoordelijk, wilde redden, en je werd doodmoe.’

‘Dat klopt,’ zeg ik.

Na afloop zitten we opgelucht in een bruin café en maken vreselijke grappen over multidimensionaal healen. Het telefoontje met Edin is kort: ze wil niets meer met ons te maken hebben en regelt de afrekening. Terwijl we praten, voel ik haar energie even binnenkomen.

‘We zetten een grens,’ zegt iemand. ‘Een kosmisch bevel: driemaal zeggen dat ze uit je veld moet. Doet ze het niet, dan helpen de engelen.’

We spreken het hardop uit. We stappen één voor één uit de opleidingsgroep en openen een nieuwe appgroep voor onderlinge steun.

Die nacht blijft het rustig. In de dagen erna val ik in een veld van stilte. Azar fluistert: ‘Je twijfelde zo lang of je wel goed genoeg was. Spin eerst een web van liefde voor jezelf. Laat Lady Nada je dagelijks herinneren aan je schoonheid. Rust. Laat de modder zakken. Daal af in je eigen vrouwelijkheid en keer dan pas terug met je kracht. Ga door de poort van stilte naar het veld van het Niets, daar liggen de mogelijkheden. Laat inspiratie eerst

wortelen voordat je vorm geeft. Vraag steeds: word ik hier blij van? Droom je verlangens naar de werkelijkheid.'

Ik wentel me in zijn energie. Wat het me precies bracht, zal blijken. Misschien de heling van dat Maya-leven. Misschien vooral dit: dat deze opleiding niet mijn weg is.

Hoofdstuk 27

'Beam me up Scotty.'

Sam is naar vrienden, en ik heb besloten de avond alleen door te brengen, of beter gezegd: samen met Azar, als man en vrouw. Ik ben van plan om met hem de oefening van Lady Nada te doen, maar dan met een tantrische bedoeling.

Ik heb namelijk ontdekt dat, als ik de oefening lang volhoud, er seksuele energie vrijkomt, een energie die extatisch kan maken, herinner ik me uit mijn tantra-jaartraining. Wat is er mooier dan met Azar in extase te raken?

's Avonds maak ik het vuur aan, zet overal kaarsen neer en installeer me in een stoel voor het haardvuur. Langzaam begin ik liefde, vreugde en dankbaarheid in mijn hart in te ademen, in de verwachting dat Azar zich bij me zal voegen. Met mijn innerlijke oog speur ik rond naar zijn verschijning. Maar er is geen Azar.

Ik voel me onzeker worden. Doe ik iets niet goed? Ik sta op en zet *Waheguru* op, de muziek waarop ik ooit met hem in de trein heb gedanst. *Waheguru* betekent: God in elke cel ervaren. Ik begin te dansen terwijl ik liefde, vreugde en dankbaarheid blijf inademen. Eerst vaag en vervolgens steeds sterker verschijnt Azar.

Tot mijn stomme verbazing heeft hij zich als hippie aangekleed, met kleding uit de jaren zestig en plotseling lang haar. Hij danst om me heen en vraagt:

'En… vind je me leuk zo?'

'Hmm,' zeg ik.

Azar blijft dansen, maar bij mij is de inspiratie verdwenen. Als het nummer stopt, zet ik de muziek uit en ga zitten.

'Wat is er?' vraagt Azar terwijl hij op de rand van de open haard gaat zitten.

Ik kijk hem aan en zie dat hij er weer normaal uitziet.

'Ik voel me erg alleen hier. Al ben je wel bij me, op Aarde ben ik alleen. Ik heb behoefte aan menselijke aanwezigheid en warmte. Het is soms aardig zwaar om hier te zijn.'

'Ik begrijp het.'

'Het is oudjaar, en ik wilde dat op een bijzondere manier met jou vieren, op een tantrische manier.'

'Ik zie allerlei gevoelens om je heen dwarrelen.'

'Ik voel ongeduld en ongenoegen. Ik kan jouw liefde nu niet goed voelen, en dat maakt me paniekerig. Het lijkt wel of er iets tussen zit.'

'Wat dan?'

'Ongeduld. Ik wil nu alles kunnen om met jou samen te zijn en samen te werken. Eigenlijk ben ik boos, omdat je niet voelde wat ik vanavond met je wilde beleven.'

'Aha, hebben we nu onze eerste echtelijke ruzie?'

Ik kijk Azar aan en zie dat hij het idee wel grappig vindt. Vreemd genoeg vind ik het geruststellend: alsof we toch een normaal stel zijn.

'Nee,' zeg ik, 'we hebben geen ruzie, maar er is wel een verschil in hoe we de avond verwachtten te beleven.'

'Dan moeten we daar wat aan doen. Wat kan ik doen?'

'Voelde je wat ik vanavond graag wilde beleven met je?'

'Ja. Ik zag alleen dat het niet vanzelf uit je hart stroomde. Je had een beeld gecreëerd, gebaseerd op een verwachting over hoe onze relatie er nu uit zou moeten zien. Als ik daarop was ingegaan, had ik je regelrecht naar een gevoel van afscheiding geleid. Wat ik daaronder zag, was een diep verlangen naar de

kern van wie we samen werkelijk zijn. Ik richt me op ons ware zelf, op de schoonheid van de liefde. Ik eer je zoals je je dat in jouw driedimensionale wereld niet kunt voorstellen. Ik eer je zuiverheid en schoonheid.'

'Ik voel me niet mooi en zeker niet zuiver. Ik voel me nu klein. Ik kan me ook niet voorstellen dat je bij mij wilt zijn.'

Ik zie hoe Azar bij die laatste woorden in elkaar krimpt, alsof ik hem een harde klap in zijn gezicht heb gegeven. Wat heb ik gedaan?

'Als je jezelf zou kunnen zien zoals ik dat doe, zou je dat niet zeggen. Wij — de hele bemanning van mijn schip en ik — houden van je sterke en koppige karakter. Je moest eens weten hoe je wordt geëerd door ons allemaal, hoe we genieten als je 's nachts op bezoek komt.'

Mijn gevoel van afgescheiden zijn maakt plaats voor een enorme blijdschap.

'Beam me up, Scotty! Het lijkt me fantastisch om bij vol bewustzijn bij jullie te kunnen zijn.'

Ik glimlach door mijn tranen heen. De vrede met Azar is hersteld.

Hoofdstuk 28

Zelfs de regisseur mag af en toe haar tekst vergeten.

Het is nog donker als ik de deur uitloop, op weg naar Mireille voor een sessie om uit de warboel van informatie een begrijpelijk geheel te laten ontstaan. Ik sta nog niet bij de bushalte of ik zie de bus al aankomen. Omdat het nog schemerig is, begin ik te zwaaien met het licht van mijn mobiele telefoon. De bus rijdt de halte voorbij en ik begin te roepen en te zwaaien met mijn mobiel. Met piepende remmen staat de bus een eindje verderop stil. Ik ren er over het natte gras naartoe.

'Er staat hier zelden iemand om deze tijd. Goed dat u stond te zwaaien. Goedemorgen trouwens,' zegt de chauffeur.

'Gelukkig zag u me, anders was mijn hele dag in de soep gelopen.'

Anderhalf uur later loop ik door de stad waar Mireille woont. Als ik het pad naar haar huis oploop, zwaait de deur al open.

'Kom erin, lieve Joy, wat leuk om je weer te zien.'

Met ieder een kop koffie bij Mireille's bijzondere witte kerstboom begin ik te vertellen: over de sessie bij Janna waarin een onbekend buitenaards wezen me ten huwelijk vroeg. Over de verschillende opgestegen meesters die me het laatste half jaar hebben bezocht. Over de beelden die Sananda en Lady Nada lieten zien. Over het verzoek me te verdiepen in de Eleusische mysterieschool. Over de onverwachte boodschap van Serapis Bey. En over het grote inzicht dat op Oudjaar tussen Azar en mij ontstond.

‘Joy, wat een verhaal zeg. Voel de energie die nu in de kamer is.’

‘Gigantisch,’ zeg ik. ‘Dit is de energie van Azar, maar nu wel erg sterk. Zo sterk heb ik het nog niet eerder gevoeld.’

‘Er komt nog meer bij, merk je het? Het is een tweede veld dat Azar met zich mee heeft gebracht.’

‘Wat is dat tweede veld?’

‘Wat mij nu eerst wordt getoond is een toneel, en Azar laat me zien dat jij daarop alle ruimte krijgt. Het draait om de thematiek van ruimte innemen, daar zit een groot gekwetst stuk.

Het tweede veld laat weten dat ze pas in actie zullen komen als ze zeker weten dat jij voelt dat je alle ruimte krijgt, en dat er geen ruimte via een achteringang wordt ingenomen. Ik hoor gefluister van vrouwenstemmen, gelach. Ze hebben plezier, maar er hangt ook spanning, omdat er iets bijzonders gaat gebeuren.’

‘Ik krijg het gevoel dat dit veld met de vrouwen te maken heeft met de Eleusische mysterieschool. Het voelt als een hernieuwde ontmoeting, alsof ik ze al heel lang ken.’

‘Ik ga vragen of we mogen weten wie zij zijn. Nee, zij bepalen de ruimte.’

‘Nou zeg, daar gaat mijn ruimte.’

Nee, het gaat om iets anders. Mijn gidsen mogen niet bepalen wie wat mag vragen. Zij worden gevraagd zich terug te trekken in de coulissen van het toneel. Jij en dit veld bepalen wat er gebeurt. Alles draait er nu om dat jij de ruimte voelt en inneemt, en dat op geen enkele manier een ander bepaalt wat er gebeurt. Dit is wezenlijk en moet volkomen doorvoeld worden door jou, zodat je echt weet dat je alle ruimte krijgt, en dat jij bepaalt wie er op het toneel komen.’

‘Het gaat er dus om dat ik leer me niet meer te voegen, maar zelf te bepalen wat er gebeurt?’

'Precies. Jij bent en blijft de regisseur. Jij bepaalt wie waar staat op het toneel en waar de spotlights op worden gezet.'

'Het gaat er ook om, voel ik, dat ik daar niet alleen blijf staan maar leer samen te spelen, en dat is iets wat ik niet gewend ben. De energie van Azar wordt nog sterker, voel je dat ook?'

'Ja, de energie wordt sterker, maar dat is niet alleen Azar; het is ook jouw veld en dat van de vrouwen.'

'Het is zoveel dat ik de draad kwijtraak. De verschillende energieën zijn enorm krachtig. Ik kan geen onderscheid meer maken tussen wat van wie is, en wat het betekent. Dit is precies waardoor ik de laatste tijd zo vaak de draad kwijtraak.'

'Dat is wezenlijk, wordt er gezegd. Wat gebeurt er als jij de draad kwijt bent?'

'Dan ben ik mijn regisseurspositie kwijt. Want als ik niet meer weet van wie wat is, hoe kan ik dan de juiste aanwijzingen geven? Het is alsof ik het draaiboek van het toneelstuk niet heb. Bovendien komen er steeds meer spelers het toneel op, van Saint-Germain tot Serapis Bey. Ik vind het geweldig, maar ook veel. Hoe moet dit? Wat is goed om te doen en wanneer wordt het te veel?'

'Mijn gidsen wenden zich nu rechtstreeks tot jou en vragen twee dingen: mag jij zelf bepalen? En mag jij van jezelf het zelf gaan bepalen?'

'Ik heb nog niet helder wat ik echt wil, wat echt bij me past. Pas als ik dat helder heb, kan ik kiezen. Alhoewel... misschien is het me toch duidelijker dan ik denk. Serapis Bey voelt rustig. Volgens mij wil hij stap voor stap de mensen die mij volgen begeleiden in het ascensieproces. Daar werk ik graag aan mee.
Tithua, de elfenkoningin, is al jaren bij mij. Zij gaf aan dat het nog niet het juiste moment is om haar kennis te delen. Maar zodra zij aangeeft dat het moment gekomen is, wil ik haar alle ruimte geven. En Azar natuurlijk, de samenwerking met hem

staat bovenaan. En gelinkt aan hem voel ik dat er een heel vrouwenstuk meekomt. Dan is mijn agenda wel vol, vind ik.'

'Voel nu eens wat deze vaststelling van jouw limiet met je doet?'

'Dit is genoeg. Dan komt er nog iets bij. Om mijn werk goed te kunnen doen heb ik een goede basis nodig, en die heb ik niet. Het huis waarin ik woon is een tijdelijke plek en ik kan elk moment verwachten dat ik eruit moet. Dat geeft onrust. Daarnaast heb ik financieel weinig ruimte. Hierin wil ik graag ondersteuning, maar ik krijg het alleen niet voor elkaar.

Ik raak ook in de war van de beelden die Sananda en Lady Nada me lieten zien van een of ander mediterraan land. Wat is daarvan de bedoeling? Ik heb echt een fysieke thuisbasis nodig. Kunnen de hulptroepen aan de andere kant daar wat meer duidelijkheid over geven?'

'Ze bedanken je voor deze vragen en willen je allereerst zeggen dat jij de regisseur blijft en mag kiezen. Zij voelen heel duidelijk waar je voor wilt kiezen en kunnen je ondersteunen, maar eerst moet jou helder zijn wat jij wilt.

Gun jezelf de ruimte om, als Sananda en Lady Nada je iets laten zien, het nog niet direct te hoeven begrijpen. Je brein kan het niet plaatsen, maar iets in je onderbewuste wordt door die beelden aangeraakt. Weet dat zij precies weten wat ze doen. Ze geven je deze beelden omdat je er klaar voor bent, omdat je systeem er wel iets mee kan. Je brein begint te sputteren en vragen te stellen, en dat maakt je onrustig. Besef dat het op het juiste moment duidelijk zal worden, en dat die beelden in je rijpen als pas gezaaid zaad. Vertrouw op het proces.

Ze zeggen ook: "Het is een uitdaging om erop te vertrouwen dat wat zich laat zien, iets dient. Je hebt veel lijnen naar andere dimensies, heel veel zelfs, en al die lijnen brengen informatie met

zich mee. Leer te vertrouwen dat ze je brengen wat het grotere geheel dient, ook al kun jij dat nu niet zien."'

'En dan komt mijn brein met vragen: wie, wat, wanneer, waarom?'

'Logisch, zeggen ze. Ah, wacht, ze tillen een tipje van de sluier op… oh, dit is prachtig. De beelden die naar je toekomen, draag je over in je systeem zodra je ze ontvangt. Met andere woorden: niet je brein hoeft te weten wat ze betekenen, maar je hele netwerk van contacten. Jij bent de verbindende factor.

Die beelden informeren de andere spelers, en dan gebeurt er al iets binnen het geheel. En, zeggen ze, als Sananda jou iets laat zien, doet hij dat omdat hij het vertrouwen heeft dat jij er iets mee doet, ook al kan je brein het niet volgen. Hij doet het niet zomaar; hij weet wat jij ermee kunt. En weet ook: het is niet de eerste keer dat jullie samenwerken.'

De laatste zin doet me stilvallen. Ik heb al eerder met Sananda samengewerkt?

'Jij en Sananda hebben al vaker samen in een toneelspel gespeeld,' wordt er gezegd.

Dit moet even bezinken. Het voelt zo groot. Ik heb eerder met Sananda samengewerkt? Het is alsof ik oplos in iets onmetelijks. Mijn systeem weet direct wat het moet doen om de spanning te breken.

'Ik ben een speler vergeten,' zeg ik. 'Dat is Saint-Germain. Hij kwam me op een gegeven moment vertellen dat ik me onder andere met de nieuwe economie zou gaan bezighouden. Ik kreeg ter plekke de slappe lach.'

En weer borrelt het naar boven en begin ik te gieren van het lachen, wat kennelijk aanstekelijk is, want ook Mireille begint te gieren.

'Zou ik ook doen,' zegt ze.

‘Maar goed,’ zeg ik, ‘toen het allemaal wat was bezonken en ik naar video’s van een astrologe keek over de tendensen tussen 2018 en 2020, begon ik te begrijpen wat er zou kunnen gebeuren en wat de gevolgen zouden kunnen zijn.

Ik zag de paniek onder de mensen als banken en verzekeraars zouden instorten, als de voedselvoorziening stokt, en bedacht dat er dan behoefte is aan mensen die kalm blijven, weten wat er gaande is en de leiding durven nemen.’

‘Ze laten me nu zien dat jij al veel vaker — niet in dit leven, maar in vele vorige — een spilfunctie hebt gehad in spannende situaties. Ze tonen me de vele lijnen die vanuit andere dimensies naar jou lopen, vol coderingen.

Van alle kanten stroomt er informatie naar je toe. Je functioneert als transformator en kunt die informatie doorgeven aan andere kanalen. Die spilfunctie, dat transformator-zijn, doe je al, maar nog niet bewust. Je systeem weet precies wat het moet doen met die informatie uit andere dimensies. Ze begrijpen dat je er graag een label aan wilt hangen, maar dat is nu niet goed. Want als zij er plaatjes op gaan plakken, blijf jij naar die plaatjes kijken.’

‘Dan ga ik er weer mee aan de haal, en kan de essentie verloren gaan.’

‘Ja. De kunst is nu — en ik vind het zelf ook irritant — om het niet-weten toe te staan, elke dag weer.’

‘Ik word daar helemaal iebel van.’

‘Dat snap ik. Ik zie dat er nu op een dieper niveau iets in je wakker wordt gemaakt. Het betreft informatie over je spilfunctie. Je zult geen plaatjes krijgen, maar er zal zich een innerlijk weten ontwikkelen.

Zullen we even een plaspauze inlassen en wat drinken?’

Hoofdstuk 29

De koningin in mij weet: zonder humor geen hemelvaart.

'Noem je naam en geboortedatum maar, dan ga ik je eerst verankeren, want dat hadden we al lang moeten doen.'

Ik noem mijn naam en geboortedatum.

'Het hele team is nu met je aan het dansen en spelen, een groot bal, een feestelijk bal. Jongens, ik moet Joy eerst nog verankeren, wacht even! Ze gaan gewoon door. Er is kennelijk een reden waarom ik je nog niet helemaal kan verankeren. Wat een feest laten ze me zien. Mijn team geeft aan dat je de andere betekenis van het woord bal maar al te goed kent, maar dat het daar nu niet omgaat. Juist het feestelijke willen ze weer bij je introduceren: het samen feesten.

Het alleen feesten ken je ook, en ook het goed hebben met jezelf, maar het is nu tijd om samen te feesten. En met dat feesten is het belangrijk dat jij weet wat jouw rol is en ook dat je durft van rol te wisselen. Bovendien kun jij een ander uitdagen van rol te wisselen, en daarin ben je een kei. Dat talent komt goed van pas in de komende tijd waarin zoveel verschuift. Denk bijvoorbeeld aan die nieuwe economie waarin jij een rol gaat spelen. Je gaat mensen uitdagen het eens anders te doen, er anders naar te kijken.'

'Net zoals de bankdirecteur een zetje geven zodat hij van zijn stoel valt en de zaak vanuit een ander perspectief bekijkt.'

'Jij kunt mensen die vastzitten in hun rol geweldig goed in beweging brengen.'

‘Oh ja, ik ben altijd een kei geweest in teams onderuit halen. Niet zomaar natuurlijk, maar als ik voelde dat er spelletjes werden gespeeld, vooral machtsspelletjes, dan ging ik aan de stoelpoten zagen. Ik moet eerlijk bekennen dat mijn acties niet altijd de schoonheidsprijs verdienden.’

‘In elk geval was het helder. Je kent de rol van uitdager, doe het speels, dat kun je als geen ander. De komende tijd wordt je gereedschapskist uitgebreid, zodat het ook voor jou leuk blijft.’

Mireille is even stil. ‘Voel eens, wat een sterke energie er nu aanwezig is. Azar is dichterbij gekomen, welkom Azar. Er vindt nu een uitwisseling plaats tussen Azar en mijn team, een natuurlijke uitwisseling van gelijkgestemden. Mijn team laat een diep respect voor Azar zien, zonder dat een van beide kanten zich boven de ander plaatst. Wat een grootse energie heeft hij.

Hij is nu volledig aanwezig. Nu kunnen we jou pas goed verankeren in de Nieuwe Aarde-energie en de portaaldatum van 21 december 2012 met vandaag verbinden. Wat een energieveld, het beneemt me de adem. Dit raakt ook mij: ik heb ook nog iets te doen in het accepteren van mijn eigen grootsheid. Mijn team geeft aan om even te wachten. Er wordt nu ruimte voor elkaar gemaakt, ieder maakt zich klaar voor de co-creatie.

We hebben het nu over drie spelers, denk niet aan individuen, maar aan velden: jouw veld, dat van Azar en het veld dat we eerder waarnamen. Samen vormen jullie een piramide, drie punten die samen een serene kracht uitstralen.’

‘Wat is dat derde veld?’

‘Voordat ze daarop ingaan vragen ze of je systeem weet wanneer een veld goed voelt en wanneer niet. Of je voelt of een veld een zuivere intentie heeft.’

‘Ja, meestal wel. Soms zijn er velden die zo subtiel storen dat ik niet meteen merk wanneer ze zich erin mengen. Daarom aarzel ik soms.’

‘Precies daarom vragen ze dit. Er wordt vandaag een samenwerkingsverband bevestigd, of beter: herbevestigd. In de derde dimensie zou je het een nieuw contract noemen. Door de drie velden opnieuw te verbinden wordt het zo sterk dat onzuivere velden er niet meer in kunnen doordringen. Ze kunnen er hoogstens langs schuren.’

‘Dat is heel fijn.’

‘Ik vraag nu of ze zo helder mogelijk het licht willen laten schijnen op de spelers. Ze zeggen dat om het geheel te belichten, ieder op het juiste moment op de juiste plek moet staan, zodat de lichtmeester de spotlights goed kan richten. Voor jou geldt: sta waar je verondersteld wordt te staan.’

‘Ik begrijp het. Dat betekent dat ik de juiste momenten moet herkennen en niet moet aarzelen.’

‘Het gaat vooral om je plek innemen en niet twijfelen of je het kunt, of je het waard bent. Dat is het proces waar je nu nog doorheen gaat. Je bent al enorm opgeschoond, maar er hangen nog wat flarden van jezelf kleinmaken.’

‘Wat gebeurt er nu? Wat een energie komt er weer bij! Ik mag mijn riemen wel vastmaken. Jeetje!’

‘Zeg dat wel. Allemachtig. Serapis Bey heeft zich nu bij jullie gevoegd.’

‘Wat neemt hij een ruimte in.’

‘Hij neemt zijn plaats in, en vergis je niet, Joy, zegt mijn team, hij neemt zijn plaats in omdat jij die van jou hebt ingenomen. In iedere ontmoeting met hem neem jij je plek in, ook al ben je je er niet altijd van bewust. Misschien voelt het overweldigend, maar onbewust ben je klaar en heb je je positie ingenomen. Dit is wezenlijk; je mag erop vertrouwen.’

‘Toen ik gisteren een nieuwsbrief schreef voelde ik meteen dat ik het anders schreef, krachtiger. En ik voelde ook dat hij met zijn tekst een basis legde voor meer.’

'Correctie,' zegt mijn team. 'Jíj hebt een basis gelegd. En weet dat hij nooit ongevraagd zou komen als jij er niet klaar voor was, zeker niet gezien de kracht van zijn energie. Met je 3D-brein begrijp je het nog niet, maar weet: je staat er al.'

'Ze laten me nu een beeld zien van drie velden waaruit kristallijnen lijnen de kosmos inlopen. Die lijnen komen samen, en Serapis Bey heeft er een grote bol van licht omheen geplaatst. Vanuit dat punt vormen jullie velden drie nieuwe lijnen, als een tweede verdieping die naar Saint-Germain loopt. Maar voordat de lijnen bij hem samenkomen, lopen ze door een lege ruimte. Wat is dit?'

'Het is alsof er nog een vrouwelijk veld tussen moet.'

'Dat is aan jou om in te vullen.'

'Dan moet ik eerst goed voelen wat daar hoort.'

'Wat gebeurt er nu bij jou, wordt er gevraagd?'

'Ik denk eigenlijk: hoezo ik? Heb ik verstand van velden?'

'Juist. Maar wie anders zou het moeten doen?'

'Die pak ik niet.'

'Ze willen je duidelijk maken welke grote rol jij speelt in dit geheel.'

'Dat is iets waar ik nog in mag groeien.'

'Dat mag, en neem de tijd. Dat is juist de essentie van de boodschap. Weet dat de andere velden niet verdwijnen, ook zij nemen hun ruimte in.'

'Ondertussen vraag ik me nog steeds af wat wij, de drie velden, hebben afgesproken.'

'Ze laten me nu allemaal gouden vraagtekens zien die alle kanten op vliegen. Ik moet je opnieuw verankeren, nog dieper aan de Nieuwe Aarde-energie.

Het veld van de vrouwen komt dichterbij. Mijn team mag nu communiceren met dit veld. Enerzijds is het een veld dat jullie engelenenergie zouden noemen. Het heeft een bijzondere sfeer,

kan op plekken komen in het universum waar niet iedereen zich op zijn gemak voelt. Jij, Joy, maakt deel uit van dit veld, jij kent dit veld.'

'Ik krijg overal kippenvel en heb het ijskoud. Heeft het met de elfenvolken te maken?'

'Hmm,' Mireille is even stil. 'Het zit er dicht tegenaan. De energie zelf is vergelijkbaar, maar dit is 3D-taal, er is geen beter woord voor.'

'En dat is waar Azar en ik zo mee verbonden zijn.'

'Jullie maken er deel van uit.'

'Ik begin het beter te begrijpen.'

'Ze zijn voorzichtig met woorden, omdat woorden kunnen afleiden of misvormen.'

'Tijdens een van de webinars met Alcazar, *The Stargate Experience, Awakening of Humanity*, kreeg ik tweemaal beelden van een planeet met violet licht. Die planeet voelde als mijn thuisbasis. Ik vroeg me af waarom ik dat te zien kreeg, maar nu voel ik dat het linkt aan het veld met de engelenenergie.'

'Mijn team vraagt je die beelden terug te halen en te voelen welk energieveld erbij hoort.'

'Dat linkt aan dit veld.'

'Sterker nog,' zegt mijn team, 'het veld van de vrouwen, het energieveld van de elfen en dat van die planeet zijn met elkaar verbonden. Als je hun kleuren samen zou zien, zouden ze prachtig in elkaar overvloeien.'

'Is het de bedoeling dat het veld van die planeet wordt verbonden met de Nieuwe Aarde?'

'Die verbinding is er al. Jij bent de verbinding. Blijf voelen. Jij brengt de velden waar je deel van uitmaakt samen.'

'Is er een naam voor de planeet? Dat vind ik prettiger.' 'Ik hoor een a en een o... A...ora?'

‘Adorra. Die naam had ik al eens gekregen, maar ik dacht dat het de naam was van een ander aspect van mijn Hoger Zelf.’

‘Hoe het precies zit weten we niet, maar de naam Adorra en jij zijn met elkaar verweven. En op de een of andere manier werkt die verbinding door naar het fundament waar jij in je 3D-realiteit zo naar verlangt.’

‘Graag wat concreter, want ik ben tenslotte een heel aardse stier. Een naam misschien van de plek waar ik het beste zou passen?’

‘Zet je energie maar op de plek waar jij je fundament wilt creëren. Er gebeurt nu zoveel... waar moet ik beginnen? Er wordt nu iets aangebracht in je hartcentrum.’

‘Ik zie ineens dat er een prachtige blauwe kristal wordt neergezet.’

‘Ik zie geen kleur maar eerder een piramide. Het heeft met heilige geometrie te maken, een metafoor voor het fundament waar je zo naar verlangt. Waar het ook wordt gerealiseerd, je kunt er verder bouwen aan het fundament van de velden waar jij bij hoort.

Dat Sananda, Lady Nada, Serapis Bey en Saint-Germain naar je toe zijn gekomen, is omdat je bent wie je bent.’

‘Dat kan ik nog niet echt bevatten.’

‘Dat is oké. Neem je tijd. Ze doen nu iets aan de achterkant van je hart, ze maken je engelenvleugels weer los. Jij bepaalt wanneer je ze gaat strekken en welke ruimte je inneemt. Azar komt weer dichterbij, wat een energieveld heeft die man.

Ik vraag aan mijn team en aan Azar: is er nog iets wat je wilt doorgeven aan Joy? Het antwoord van Azar is: “Het is toch helder als wat, wat wij samendoen?”’

‘Mag ik nog wat praktische vragen stellen?’

‘Natuurlijk.’

‘Gaan wij samen healingen geven, zoals we bij Anton deden? Was dat niet de bedoeling van de samenwerking met een ET?’

‘Dat doen we al,’ komt het antwoord nog voor ik ben uitgepraat.

‘Maar nog niet helemaal bewust.’

‘Azar zegt dat jij mag aangeven wanneer je daar ruimte voor hebt. Hij zet zijn veld zo breed neer dat hij jou ondersteunt. Hij nodigt je uit: kom maar, spreid je vleugels uit. Dat beeld, hij met zijn armen wijd en jij met je vleugels, is zo mooi.’

‘Ik voel ook dat hij mijn gewonde vrouwelijke stuk aan het helen is, en dat we daarna andere vrouwen zullen helpen. Klopt dat?’

‘Het klopt dat het stuk bij jou heelt, maar niet dat hij het doet. Jullie doen het samen. Jullie zijn één.’

‘Wat ik ervaar is dat wanneer ik ontspoor — wat nog regelmatig gebeurt — hij zich terugtrekt om het niet te voeden. En met ontsporen bedoel ik dat ik hem probeer te pleasen, niet voel waar ik echt naar verlang, me min of meer ter beschikking stel uit angst dat hij anders weggaat.’

‘Dat jij het “ontsporen” noemt, begrijp ik. Wat hij doet, is zijn energieveld zo groot maken dat jij kunt ontsporen, zodat je de gelegenheid krijgt het zelf te transformeren, vanuit wie je werkelijk bent, om zo je grootsheid te ontdekken.

Zou hij je stoppen, dan zou hij eigenlijk zeggen dat het niet goed is wat je doet, en dat zou ongelijkheid scheppen. Door het niet te stoppen geeft hij je ruimte. Maar zelfs in die beschrijving schuilt het gevaar dat hij het beter lijkt te weten dan jij, en dat is niet zo. Jij speelt een even grote rol in dit proces als hij. Als je zou zeggen dat híj je heelt, zou je jezelf ontkrachten. En dat is juist waar dit over gaat: wat jij ontsporen noemt, is in wezen jezelf ontkrachten. Sterker nog, zeggen ze, jullie zijn gelijk, jij maakt evenveel voor hem mogelijk als hij voor jou.’

'Dat sluit mooi aan bij wat ik eerder ervoer: toen ik zei dat ik me niet kon voorstellen dat hij bij mij zou willen zijn, leek ik hem letterlijk lek te prikken, zijn energie kromp in.'

'Wat een bijzondere ervaring. En wat het samen healen betreft: blijf voelen. Als het je blij maakt, is het goed. En dan ook in de vorm die jij kiest. Jij laat je niets opleggen, daarom knalde het ook zo met Edin. Kies je eigen vorm, daar draait het om.

Wil je nog inzoomen op het veld van de vrouwen?'
'Ja, graag.'

'Dat dachten we al,' zegt mijn team. 'Ik veranker je nogmaals. Jouw connectie met die groep gaat ver terug, Joy. Nu is het helemaal stil, en tegelijk hoor ik ze nog steeds zingen en lachen. Het woord mysterieschool flitst voorbij. Ik vraag of er meer details komen. Het belangrijkste is dat je die energie... wat gebeurt er nu?'

'Ik zie een grote blauwe kristal, verbonden met een mysterieschool.'

'Dat klopt, zeggen ze. Meer informatie krijg je nu niet, omdat je je eerst weer helemaal op je gemak moet voelen met dit veld en erkennen dat jij tot deze groep behoort.'

'Er vliegen allerlei beelden voorbij, verbanden met enkele levens, onder meer een Lemurisch leven waarin ik muziek maakte op de geluiden van de zeewezens. Vandaar gaat het nog verder terug en weer vooruit.'

'Laat het maar verder ontstaan. Wat je vandaag hebt toegestaan maakt dat je je in de komende tijd nog meer deel gaat voelen van dit veld, en van jouw grootsheid erin. Eerst moet er ruimte komen, anders zou het te overweldigend zijn.

Er gebeurt nog iets bij je knieën, merk je dat?'

'Klopt, ze worden ijskoud. En ineens... mijn moeder komt nu langs. Of liever: het feit dat ik gek word van mijn moeder. *Mens, ga toch hemelen*, denk ik steeds vaker, en tegelijk denk ik dat ik

dat niet mag denken. Het is net alsof ze me pest door nog steeds hier te zijn. En dat vind ik dan weer zo klein van mezelf.'

'Kijk eens naar mijn handen. Wat een energiebal zit daartussen! Woede en boosheid van jou, eindelijk uitgesproken, omdat je er genoeg van hebt. Maar in feite implodeer je, omdat je jezelf niet toestaat die woede te voelen.'

'Dat wil ik liever niet meer doen.'

'Nee, maar wat het ook is, het legt je lam.'

'Inderdaad.'

'Sta jezelf toe die woede te voelen. Dan kan er iets verschuiven. Nu hou je het zelf nog vast. Die stroom aan emoties wil bewegen. Je fokt jezelf op. Er wordt nu gezegd dat het niet alleen met je moeder te maken heeft, het gaat verder terug. Ik check of het met haar familielijn te maken heeft of met andere levens. Met andere levens, zeggen ze. Maar het wordt in dit leven uitgespeeld via de relatie met je moeder. Herken je het gevoel dat ze je vastzet, dat ze je inperkt?'

'Ja. Ze zegt: "Ik ga niet, lekker."'

'Hoe je dat zegt, laat zien hoeveel emotie erin zit. Wat je moeder triggert is oud. Jij mag het nu draaien.'

'Dat heb ik al op alle mogelijke manieren geprobeerd.'

'De draaiing begint als jij jezelf toestaat die emoties te voelen.'

'Dat is dan mijn zeer menselijke stuk, zullen we maar zeggen.'

'Ja, en zo herkenbaar. Hoe je het ook doet, het gaat erom dat je jezelf toestaat zulke gedachten te hebben zonder jezelf te veroordelen. Erken het belang van wat je doet om dit stuk te helen. Het heeft invloed op je fundament, je verlangen naar een thuisbasis — en de zak geld die dat mogelijk maakt. Die zak kan nu niet naar de aarde sodemieteren, want dan komt hij op de verkeerde postcode terecht.'

'Nee zeg, dat moet niet, hier met die zak!'

Mireille en ik schieten tegelijk in de lach bij het beeld van een zak geld die verkeerd bezorgd wordt, alsof een ooievaar de weg kwijt is en niet weet waar hij het kind moet afleveren.

'Erken jezelf voor de last die je al vele levens meedraagt, en die nu in de relatie met je moeder zichtbaar wordt. Neem een ander spoor, zeggen ze. Vraag de velden om je hierin te ondersteunen, je mag het vragen, benadrukken ze.'

'Ik heb de impact weer onderschat.'

'Daar waar jij iets onderschat, speelt zelfbescherming mee. Je kon de werkelijke omvang van deze kwestie nog niet aan. En juist nu, in deze transitietijd, komen dit soort stukken naar boven. Ik zie het bij velen: oude lagen uit de spelonken komen aan het licht.'

'Ik moet ineens denken aan de truffelceremonie van de zomer. Er kwam een klein ventje bij me staan dat zei: "Zie je niet wat je moeder doet? Kijk maar." Hij trok het masker van haar gezicht en ik zag zoveel haat — ongelooflijk.'

'Oh, wat vreselijk.'

'Er kwam zoveel haat uit haar blik — niet alleen van haar, ook van andere vrouwen die me iets misgunden. Ik schrik er telkens van.'

'Ze laten nu je bekkengebied zien, dat in vuur en vlam staat. Breng het in beweging. Vraag om hulp, om ondersteuning. Dit hoef je niet alleen te doen. Ze zijn streng op dit punt. Daar waar jij zulke lelijke gedachten hebt over je moeder, ontzeg je jezelf hulp. Maar vraag, alsjeblieft.'

'Bij deze. Graag, help me maar.'

'Mooi. Bij deze is het op de dag van vandaag ondertekend door Joy Ligteringen.

Oh, maar nu komt er ruimte om dat veld dat nog leeg is tussen Serapis Bey en Saint-Germain in te vullen.'

‘Er komt een koninginnenveld tussen te staan. Geen idee waar ik dit nu weer vandaan haal.’

‘Goed,’ zeggen ze, ‘please rise, alle aanwezigen behalve jij, Joy, allemaal gaan staan en maak een diepe buiging. En dank je wel dat ik mee mocht kijken en voelen. Wat een veld was dat!’

Hoofdstuk 30

Waar liefde stroomt, toont het hart wie nog weigert te voelen.

Ik ben nog steeds verdiept in het boek *De zeven heilige vlammen* en kan nauwelijks stoppen met lezen. Het voelt alsof ik aan een eindeloos diner zit met de meest verrukkelijke gerechten. Elk hoofdstuk voedt mijn ziel. Een passage van Paul de Venetiaan, meester van de derde heilige vlam, raakt me diep.
Spreek, handel en voel vanuit de onvoorwaardelijke liefde in je hart, want dit geeft de elementen in je lichaam de kans hun oorspronkelijke trilling van schoonheid, harmonie en vrede te hervinden. Zodra disharmonie verdwijnt, herstelt de blauwdruk van goddelijke perfectie zich. Je hogere mentale lichaam – de Ik Ben, het Christusbewustzijn – brengt de elektronen terug naar hun natuurlijke omwenteling en frequentie. Wanneer je meesterschap bereikt, verwerf je grote schoonheid. Ouderdom en ziekte hangen samen met de hoeveelheid licht in je lichaam en in je hogere voertuigen: het mentale, emotionele, etherische en stoffelijke lichaam. Dat licht toont zich in je aura. Langzamer bewegende elektronen trekken minder licht aan, waardoor bescherming afneemt – dat veroorzaakt veroudering en ziekte.
Terwijl ik dit lees, valt er een kwartje. Mijn Hoger Zelf geeft geen toestemming voor een onmiddellijke healing van mijn restless-legs-syndroom. Ik ben nog geen meester over mijn gevoelens; ik handel en voel lang niet altijd vanuit liefde en niet-oordelen. Ik lees verder.
Richt je op wat goed voor je is – in voeding, in gedachten, in wensen die met je ziel in overeenstemming zijn. Zo word je magnetisch en

manifesteert zich wat je aandacht krijgt. Richt je op een meester die je inspireert, of op de Ik Ben – zo laad je vanzelf de substantie ervan op.
Op dat moment voel ik me intens dankbaar voor de aanwezigheid van Azar in mijn leven. Sinds hij er is, stroomt de liefde, niet alleen tussen hem en mij, maar ook naar alles om mij heen.

Ondertussen heeft Sam besloten dat het tijd is voor een feestje met al zijn vrienden. Omdat een huis vol gamende en bierdrinkende jongens mij weinig trekt, vertrek ik voor het weekend naar Anton.

'Wat is er met jou aan de hand?' vraag ik zodra ik binnenkom. Zijn energie voelt zwaar.

'Ik ben bijna zeventig,' zegt hij. 'Ik heb geen spaargeld, nog steeds schulden, geen partner, geen samenwerking met William, mijn praktijk ligt plat. Ik voel niets, heb geen impulsen, bots met mensen met wie ik ooit bevriend was. Ik word nergens meer voor gevraagd. En ik weet niet hoe ik dat moet veranderen.'

'Dat is een hele lijst,' zeg ik. 'Zullen we samen kijken waar dit vandaan komt?'

'Als jij een opening weet te vinden, graag.'

'Eerst maar eens wat vino,' stel ik voor. Anton pakt twee antieke glazen, schenkt wijn in.

'Azar haalt nu het netje uit je hoofd,' zeg ik.

'Netje?'

'Dat hij de vorige keer onder je schedeldak heeft gelegd. Het is nu slijmerig groen met oranje slierten; het heeft veel toxische stoffen geabsorbeerd.'

'Ik voel geen verschil met een week geleden.'

'Toch lijkt het iets te hebben gedaan.'

'Dan zou ik dat toch moeten merken?'

‘Je weet dat healing niet meteen in het stoffelijke lichaam plaatsvindt, maar eerst in de subtiele lichamen. Misschien kun je het niet voelen omdat je hart nog zo dicht zit. Heb je nog met Alcazars innerlijk-kind-instructies gewerkt?’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Er kwam laatst een jongetje van een jaar of acht, met een trui met een donkerrode streep over de borst.’

‘Je vertelde me ooit dat toen je zeventien was, bij het overlijden van je vader, iemand tegen je zei: “Je mag wel huilen hoor.” En dat je toen besloot nooit meer je gevoelens te laten zien. Dat klonk als een eed. Zou het kunnen dat die zeventienjarige nog steeds zwijgt en zijn kiezen op elkaar houdt?’

‘Ik zou het niet weten. Ik voel niets.’

‘Precies daar gaat het over,’ zeg ik zacht. ‘Stel dat het zo is: dan ben jij je eigen vijand. Dat kindstuk is afgesplitst, en jij kunt het niet terughalen omdat jij deel uitmaakt van die eed. Die zeventienjarige zit gevangen in een man die zichzelf heeft beloofd nooit meer gevoel te tonen. Je hebt hulp nodig.’

‘Van wie?’

‘Wacht even. Als je zoiets belooft zoals die zeventienjarige ooit deed, dan gaat iets op slot zitten. Iets dat op slot zit, kan niet meer stromen en verhardt, verkalkt, met andere woorden. Waar hardheid is, is geen ruimte voor liefde. Jouw eeuwige controlebehoefte vindt volgens mij zijn oorsprong bij de dood van je vader en wat daaruit voortkwam. Omdat je voortdurend controle uitoefent, kan het leven je niet te hulp schieten; je bent te gepantserd. Je zit, met andere woorden, in je eigen kasteel opgesloten. Niemand kan je bereiken, want de ophaalbrug staat omhoog. Daar zit je dan: met je eed, je gebrek aan impulsen, zonder cliënten en dus zonder inkomen – terwijl je talenten werkeloos toekijken.’

‘Je weet een mens wel op te vrolijken,’ zegt hij droog.

‘Het is tijd om eerlijk te kijken naar wat jou weerhoudt van liefde, succes en samenwerking. En eerlijk gezegd weet ik niet hoe jij dat pantser kunt afleggen of die eed kunt verbreken. Ik weet alleen dat je hart vrij moet worden.’

Ik sluit mijn ogen. *Azar*, fluister ik innerlijk, *wat nu?*

‘Azar laat weten dat er een volgende stap kan worden gezet: laag voor laag zal worden afgepeld. Hij vraagt geduld. Wil je gaan liggen?’ vraag ik Anton. ‘Anderhalf uur in stilte. Azar zal mij instrueren.’

‘Anderhalf uur? Nou vooruit dan maar.’ Anton pakt een kussen en een dekbed en gaat liggen.

Ik ga bij zijn hart zitten, sluit mijn ogen en stem me af. De kamer verstilt. Azar trekt zich terug in de hoek. Na een paar minuten hoor ik zijn stem in mijn bewustzijn:

G*ebruik de Ho‘oponopono.*

Ik begin de woorden zacht in mezelf te herhalen: *Het spijt me. Vergeef me. Dank je. Ik houd van je.*

De herhaling wordt een stroom. Alles in mij ontspant.

Na een tijdje hoor ik Anton zacht snurken. Mooi zo. Dan verschijnen zijn ouders, ze nemen plaats aan weerszijden van hem en herhalen mee.

De kamer vult zich met een ongelooflijk zachte aanwezigheid. Tranen springen in mijn ogen.

Ik houd van deze man, niet romantisch, maar als mens, als een intens goed mens.

Na een uur krijg ik het teken te stoppen met de woorden en enkel nog het licht van de roze vlam te zenden. De stilte is vol. Dan zie ik hoe een zeventienjarige jongen zich losmaakt van Anton en dicht tegen mij aan kruipt.

De achtjarige volgt. Daar zit ik, met een hart dat bijna barst van liefde, één in mijn armen, één tegen mijn schouder.

Even later glijden ze terug naar Anton, de ouders lossen op in licht.
Ik open mijn ogen. Anderhalf uur is voorbij. Ik haal diep adem, sta op en schenk twee glazen water in.

Dan opent Anton zijn ogen. Zijn blik is kil.

'Ik heb niets gevoeld,' zegt hij. 'Helemaal niets. Ik dacht dat er nooit een eind aan kwam. Ik heb Azar een paar keer gevraagd je te laten stoppen.'

De woorden treffen me als een kanonskogel. Ik snak naar adem, buig voorover omdat alles om me heen tolt.

'Geen idee wat je aan het doen was, maar ik voelde niets. En ja, je kijkt teleurgesteld, moet je maar geen verwachtingen hebben. Een healing moet je toch voelen?'

'Voel je niet hoeveel liefde hier voor je was?' vraag ik. 'Je ouders waren er. Ze hebben je niets dan liefde gegeven.'

'Wat heb ik daaraan? Ik voelde niets.'

'De zeventienjarige is losgekomen van zijn eed.'

'Niets van gemerkt. Het was een waardeloze sessie.'

Op dat moment richt Azar zich in volle gestalte op. Ik zie hoe hij in liefde, maar met kracht, een grens trekt en zich losmaakt van Anton.

'Wat je nu doet is harteloos,' zeg ik. 'Ik sta nog open, ik heb mijn systeem nog niet kunnen sluiten. Ik baadde nog in de liefde die hier voor jou was. Het is dat het al laat is, anders zou ik nu vertrekken. Ik ga naar bed en zal morgenvroeg weggaan.'

Met bonzend hart loop ik de trap op, kruip in bed en lig urenlang verbijsterd voor me uit te staren.

Uitgeput pak ik de volgende dag mijn spullen bij elkaar en vertrek.

‘Ik hoop dat je je hardheid kunt loslaten,’ zeg ik bij het afscheid. ‘Zo kom je geen stap verder. Laat me maar weten hoe het zich ontvouwt.’

‘Ik zal erover nadenken,’ zegt hij, ‘maar ik ben meer dan ooit op mijn hoede voor galactische energieën.’

Met die weinig hoopvolle woorden vertrek ik.

Hoofdstuk 31

Waar oude vriendschap sterft, groeit het zaad van zelfliefde.

Dagen gaan voorbij, maar van Anton geen enkel teken van leven. Ik voel me intens verdrietig en speel alles keer op keer als een film af.

Niets wees erop dat dit zou gebeuren. Als er ooit sprake was van een donderslag bij heldere hemel, dan was het dit wel.

Na een week van stilte besluit ik het contact toch voorzichtig in beweging te brengen.

Ik stuur hem een korte mail:

Heb je nog nagedacht?
Joy

Het antwoord komt vrijwel meteen:

Ik heb zeker nagedacht, wilde daar volgende week op reageren. Hoewel het een en ander mij nu duidelijk is. Mijn vertrouwen in spirit (andere dimensies) heeft vragen opgeleverd.
Hoe anders is de reactie van spirits zoals Red Cloud, William, White Bull, versus sommige uit de galactische sfeer. Wel leerzaam.
Ik ben nu weer meer op mijn hoede.
U hoort wel weer,
Anton

In wat voor hersenspinsels is hij nu verstrikt geraakt? En wat een gemakkelijke manier om zijn gelijk te halen door ineens allerlei spirits erbij te halen. William? Sinds wanneer heeft Anton contact met William? Dat was toch juist zijn frustratie!
Ik stuur terug:

Anton, het enige waar ik op wacht is een gevoelsreactie, geen vergelijking.
Ik voelde zoveel liefde voor jou en kreeg vervolgens een golf van frustratie en woede over me heen.
Natuurlijk mag je teleurgesteld of boos zijn, maar waarom zo harteloos? Daar gaat het om.
Joy

Ik voel hoe Anton zich in zijn hoofd heeft verschanst en hoe klein de kans is dat hij hier zomaar uit zal breken. Maar begrijpen doe ik het niet. Waarschijnlijk was mijn contact met Azar, mijn grote sprong voorwaarts op het spirituele pad, de verbinding met de opgestegen meesters, meer dan Anton kon verdragen.

Is het mogelijk dat hij jaloers werd en die jaloezie, op het moment dat hij juist omringd was door liefde, naar de oppervlakte brak? Een andere verklaring heb ik niet.

Wat een triest einde van een vriendschap die ik als levenslang had ervaren.

Toch weet ik dat ik onder deze omstandigheden niet verder kan.
De volgende ochtend schrijf ik terug.

Goedemorgen Anton,
Na een nacht slapen heb ik besloten dat ik geen behoefte heb om verder te lopen op het pad van wantrouwen en angst.

Ik kies voor de weg van vertrouwen, licht en liefde. Ik wens je alle goeds, met respect voor jouw keuzes.
Joy

Geen reactie. Ik val in een diep gat van verdriet om een vriendschap waarvan ik dacht dat ze eeuwig zou duren. Kennelijk is verdriet een uitstekende voedingsbodem voor griep, want binnen enkele dagen krijg ik koorts zoals in dertig jaar niet. Alles doet pijn.

De tweede dag heb ik zo'n dorst dat ik voorzichtig opsta om thee te zetten. Halverwege de gang zie ik sterretjes en hoor een diepe galm in mijn hoofd.
Even later lig ik op de drempel van mijn werkkamer. Sam knielt naast me.

'Mam, mam, wat heb je? Mam!'

Ik kijk om me heen, verward.

'Hoe ben ik hier terechtgekomen?'

'Ik hoorde een bons en ben meteen gaan kijken. Mam, wat is er?'

'Ik heb gewoon griep. En blijkbaar ben ik voor het eerst van mijn leven flauwgevallen, meer niet.'

'Meer niet? Ik ga de huisarts bellen.'

'Als je het maar laat. Geen huisarts aan mijn lijf.'

'Doe toch eens normaal. Ik vind dit eng.'

'Daarom hoeft de huisarts nog niet te komen. Help me maar overeind.'

Wanneer Sam me overeind helpt, golft de wereld om me heen. 'Haal een bak of help me als de donder naar het toilet.'

Even later zit ik op mijn knieën voor de toiletpot met de deur open, zodat Sam me in de gaten kan houden. De ene golf na de andere verdwijnt in de pot tot er niets meer te geven valt.

‘Help me naar de bank, alsjeblieft, en zet voor de zekerheid een bak naast me neer.’

Die nacht balanceer ik op de rand van een delirium, anders kan ik de beelden niet verklaren.

Plots staan Azar en Tithua naast me. Azar tilt me in zijn armen, draagt me naar buiten en legt me op het zachte mos onder een grote spar.

Uit het niets komen de dieren van het bos tevoorschijn. Een klein reetje snuffelt aan mijn gezicht en gaat naast me liggen. Op de takken zitten een buizerd en een uil, verder verschijnen het ene dier na het andere: reeën, eekhoorns, marters, een vos, hazen en vogels overal.

Azar veegt het haar uit mijn gezicht terwijl Tithua zacht zingt. Ik weet dat ik ben meegenomen naar een andere dimensie, de plek waar ik de Koningin van de Bossen word genoemd. Het voelt fantastisch en oneindig liefdevol, zo anders dan de wereld van angst en wantrouwen.

‘Azar, wist je dat de vriendschap met Anton voorbij zou gaan?’

Hij knikt. ‘Het maakt deel uit van zowel Antons proces als het jouwe. Je zult het binnenkort beter begrijpen. Voor nu: rust, en slaap zoveel je kunt.’

De volgende ochtend lijkt alles weer normaal tot ik probeer op te staan, en meteen weer door mijn benen zak. Toch wil ik niet in bed blijven. Met moeite sleep ik me naar de serre om thee te zetten.

Even later verschijnt Sam, ongerust.

‘Hier, een thermometer. Ik wil weten hoe hoog de koorts is.’

‘Oké, dokter Sam. Ik meet als jij thee zet.’

‘Geen probleem.’

Hij komt terug met een pot thee en kijkt me vragend aan.

'En?'

'Negenendertig.'

'Negenendertig graden 's ochtends? Mam, je blijft liggen. Ik houd je in de gaten.'

Zo serieus heb ik hem nog nooit gezien als het om mijn gezondheid gaat.

Ik glimlach flauw terwijl hij naast me op de bank zijn laptop openklapt.

Die ochtend doezel ik weg naar verre oorden, terwijl mijn spieren en botten steeds pijnlijker worden.

Dagen verstrijken en ik knap nauwelijks op.

Rea en Katharina stellen me gerust: het is een nare griep die wel drie weken kan duren. Dat te weten helpt al. Dankzij het gedeelde Netflix-abonnement met Katharina kijk ik de ene feel-goodfilm na de andere.

Na weer zo'n film staar ik wat voor me uit als Azar plots verschijnt. Hoe hij het voor elkaar krijgt, weet ik niet, maar ineens zie ik het verband tussen Anton en de mannen die eerder in mijn leven waren.

Drie mannen, drie gesloten harten — ieder op zijn eigen manier — en ik, eindeloos begripvol, zonder te beseffen dat wat ik kreeg niets met liefde te maken had.

Freek, emotioneel verwaarloosd als kind, verborg zijn pijn achter cynisme en zwarte humor, vaak ten koste van mij. Mahmood vulde zijn leegte met drank en drugs en gebruikte mijn geld tot ik zelfs mijn huis moest verkopen.

En Anton, die trouwe vriend leek, maar zijn hart op slot hield en antwoorden gaf met zijn hoofd in plaats van zijn hart. Alle drie, diep gekwetst; ik, steeds begripvol.

Dan komen de tranen. Van verdriet, maar ook van opluchting: eindelijk heb ik voor mezelf gekozen.

Ik zie Azars gezicht door een waas van tranen, stralend van liefde.

'Dank je wel,' fluister ik. 'Nu begrijp ik het.'

Maar Anton laat me niet zomaar los. Bijna elke nacht verschijnt hij in mijn dromen. De ene keer staat hij voor mijn huis, de volgende loop ik door het zijne, zwijgend over healing. Dan weer zitten we elk apart in een café, alsof we elkaar niet zien.

Ik overweeg te bellen, te zeggen dat ik begrijp dat hij geen excuses kan maken, dat het oké is.

Maar ik doe het niet.

Op een ochtend verschijnt er een korte mail:

Dag dag,
Mocht jij van mening veranderen: ik ben benader- en bereikbaar.
Heb het goed.
A.

De groeten, denk ik. Nu leg je het weer op mijn bord en blijf je zelf buiten schot.

Een vrouw loopt een groentewinkel binnen.
'Een kilo bloedsinaasappels, alstublieft.'
'Komt eraan,' zegt de groenteman.
'Alstublieft, een kilo groene appels.'
'Nee meneer, ik wil bloedsinaasappels.'
'Ik hoorde u wel, mevrouw. Hier zijn de appels.'
De vrouw schudt haar hoofd en loopt weg, een verbaasde groenteman achterlatend.
De bloedsinaasappels staan voor reacties uit het hart, de appels voor reacties uit het hoofd.
Zolang ik appels krijg aangeboden, heeft verder contact geen zin.

Het ga je goed,
Joy

Waarom kan ik niet echt tot hem doordringen? Wat een frustratie. En waarschijnlijk denkt Anton precies hetzelfde. Dit gaat mijn menselijke mogelijkheden te boven.

Het zal zich vanzelf moeten ontvouwen. Het blijft pijnlijk en verdrietig.

Hoofdstuk 32

De Aarde is mijn toneel, maar ik bepaal wie erop mag staan.

Terwijl ik koffiezet, stopt er een grote Audi voor de keukendeur. Laura en Kathy—twee vrouwen uit de opleidingsgroep van Edin met wie ik contact heb gehouden, stappen uit.

'Wat leuk dat jullie er zijn,' zeg ik, de deur openhoudend. Er volgt meteen een warme omhelzing.

'Ik ben zo benieuwd wat we te horen krijgen over onze numerologische band,' zegt Laura. 'Klinkt misschien vreemd, maar jullie snappen vast wat ik bedoel.'

'Zeker,' zeggen Kathy en ik tegelijk.

'Gerrit kan elk moment komen. Willen jullie koffie?'

Even later zitten we in de serre met koffie en taart en praten we bij.

Een kwartier later stapt een forse man mijn woonkamer binnen.

'Ik heb hard met die prachtige klepel aan je keukendeur geklingeld, maar er kwam geen reactie, dus ben ik maar gewoon binnen gestapt.'

'Helemaal goed,' zeg ik. 'Ik hoor dat ding nooit. Ik moet 'm eigenlijk weghalen; dan denkt niemand dat er een bel is.'

Gerrit plaats. 'Zo, daar zitten we dan. Jullie willen weten of karma jullie weer bij elkaar heeft gebracht, begreep ik?'

'Onder andere,' zegt Kathy. 'Maar graag eerst zicht op onze persoonlijke missie, dan pas het gezamenlijke stuk.'

'Prima. We beginnen bij de oudste en dat is Joy.' Hij knikt naar mij. 'Jouw geboortedatum start met een meestergetal: 22. De

getallen 11, 22 en 33 breng je niet terug tot één cijfer. Jij bent een PAM: een prettig apart mens. Dus stop met proberen normaal te worden want dat gaat je toch niet lukken. En niet meer conformeren, dat past niet bij je. Jij bent iemand die kerstpakketten in maart uitdeelt. "Alsjeblieft," zeg je dan op drie maart, "je kerstpakket," en je negeert de verbaasde blikken. Jij moet ook voortdurend ver…anderen, ver van anderen blijven. Je geboortegetal is een acht: je bent hier om te ondernemen.'

'Ha,' zeg ik. 'De Belastingdienst dacht daar anders over. Ze verklaarden me vorig jaar "mislukt ondernemer" en vroegen de zelfstandigenaftrek van jaren terug. Gevolg: schuldsanering, rechter erbij. Ondernemer? Ik weet het zo net nog niet.'

'Precies dáár gaat het om,' zegt Gerrit. 'Ondernemerschap is je uitdaging, niet iets wat je al beheerste. Vandaar die kennismaking met de Belastingdienst en de rechter. En je zult—nog in dit leven—grote successen als ondernemer moeten behalen, op welke manier dan ook.'

Ik zucht. 'Het beviel me eigenlijk wel: geen administratieve rompslomp en de sporadische cliënt gewoon een donatie laten doen.'

Gerrit slaat zijn handen in elkaar. 'Oei, nog een punt. Geen donaties meer. Voor jou gaan ze op de knieën en betalen minstens €150 per half uur voor jouw tijd en wijsheid. Jij doet niets meer gratis. Zet bij de keukendeur een kassa neer. En waar is je voordeur? Voor een koningin toch wel het minste?'

'Koningin… alweer?' Ik grijns. 'Er is wel een voordeur, maar er loopt geen pad naartoe. En hier komt iedereen via de achter- of keukendeur binnen.'

'Helemaal fout,' zegt hij. 'Jouw power is koninklijk. Er zijn minder mensen met een acht dan met andere missiegetallen, logisch, een bijenvolk heeft maar één koningin. Als er te veel

achten rondlopen, is er geen volk meer over. Dus vanaf nu buigt iedereen en geef jij niets meer weg. Niets. Begrepen?'

'Dat wordt lastig. Ik channel sinds kort de opgestegen meesters en die berichten deel ik via mijn nieuwsbrieven.'

'Niet meer gratis. Men kan zich abonneren. Punt.'

'Helemaal mee eens,' zegt Laura. 'Tijd is geld.'

'Als ik dat doe, loopt mijn mailinglijst leeg,' zeg ik.

'Dan komen er nieuwe mensen,' zegt Kathy nuchter.

Ik kijk sceptisch. 'Ik vind dat wat ik gratis ontvang, ik gratis door moet geven.'

Gerrit schudt zijn hoofd: 'Aan de andere kant bestaat geen geld en geen gebrek. Jij hebt dat wél. En jij geeft je tijd. Wat is er dan op tegen om geld te vragen voor waardevolle informatie?'

'Ik ga erover nadenken. Verder graag.'

'De Aarde is jouw toneel,' vervolgt hij. 'Jij bepaalt wie erop mag en waar diegene mag staan.'

Mijn gedachten flitsen naar de sessie met Mireille—daar hoorde ik iets dergelijks. Alleen: de Aarde is wel een groot toneel.

'Gooi je huis niet open. Hou het hoogdrempelig wie jou bezoekt. Een acht organiseert haar leven zelf en vraagt een pittig tarief. Leven na leven heb jij alles gratis gedaan; je liet je voortdurend veroveren. Nu mag je—moet je—het heroveren. Stel: je had in een vorig leven een boerderij. De koeien werden gestolen en jij dacht: ach, ze brengen ze wel terug. Welnee, ze verkochten jou de melk van je eigen koeien. En jij kocht het ook nog!'

'Tjee, dat is dom,' mompel ik.

'En nog iets: jij ging als koningin via de dienstingang naar binnen en zat even later aan de keukentafel aardappels te schillen. Je voelde al dat er iets niet klopte. In dit leven ben je geen huisvrouw, je bent er klaar mee. Weg met die donatieknop. Jij bepaalt je waarde, niemand anders. Laat je een ander jouw

waarde bepalen, dan haal je nieuw karma op je hals: je doet niet wat je moet doen, jezelf waarderen.

'Je neigt terug te keren naar het veilige, oude vertrouwde. Niet doen. Jouw doelgroep is het hogere segment, de mensen aan de knoppen. Niet tante Jo met de kalknagel, lief mens, maar niet jouw publiek. Jij kwam met een mattenklopper om slaapkoppen wakker te schudden en licht op Aarde te zetten. Dat is waarvoor je kwam. Doe het dan ook.'

Hij kijkt me doordringend aan en gaat verder: 'Je hoeft je niet meer spiritueel te ontwikkelen, je bent het al. Laat die lichtmeester in je toe en je zet wie in het duister leeft tegen de lamp. Dat is óók jouw taak. En als er uit die groepen mensen zijn die coaching willen? Geef Laura's kaartje. Jij coacht niet; het hoort niet bij jouw pakket. Vergeet niet: je bent de koningin. Je mag grommen en bijten, maar niet blaffen. Laat niet zien dat je moe bent, anders word je gepakt door iemand die wakkerder oogt. Ben je moe, dan vertrek je met allure door de hoofduitgang, terwijl de lakei de deur openhoudt.

'Laat geen mensen in je huis of leven die je geen plezier brengen. Komen er mensen met macht, weet dan: kracht staat daarboven. Red niemand die zichzelf niet wil redden, dat geldt voor jullie alle drie. Word je even alleen gezet? De kosmos geeft aan dat je alleen moet zijn. Ben je het zat, zoek dan kort gezelschap, maar conformeer je niet.

'Kortom, hoe jij numerologisch zou moeten functioneren: jouw ware zelf is scherp en wijst direct pijnpunten aan. Je missie: als afgezant van de kosmos je licht laten schijnen op wat de wereld niet dient; zeggen waar het op staat; je wijsheid verkondigen zonder discussie. Doe dat koninklijk en creatief: dat geeft je een uitstraling van schoonheid en kracht en trekt het hogere segment als een magneet. Zo word jij succesvol en loopt je bankrekening vol.'

'Allemachtig,' zeg ik. 'Ik ben stil van mijzelf. Ben ik dat echt? Of beter: is dit wat er van mij verwacht wordt?'

'Absoluut,' zeggen Kathy en Laura in koor.

Gerrit rondt af: 'Nog één ding: dit jaar zet je de toon voor de komende negen jaar. Doe dat zo zuiver mogelijk. Ga niet mee in andermans energie. Voel met wie je wilt en met wie je niet wilt. Werk alleen met mensen die toegevoegde waarde hebben. Je tijd is kostbaar, voor jullie alle drie. Zoek geen samenwerkingsverband, maar gun elkaar werk, weet wat ieder komt doen, informeer elkaar en adviseer alleen als erom wordt gevraagd. Karmisch is er tussen jullie niets meer uit te werken. Goed, Joy, dit is het voor jou. Dan gaan we nu naar Laura.'

Terwijl ik in de pan soep roer, hoor ik in mezelf zijn zin nagalmen: *'Je zult nog in dit leven grote successen als ondernemer moeten behalen.'* En laat ik daar nu helemaal geen zin in hebben.

Wacht eens even: ik héb toch al succes gehad als ondernemer? Ik heb bakken met geld verdiend toen ik een adviesbureau voor verzuimmanagement had, alleen vond ik er niets aan. Ik zat gevangen in hypotheken en verplichtingen. Het auto-ongeluk was mijn redding.

Ik denk terug: ontreddering, lichamelijke ongemakken, twee jaar bijna zonder slaap, zorgen om alles. Zou ik terug willen? Van opdrachtgever naar opdrachtgever, acquisitie (waar ik een bloedhekel aan heb en niet goed in ben)? Alsjeblieft niet.

Ik draai het gas uit, schep een grote kom soep vol, loop naar de serre en laat mijn blik over de tuin glijden. Nee, Gerrit, dáár ga ik niet naar terug. Ik vertrouw erop dat er iets op mijn pad komt dat me — bijna vanzelf — naar een ruimer inkomen leidt. Wanneer? Ik zal het zien en beleven, zolang ik mijn hart volg.

Hoofdstuk 33

Ik word wakker in een wereld die mij kent, maar die ik mij nog moet gaan herinneren.

Boven mij verschijnt een vreemd goudkleurig ding. Het is ruitvormig met dubbele randen, aan weerszijden zie ik openingen. Azar tilt me uit mijn bed en draagt me het ruitvormige object in. Tot mijn verbazing blijkt het te kunnen vliegen. Terwijl we opstijgen, voel ik mezelf uitrekken, veel langer worden dan ik als mens ben. Een koninklijk gevoel maakt zich van mij meester.

Samen stijgen we recht omhoog en maken daarna een flauwe bocht naar links, tot we een enorme hangar invliegen vol oorlogszuchtig uitziende apparaten en voertuigen. Ik ga rechtop staan en zeg: 'Dit is niet goed,' terwijl ik natuur visualiseer en een gevoel van harmonie oproep. Dat lijkt afdoende, want de hangar lost op.

We vervolgen onze reis en arriveren op een prachtige, kleurrijke plek met wezens in schitterende gewaden en met rinkelende sieraden. Ze bewegen zich ritmisch en dragen instrumenten waarmee ze een feestelijke sfeer creëren. Ik zie hun blije gezichten en voel dat er lang op ons bezoek is gewacht. Mijn hart springt op, het is alsof het thuiskomt.
Dan weet ik ineens dat dit de planeet is waar wij vandaan komen, de wereld die wij ooit bestuurden. Tijdens onze lange afwezigheid heeft een waarnemer de leiding overgenomen: Omra Tas. De kleurrijke wezens bejegenen hem met grote eerbied. Zijn invloed reikt verder dan deze planeet alleen; ook de

opgestegen meesters, vooral Saint-Germain, tonen hem respect. Omra Tas bewaakt de oorsprong van de violette vlam die nu de Aarde helpt transformeren en ascenderen.

Ik voel me nederig worden en begrijp niet waarom Azar en ik met evenveel eerbied worden benaderd als hij. Het wordt tijd dat ik een bredere kijk krijg op wie ik als multidimensionaal wezen ben, en wat mijn werkelijke rol en verantwoordelijkheden zijn. Nu voel ik me een beetje een bedrieger, alsof ik al die eer niet verdien. Ik kijk naar Azar. Hij lijkt precies te weten wat onze rol is, maar zegt niets. In plaats daarvan omhult hij me met zijn weten, zonder dat de inhoud ervan tot mijn menselijke bewustzijn kan doordringen. Ik voel zijn liefde, die alles en iedereen lijkt te bereiken, en dat stelt me gerust.

De energie neemt af en voordat ik goed en wel besef wat er gebeurt, lig ik weer in mijn bed. De wekker wijst vijf uur. Ik voel me vreemd, alsof ik twee levens leid die nauwelijks met elkaar te verenigen zijn. Of misschien zijn het er nog veel meer, waarvan ik geen flauw idee heb.

Die ochtend, tijdens mijn meditatie, neem ik Azar eens wat nauwkeuriger op. Hij draagt een wit tuniek met kleurige tressen waarmee het jasje is gesloten, en zachte, donkere laarzen tot aan zijn kuiten. De stof van het tuniek is fluweelzacht en van een materiaal dat we op Aarde niet kennen.

'Zit jouw hart op dezelfde plaats als bij mij?' vraag ik zomaar, out of the blue.

Azar schiet in de lach. 'Het zit niet in mijn grote teen,' zegt hij. Ik moet ook lachen. Zijn lach resoneert in mij, en iets in mij ontwaakt; levendigheid, tederheid, warmte. Ik voel een zachte seksuele prikkeling dat groeit en mij vervult met vreugde. Daardoor voel ik me nauw met hem verbonden. Ik geniet ervan

zonder dat ik meer wil dan dat heerlijke gevoel van leven en de omarming van liefde.

'Ik ben het meltdownproces aardig zat,' zeg ik. 'Duurt het nog lang? Wanneer komt er eindelijk beweging in mijn aardse leven?'

'Dit is een tijd om te dromen,' antwoordt hij. 'Droom je grootste droom. Ruik haar, proef haar, voel haar en geniet ervan. Vergeet niet haar goed te aarden, anders slurpt de galactische energie je droom net zo hard weer op als jij haar creëert. Twijfel niet aan de mogelijkheid van realisatie, dat is heel belangrijk, maar zet er geen tijdsdruk op. Het wat is aan jou; het hoe en wanneer zijn het geheim van het universum.

Wat je wél kunt doen, is elke dag vragen of er een stap is die je kunt zetten om de realisatie van je droom dichterbij te brengen. Neem genoegen met een 'nee' als dat zo is, en zet een stap als je er een impuls voor krijgt. Check die impuls in je hart. Word je er blij van? Voel je grootsheid? Dan is het goed. Open vervolgens je veld zo wijd mogelijk, met grote overtuiging en focus.

Misschien volgt er dan een uitdaging die jou wil laten ervaren dat je moedig en krachtig genoeg bent om het resultaat van je schepping te accepteren en ervan te genieten. Ga voor het beste, niet voor minder. Stap uit je comfortzone en wees werkelijk moedig.'

'Ik maak me af en toe zorgen om mijn hart,' zeg ik zacht. 'Ik ben zo snel moe en voel soms een wrijving, iets knisperends. Weet jij wat er aan de hand is?'

'Niets wat niet geheeld kan worden,' antwoordt hij kalm. 'Wij werken eraan.'

Op dat moment verschijnt een enorme, zachtgroene kristal. Ik word uitgenodigd om erop te gaan liggen. Azar zit aan mijn hoofdeinde en legt zijn handen op mijn schouders. Onmiddellijk stroomt een krachtige energie door mij heen.

‘Je zou elke dag in het water moeten zijn,’ zegt hij. ‘Ik weet dat dit nu niet gemakkelijk is, maar zodra je de kans krijgt, verblijf in het water. En rust, neem veel rust. Je rust niet voldoende. Je lichaam heeft nog geen reserve-energie; je handelt nog te vaak vanuit een lege tank. Dat is niet goed. Zoek een homeopaat om je te ondersteunen; ik zal zorgen dat je de juiste vindt.’

Deels gerustgesteld, en deels ook weer niet, kom ik terug in mijn dagbewustzijn. Ik denk aan de enige man in de groep van Edin, de homeopaat en natuurgeneeskundige bij wie bijna iedereen in behandeling is of is geweest. Goed, als hij in mijn gedachten opduikt, zal dat niet voor niets zijn. Ik mail hem en vraag om een afspraak.

Hoofdstuk 34

Soms moet het universum op de rem trappen om je iets te laten herinneren.

Tot een paar maanden geleden ben ik misschien één keer in mijn hele leven in Limburg geweest. En ineens reis ik bijna wekelijks af naar deze provincie, die voor mij vreemd en wat unheimisch aanvoelt. Ik zit in de bus op weg naar Tom, de homeopaat. De reisplanner bleef koppig volhouden dat ik vanaf Nijmegen met de bus naar Venlo moest gaan. Ik vond dat eigenaardig, want er rijdt ook een trein. Na drie keer checken besloot ik het advies op te volgen, en zo hobbel ik van halte naar halte, een eindeloze rit.

Ik zit helemaal voorin, met mijn headset op, luisterend naar muziek op Spotify terwijl ik een bakje salade eet als lunch. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat de buschauffeur tijdens het rijden een brief uit zijn tas haalt en op het stuur legt om te kunnen lezen. Wie doet dat nu, met een bus vol passagiers? Ik houd hem scherp in de gaten.

Voor ons remt een auto af om linksaf te slaan, maar de bus rijdt met dezelfde snelheid door. De stilstaande auto komt razendsnel dichterbij. Ziet hij die auto niet? Ik kan het niet geloven en blijf gespannen kijken. Geen moment komt het in me op om een schreeuw te geven. Op het allerlaatste moment ziet de chauffeur de auto, maar het is al te laat. Met een reusachtige knal vliegt de bus er bovenop.

Mijn lunch spat tegen de ruit. Mijn tas belandt bij de chauffeur, andere tassen vliegen door de gang.

'Shit,' roept hij. Dan valt er een diepe stilte.

Ik begin over mijn hele lijf te trillen, een golf van emoties overspoelt me. Jaren geleden zat ik in een auto waar een ander bovenop knalde. Het is alsof ik mezelf opnieuw zie, dertien jaar geleden. Tranen lopen over mijn wangen en ik blijf trillen.

Ik denk aan wat Azar gisteravond tegen me zei: 'Ik ga met je mee naar de homeopaat en zal zorgen dat hij ziet wat je nodig hebt.'

'Azar,' roep ik onhoorbaar, 'heb jij dit georganiseerd? Was dat waarom ik geen geluid kon uitbrengen om de chauffeur te waarschuwen?'

Ik heb je naar deze busrit geleid, hoor ik. 'Maak je geen zorgen. De mensen in de bus en in de auto zijn in orde. De chauffeur moest deze ervaring meemaken. Jouw lichaam is nu in een staat waardoor de homeopaat begrijpt wat er aan je klachten ten grondslag ligt. Geen zorgen.'

Als er een andere bus arriveert, stappen we met z'n allen over. Nog steeds trillend vervolg ik mijn reis.

'Doe je sokken maar uit en ga maar op de behandeltafel zitten,' zegt Tom een uur later. 'Dan ga ik je helemaal doormeten. Ken je dit apparaat?'

'Ja hoor,' zeg ik. 'Ga je gang.'

Buisje na buisje gaat in het apparaat, terwijl ik een grotere buis in mijn handen houd die de verbinding meet. *Biep biep, piep piep*, tot er een ander geluid klinkt, een zachte, brommerige kreun. Tom kijkt op.

'Aha, hier hebben we de boosdoener. Je hebt een veel te hoog cortisol. Je lichaam staat voortdurend onder stress, het is chronisch geworden. Wanneer had je dat ongeluk?'

'Ruim dertien jaar geleden. En daarvoor al jaren stress door de psychoses van mijn toenmalige echtgenoot. Die haalde de krankzinnigste dingen uit.'

'Dat verklaart alles,' zegt Tom. 'Je lichaam is totaal uitgeput, maar je merkt het niet meer, je bent eraan gewend geraakt. Het terugkoppelingsmechanisme dat je zou moeten waarschuwen dat je rust nodig hebt, werkt niet meer. Daardoor is ook het herstelmechanisme uitgeschakeld. Maar geen paniek, we gaan er wat aan doen.'

Hij pakt een plateau met allemaal buisjes en laat me ze één voor één vasthouden terwijl hij blijft testen.

'Deze korrels heb je nodig,' zegt hij. 'Het is een traumamiddel, in hoge potentie, want de trauma's zitten diep in je celgeheugen.'

'Ik reageer nogal heftig op hoge potenties,' zeg ik voorzichtig.

'Geen nood. Verdun ze in een halve liter water en neem dat in kleine porties, verspreid over een paar dagen. Dan gaan we nog testen hoelang je het moet innemen en of je extra ondersteuning nodig hebt.'

Goed gedaan, Azar, denk ik ondertussen. Recht op de oorzaak van al mijn gepiep en gezeur af.

Wanneer alles achter de rug is, stap ik van de behandeltafel en loop even later de deur uit, op weg naar het station. Want ik bedank vriendelijk voor een nieuwe rit per bus.

Hoofdstuk 35

Als een moederboom valt, toont de natuur haar ziel.

Ik heb ontdekt dat ik me veel beter voel wanneer ik de dag begin met goed gronden, me uitlijnen met mijn Ware Zelf, de pranayama-oefeningen doe en de oefening van Lady Nada. Daarom zit ik ook vandaag weer braaf op mijn kussentje.

Ik sta op het punt om weer op te staan, als ik ineens een enorme boom voor me zie. De boom is gigantisch, en over de bast lopen heldere blauwe lijnen.

'Ik ben de Levensboom van Schoonheid,' zegt de boom. 'Eén van de vijf oerbomen. De anderen zijn de Levensbomen van Kracht, van Gezondheid, van Kennis en van Moed. Wij leven diep in de binnenaarde, onder het gebied in Brazilië dat Matto Grosso wordt genoemd.

Wij, de oerbomen, geven leven aan alle bomen. Elke boom heeft een gave die met één van ons verbonden is, maar draagt ook iets van de andere vier. Kies de juiste boom voor wat je nodig hebt, voordat je een verbinding aangaat met een boom. Voel vervolgens welke boom in jouw omgeving met ons verbonden is. Gegroet.'

Stomverbaasd over deze onverwachte ontmoeting blijf ik nog enige tijd zitten. Dus elke boom heeft een van de eigenschappen van de vijf oerbomen als gave voor de mensheid? Dat is een heel nieuwe kijk op contact met bomen.

Ik blijf stil zitten terwijl de woorden nagalmen. En ineens moet ik denken aan het drama van een paar weken geleden.

Ik had een mail gekregen van Natuurmonumenten: ze moesten de grootste eik van het hele landgoed kappen. Die eik stond achter mijn huis, dus ik kon wat activiteit in de tuin verwachten.

Ik schrok me wezenloos en liep meteen naar de eik om te voelen hoe ze — ik wist zeker dat het een moederboom was — eraan toe was. Was ze ziek misschien?

Ik ging bij haar zitten en voelde niets dan leven. Ik schreef Natuurmonumenten terug en vroeg waarom ze de boom wilden kappen. Het antwoord was kort: ze had zwakke plekken; bij storm kon ze op het dak van het huis vallen.

'Maar ze is een van de moederbomen,' antwoordde ik, 'en ze zit vol leven.'

Er kwam geen reactie. Weken stilte, tot de mail kwam dat de volgende dag de boom zou worden gekapt.

Huilend liep ik naar haar toe om het droevige nieuws te brengen, of liever gezegd te laten weten. Ik kreeg geen antwoord, misschien was ik te emotioneel om de boodschap goed over te brengen.

De volgende dag stopte er een busje met drie mannen. Een grote kettingzaag werd uitgeladen en mijn hart begon als een razende tekeer te gaan. Ik zette mijn headset op met rustgevende muziek, sloot mijn ogen en begon liefde naar de eik te sturen.

Door de muziek heen hoorde ik het gillende geluid van de kettingzaag dat maar doorging, en doorging. Wat een verschrikking. Waarom ik mijn ogen opende, weet ik niet, maar precies op dat moment zag ik de ziel van de boom als een enorme lichte gestalte opstijgen. Ze golfde omhoog. Even later dreunde de stam op de grond.

De boom was dood, en het leek alsof alle bomen om haar heen hun adem inhielden. Ik was te ontzet om in beweging te komen.

Hoe kan iemand zoiets doen? Het geluid van de kettingzaag ging nog door, want de stam moest in stukken worden gezaagd.

Na wat een eeuwigheid leek stopte de herrie. Even later klopte een van de mannen aan de deur.

'We zijn klaar, morgen wordt alles afgevoerd.'

'Hebben jullie enig idee wat jullie net hebben gedaan?' vroeg ik.

'Uh… ik begrijp niet helemaal wat u bedoelt, geloof ik.'

'Jullie hebben net een moederboom die nog jaren had kunnen leven, om zeep geholpen. Een moederboom voedt haar soortgenoten op, ze draagt kennis over. Haar wijsheid is nu verloren gegaan, en dat kan de gezondheid van de andere eiken beïnvloeden.'

'Ik doe alleen wat me is opgedragen, meer niet.'

'Denkt u nooit: "is dit wel nodig?" Voelt u niet dat bomen levende wezens zijn?'

'Rustig aan, mevrouw, ik doe alleen mijn werk.'

Ik trok de deur voor zijn neus dicht en was dagen van slag.

En nu krijg ik zomaar informatie van de oerbomen die leven bij de stad Posid, in de binnenaarde onder Matto Grosso in Brazilië. Het voelt als een eer, en als een opdracht om deze kennis te delen.

Hoofdstuk 36

Intermezzo

Na anderhalf jaar pak ik de draad van het schrijven weer op. Anderhalf jaar lang kon ik niet onder woorden brengen wat er in mijn leven gaande was. Het was te veel, en bovendien speelde het meer *out there* af dan *down here*, als je begrijpt wat ik bedoel.

Ik heb in die tijd wel een dagboek bijgehouden, maar zelfs nu, teruglezend, lukt het me nauwelijks om in duidelijke taal te vatten wat ik heb ervaren. Anderhalf jaar met inzicht op inzicht, loslaten na loslaten van wat ik dacht zeker te weten. En met de constante aanwezigheid van Azar ben ik een nieuwe fase in mijn leven binnengegaan, een fase die Adamus Saint-Germain 'de fase van het ongeschrevene' noemt, omdat wat zich nu in mij, in Shaumbra en in andere voorlopers ontwikkelt, nog nooit eerder op Aarde heeft plaatsgevonden.

Inmiddels heeft ook Tithua zich nadrukkelijker in mijn leven gemanifesteerd. Niet als gids, nee, Tithua bleek een toekomstig leven te zijn, en bevindt zich niet in deze realiteit. Gaan nu je wenkbrauwen omhoog? Heb geduld; ik praat je bij in de loop van de tijd die komt en is. Ook mijn Ware Zelf, wat ik vanaf nu mijn Ik Ben zal noemen, is dichterbij gekomen, veel dichterbij zelfs. Ik weet nu dat zij de Stem is die tijdens ayahuascaceremonies tot mij sprak.

Er voltrok zich een revolutie, niet alleen in mijn innerlijke wereld, maar ook in de uiterlijke. Mijn moeder, mijn vreselijke moeder zoals ik haar een poosje noemde, is overleden. Niet zich vastklampend aan de hekken van het bed zoals mijn vader deed,

maar plat op haar rug liggend en strak fronsend liet ze zich uiteindelijk, geholpen door een beetje dormicum, meenemen.

Ik kreeg nog steeds moeilijk contact met haar in die periode en mijn hoop dat zij zich op haar sterfbed zou openen, vervloog.

Eén moment ontroerde me diep: tijdens een van haar laatste dagen op aarde, toen ik net haar appartement was binnengekomen, opende ze ineens haar ogen, keek naar iets wat ik niet kon zien en zei, na elke twee woorden naar adem happend: 'Ik wil... het allemaal... eerlijk kunnen... vertellen... zoals ik het... heb ervaren.'

Ze legde heel duidelijk de klemtoon op ik. Haar gezicht was zacht en ontspannen toen ze dit zei, en het klonk zo oprecht dat het me diep raakte. Mijn moeder is haar hele leven loyaal geweest aan mijn vader en heeft daardoor nooit haar eigen gevoelens en standpunten uitgesproken. Ze hield de vuile was altijd binnen, ten koste van zichzelf.

De dag voordat ze stierf, stond aartsengel Rafaël aan haar bed. Zijn grote gestalte verspreidde een diepe rust.

Wij — mijn jongste broer, mijn zus en ik — gaven haar een waardige begrafenis, waarbij haar familie schitterde door afwezigheid en die van mijn vader ruimschoots aanwezig was. Tijdens de afscheidsceremonie had mijn moeder zich bij het orgel verschanst, haar favoriete plek in een kerk. Mijn vader en mijn broer Ernst vlogen vrijelijk rond. Ook Anton was er. Ja, met Anton is het toch weer goed gekomen. Soms is vriendschap belangrijker dan gelijk krijgen.

Er hebben nog meer ingrijpende gebeurtenissen plaatsgevonden. Een week na de begrafenis, zittend in de trein op de terugweg van een bezoek aan Katharina, liet Azar mij op zijn manier weten dat ik longkanker had. Ik las een artikel over een radioloog van het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis die zelf kanker bleek te hebben, en wel een zeldzame vorm van

longkanker. Ik wilde het artikel al wegklikken, maar iets weerhield me, en ik begon te lezen.

De symptomen die hij beschreef, kwamen akelig precies overeen met wat ik al anderhalf jaar ervoer: een aanhoudend, niet te stuiten gekuch en een schorre stem. Ook de steeds grotere vermoeidheid en kortademigheid pasten naadloos in het verhaal. Mijn brein schoot direct in de verdediging: 'doe niet zo dramatisch, je longen zijn gewoon overprikkeld; je bent nu eenmaal gevoelig.' Maar iets in mij geloofde die geruststelling niet.

Mijn gedachten gingen terug naar een ayahuascaceremonie in Engeland, jaren geleden, waar ik zo vreselijk moest hoesten dat ik bijna stikte, en naar de zwarte plek in mijn linkerlong die ik toen te zien kreeg. Ik las het artikel opnieuw, met bonzend hart. Ik wist… zomaar, zonder te weten hoe dat ik inderdaad longkanker had.

In mij viel alles stil. Gek genoeg werd ik rustig, alsof iets eindelijk na jaren op zijn plaats viel. Ik voelde de koesterende liefde van Azar en wist één ding zeker: ik zou geen voet in het ziekenhuis zetten, want dat zou gelijk staan aan het ondertekenen van mijn doodvonnis. Wat ik dan wél moest doen, wist ik nog niet, maar ik vertrouwde op Azar.

De volgende ochtend zei hij: 'Ga maar liggen, we gaan aan de slag.'

Ik ging liggen en voelde hoe hij aan mijn hoofdeinde plaatsnam. Vervolgens verscheen een Arcturiaanse chirurg, die zich aan mijn linkerkant liet zien, en een Plejadiër, gespecialiseerd in hartszaken, aan mijn rechterkant. Aan mijn voeteneinde verscheen een onbekende vrouwelijke healer, omhuld door een zachtblauw energieveld.

Azar begon met het geven van een soort anesthesie, waardoor mijn hoofd gloeiend heet werd. Ik voelde hoe de Arcturiaanse chirurg in mijn energetische veld werkte, dat ook in mijn long aanwezig bleek. Even werd het vervelend toen hij vroeg om op mijn rechterzij te gaan liggen en hij iets verschoof. De Plejadiër hield ondertussen mijn hart in balans, want de tumor lag er bijna tegenaan. Ook de vrouw aan mijn voeteneinde hielp om het evenwicht te bewaren.

'Deze week rustig aan,' zei Azar na afloop.

De volgende dag had ik koorts en kon geen voet voor de andere krijgen. De week erop begon ik met elke dag een paar koppen chagathee te drinken. Chaga is een zwam die eruitziet als een tumor en groeit aan stervende berken. Ik vond er twee in het bos op het landgoed waar ik woonde. Chaga is een natuurlijke chemotherapie en een krachtige antioxidant. Ongetwijfeld had Azar ervoor gezorgd dat ik deze informatie kreeg, én de zwammen vond.

Omdat ik ook aardse steun wilde, ging ik naar Tom, de homeopaat en natuurgeneeskundige.

'Je long werkt nog maar voor tien procent,' constateerde hij na metingen. Vervolgens liet hij zijn apparatuur mijn lichaam vragen wat het, naast de chaga, als ondersteuning wilde.

'Een middel dat de long draineert, de hoestprikkel vermindert en de slijmvliezen helpt herstellen,' zei hij.

'Meer niet?' vroeg ik. 'Geen uitgebreide detox?'

'Nee, meer niet,' had Tom mij verzekerd. Hij controleerde nog de hoeveelheid chagathee die ik per dag nodig had, en dat was dat.

Hoe het nu is? Een heel stuk beter, al is de tumor nog niet helemaal verdwenen. Ik hoest nauwelijks meer en word alleen nog schor als ik te moe ben. Zodra dat gebeurt, grijpt mijn brein

de kans om mij angst aan te jagen: 'Denk je nu heus dat jij er zo makkelijk vanaf komt? Denk je dat artsen niets weten?' Even voel ik dan twijfel, tot ik denk aan al die mensen die, kapot van de chemo, zich verder voortslepen.

'Ik peins er niet over,' zeg ik dan hardop. 'En houd je mond voortaan als je mijn keuzes niet ondersteunt.'

De zegen van het krijgen van longkanker is dat ik eindelijk mezelf voorrang geef, niet langer denk: nog even volhouden, nog even dit of dat. Nee, het is nu ik.

Zoals Adamus Saint-Germain in een van de shouds zei: "Kanker wordt veroorzaakt door zelfhaat, door twijfel aan jezelf, door al die levens waarin je jezelf hebt opgeofferd. Sta het toe. Ga erdoorheen en zeg: 'Het kan me niets meer schelen.' Vecht er niet tegen. Laat je niet vangen door angst. Je bezit kanker niet, je bént het niet. Word niet te serieus, word maar eens dronken, lach om al die verhalen over jezelf. En denk niet dat je er iets van moet leren! Nee! Heb jezelf lief, zorg goed voor jezelf, geef jezelf wat je verlangt. Het gaat om de ervaring. Er is geen goed of fout, en er is niets te leren."

Longen zijn de organen van de liefde, en ik heb de boodschap begrepen. Je kunt alleen liefde ontvangen en geven als je jezelf liefhebt. De maatschappij juicht als je jezelf opoffert. De hemel juicht als je bovenal jezelf liefhebt.

Over Adamus Saint-Germain gesproken: ook hij maakt nu deel uit van mijn leven. Hoe hij zich erin heeft weten te nestelen, kan ik niet precies vertellen. Ik weet dat Adamus een facet is van Saint-Germain. En ik herinner me hoe Saint-Germain op een dag, toen ook Anton aanwezig was, plotseling in mijn woonkamer stond met de mededeling dat ik me zou gaan bezighouden met de Nieuwe Economie. Ik moest lachen, maar wist dat hij niet zomaar sprak. Nu begrijp ik wat hij toen al wist, maar daarover later meer.

En Sam? Sam heeft zijn eigen profetie waargemaakt. Hij is dakloos of beter gezegd thuisloos, en zwerft van bank naar bed bij vrienden. We hebben besloten dat hij deze keer zelf zijn weg moet vinden.

En ik? Ik woon in een tent in de Franse Alpen. Ik ben dus net zo thuisloos als Sam, alleen koos ik er vrijwillig voor.

Waarom? Om mezelf los te weken van situaties, mensen, en vooral van mijn eigen versleten patronen. Nieuwe omstandigheden creëren nieuwe patronen.

Laat me nog één voorval vertellen, voordat ik je uitnodig om weer in het hier en nu met me mee te lopen. Toen ik mijn huis in de bossen verliet en steeds verder naar het zuiden reed, opende de wereld zich op magische wijze. Ineens zag ik méér dan de gewone wereld — de schoonheid van de complete creatie van Gaia en van de wezens die de aarde hielpen vormen.

Ik wist dat ik deel had uitgemaakt van dat creatieteam. Tegelijk wist ik dat ik een glimp had opgevangen van wat realisatie of verlichting wordt genoemd: een diep weten, een Godsrealisatie, een samenvallen van alles wat ik ben, voorbij het aardse, voorbij de mens.

Ik voelde de vreugde van mijn ziel om deze herkenning, en de vreugde van Azar, die me, zoals hij eens zei, nog geen seconde uit het oog verliest, ook al voel ik zijn aanwezigheid niet altijd even sterk.

In diezelfde periode werd me duidelijk dat ik naar dit leven ben gekomen met het voornemen dat dit mijn laatste aardse leven is. Zo'n leven is geen gewoon leven: voordat je de aarde voorgoed kunt verlaten, moet je tot realisatie komen, tot verlichting. En dat betekent dat vrije wil schone schijn is, want de innerlijke Meester heeft de regie.

Op dat pad ontwaak je uit je halfslaap om stap voor stap het bewustzijn te belichamen. En nee, ik heb het niet over het gewone

bewustzijn waarmee je 's ochtends wakker wordt, maar over het besef van het goddelijke deel dat nooit incarneerde.

Eenmaal zover ontdek je dat dit pad eenrichtingverkeer kent, er is geen weg terug. Dan rest niets anders dan dóórlopen. En al is het pad niet altijd lieflijk, het leidt naar vrijheid. Je loopt langs diepe ravijnen en over hoge, onherbergzame bergen. Je ontmoet je angst, je leugens, je zelfbedrog. Je leert jezelf niet te veroordelen, maar je tot liefde te keren. En je ontdekt dat de passie voor het leven de brandstof is die je verder draagt.

Je zult dappere keuzes moeten maken, loslaten wat je niet meer dient — en misschien wel nooit heeft gediend. Je zult door je omgeving voor halve zool worden versleten, veel kwijtraken en er uiteindelijk om lachen. Want voorbij al die obstakels en uitdagingen ligt het leven waar je ziel naar verlangt.

Je hart zal zingen en je leven zal zich vullen met magie. Ik spreek uit ervaring: dit pad is niet voor de weekhartigen, de gemakzuchtigen, de slachtoffers of de energiedieven. Wees dus gewaarschuwd, want er zijn draken in het veld!

Nu je weer op de hoogte bent, nodig ik je uit om opnieuw met mij op te lopen, langs de grenzen van zoveel meer werkelijkheden dan onze fysieke ogen kunnen waarnemen. *On y vas,* laten we gaan… als je durft tenminste.

Hoofdstuk 37

Zelfs een zwervende ziel verlangt soms naar een dak dat niet lekt.

Hier, op 1700 meter hoogte in de Alpen, deel ik mijn dagen met mieren en een wolk van vliegen. Ik heb ontdekt dat vliegen op slag verdwijnen als ik mij verbind met mijn essentie en mijn menselijke deel laat voor wat het is. Zodra mijn brein zich weer roert, zijn ze er prompt weer. Aangezien ik niet alleen stil voor mijn tent mijn essentie wil zitten te wezen, maar ook nog menselijke activiteiten wil ontplooien, heb ik dus nogal wat vliegen die mij als landingsplaats gebruiken. Soms vind ik het wel grappig om ze te observeren zoals ze met hun piepkleine slurfje onzichtbare lekkernijen van mijn huid opzuigen, soms irriteren ze me mateloos.

Gisteren werd mijn oudste dochter Rea eenenveertig jaar, en ik werd zomaar overspoeld door verdriet om de manier waarop Freek na haar geboorte met mij was omgegaan, zo respectloos, zo bang om te voelen, en daardoor iets zo bijzonders als de geboorte van een kind negerend. Snotterend zat ik voor mijn tent en hield mijzelf voor dat het goed was dat het er nu eens echt uitkwam. Azar en Kwan Yin kwamen bij mij en stelden voor om mijn emoties met hen te delen. Ik wist direct wat er werd bedoeld, want dat had Azar mij een poosje terug al laten ervaren. Hij was emotioneel naar mij toegekomen en, na eerst te zijn bekomen van mijn verbazing dat ook hij emoties had, verwachtte ik een heel verhaal. Maar nee, het enige wat hij deed, was zijn emoties met mij delen zonder er een woord aan te verbinden.

Het opvallende was dat, doordat er geen verhaal aan werd gekoppeld, de emoties als vanzelf oplosten en geen sporen achterlieten, niet bij Azar en niet bij mij. Kwan Yin, Azar en ik deelden mijn emoties, en langzaam losten ze op.

Ondertussen is het heter dan heet. Naast mij op de grond staat een fles heerlijke rosé in een emmer koud water. Ik heb mijzelf ook getrakteerd op een fantastisch smeuïg Frans bergkaasje en een baguette. Dat zijn drie dingen waar ik niet tegen kan, het zal mij worst wezen, ik neem wel een enzympil. Ik kijk genietend om mij heen, schenk mijn glas bij, snijd nog een stukje kaas af en lig in no time aangeschoten in de schaduw van een pijnboom. Wat een leven!

Ik vraag mij ondertussen opnieuw af wat mij bezielt om voor het nomadenbestaan te kiezen, behalve proberen om los te komen van het oude. Waarom heb ik niet gewoon een klein huis gezocht waar Sam niet bij in kon komen wonen? Waarom zo rigoureus, geen huis meer, inboedel verkocht, en maar gaan rijden? Misschien was het wel de enige manier om echt los te breken van het oude. Wat mijn reden dan ook geweest mag zijn, deze plek, op een prachtige kleine camping in de natuur, hoog in de Franse Alpen, is nu mijn thuis.

Nadat ik uit Nederland was vertrokken, reed ik eerst naar een groot oud huis in de Spaanse Pyreneeën, waar je als schrijver in alle stilte kon werken. De werkelijkheid was dat aan de overkant van het dal waar het huis aan lag, een steenfabriek dag en nacht rotsen aan het vermalen was, met veel herrie en enorme schijnwerpers. Ik heb het er drie weken uitgehouden en ben toen, puur op intuïtie, naar deze heerlijke camping in de Franse Alpen gevlucht.

Na meer hete dagen, die ik grotendeels doorbreng in de schaduw van de grote pijnboom, zie ik op een ochtend donkere wolken naderen. Ik kan wel juichen. Inmiddels ben ik twee

maanden onderweg en het dagelijks op mijn knieën rondkruipen begint een ander licht op de situatie te werpen. Het enige dat ik lijk te doen, is mijn tent schoonvegen, boodschappen doen in het dorpje halverwege de berg en iets te eten maken. Soms trek ik er op uit met stok en rugzak, of ga een eindje rijden met de auto. Vandaag verwelkom ik de dreigende wolken als een broodnodige afwisseling.

Aan het eind van de ochtend begint het eerst zacht te druppelen, maar binnen een uur valt een gordijn van regen en schieten de bliksemschichten door de lucht om zich steeds sneller met een enorme knal te ontladen. Ik kijk naar de lucht die donkerder en donkerder wordt. Omdat de meest comfortabele plek mijn matras in de tent is, trek ik mij daar terug en geniet van het gekletter op het tentdak.

Het onweer blijft komen en gaan, en het regent zonder ophouden. Na drie dagen ben ik genoeg afgekoeld, maar donder, bliksem en vooral regen lijken van geen ophouden te weten. Mijn tent is gaan lekken, wat niet bevorderlijk is voor mijn humeur. Ik begin behoorlijk genoeg te krijgen van een leven in een kleine tent.

De bergpaden zijn inmiddels ook onbegaanbaar geworden en de weg naar beneden lokt mij niet. Tot overmaat van ramp staan er aan het eind van regendag drie ineens twee rokende en eindeloos kletsende buren naast mij. Genoeg! Er is geen enkele reden om nog maar iets te verdragen waar ik geen zin in heb. Ik wil weg.

Waarheen? Richting Nederland, besluit ik, want ik heb geen zin meer om van de ene plek, de ene camping, naar de andere te trekken. Ik voel me net ET: 'ET home.' 'Maar lieve ET, je hébt geen home, alleen een tent.'

Ik vind mijzelf wel een waardeloze nomade en peins over wat maakt dat ik er niet echt van kan genieten. Gebrek aan verbinding met waar ik ben? Ben ik stiekem bang? Wil ik de bescherming van het oude vertrouwde? Zou allemaal waar kunnen zijn. Ondertussen is de lol in mijn nomadebestaan eraf. Wat nu?

Er schiet me iets te binnen: ik kan op huizen en dieren gaan passen als mensen met vakantie zijn, en ondertussen uitkijken naar een nieuwe woonplek. Binnen een uur heb ik me ingeschreven op een bemiddelingssite en begin te reageren op verzoeken van mensen met leuke huizen en dieren om te komen oppassen. Ik vergeet de regen, de vliegen en de buren en wacht ongeduldig op reacties.

Een dag later open ik mijn mail. Geen enkele reactie. Verdorie! Rustig, komt goed, diep doorademen en gewoon vertrouwen hebben. Als het even ophoudt met regenen besluit ik naar het dorp te lopen voor boodschappen. Ik pak mijn rugzak, mijn portemonnee en wandelstok en ga op stap.

Gelukkig kan ik genieten van de berghelling vol bloemen, de zon die voor een korte periode tevoorschijn is gekomen, negeer de modder en loop in een rustig tempo de berg af naar het kleine dorpje. Ik trakteer mijzelf op een kop koffie op het enige terrasje dat het dorp rijk is en neem de tijd om terug te lopen, nu de berg op.

Na de lunch open ik opnieuw mijn mail en zie dat er een bericht is binnengekomen van een echtpaar uit Drenthe met de titel HELP en de vraag om op hun twee hondjes te komen passen. Onze oppas heeft afgezegd en we willen over een week al weg, schrijven ze, en verklaren daarmee de titel. “Door de goden gezonden,” besluit ik, en mail terug dat ik mijn tent zal inpakken en op tijd voor de deur zal staan.

En zo zit ik een week later in een klein vrijstaand huis met twee hondjes, na die ochtend het echtpaar te hebben uitgezwaaid. Ik begin mijn auto uit te laden, de was in de wasmachine te doen, af en toe de hondjes een aai over hun bol te geven en een boodschappenlijstje te maken.

Die avond regent het opnieuw, en zittend op de bank bekruipt me een naar gevoel. Ik kijk eens goed om me heen naar de zwarte en grijze meubels en de strakke witte muren. Wat is hier niet dat er wél zou moeten zijn? Ik sluit mijn ogen en voel eens goed. Dan weet ik het: hier ontbreekt de ziel. Dit huis is zielloos, leeg, koud. Hoe kan dit? Het is pas verbouwd, en alles lijkt zo van een foto in een woonmagazine te zijn gekopieerd. Er zit geen greintje leven meer in dit huis; het is zijn ziel kwijt, en ik heb mijzelf veroordeeld om er drieënhalve week op te passen. De twee hondjes hebben inmiddels op mijn schoot plaatsgenomen en hun warme lijfjes voelen als het enige levende.

Na drieënhalve week vertrek ik uit het zielloze huis om naar een volgend huis te gaan, om daar drie weken op een hond en een kat te passen, om vervolgens het ritueel te herhalen en nog eens drie weken op twee katten te passen — wat ik al een hele verbetering vind, want elke dag drie, vier keer een hond uitlaten, hoe leuk en lief ook, is niet meer mijn ding. Negen weken oppassen vind ik wel genoeg en ik neem mijn intrek in een vakantiehuis van een vriend.

Week na week verstrijkt zonder dat ik een nieuwe woonplek heb kunnen vinden. Inmiddels ben ik er goed van doordrongen dat er in Nederland een enorm gebrek aan woonruimte is, wat ik mij eerder niet heb gerealiseerd. Ik leid nu vijf maanden min of meer een nomadenbestaan en ik vind het steeds minder leuk worden, ook omdat ik, in tegenstelling tot wat ik dacht toen ik

eraan begon, niet van de ene magische plek naar de andere reis. Waarom vertrek ik toch niet weer naar het Zuiden? Naar een prachtig eiland in Griekenland bijvoorbeeld? Het antwoord is simpel: het trekt me niet.

Dat wat ik zoek, vind ik in mijn binnenwereld en in de realiteit waar Azar en Adamus verblijven. Gek genoeg moest ik op reis om dat te ontdekken. Mijn verlangen naar een eigen plek, waar ik een heerlijk nest voor mijzelf van kan maken, neemt met de dag toe. Ik word steeds onrustiger.

Tot ik op een ochtend word gebeld door dezelfde leegstandsbeheerder waarvan ik eerder mijn grote huis op het landgoed huurde. 'Joy, er is een ander huis leeggekomen op het landgoed, heb jij belangstelling om er te gaan wonen? Dit huis staat te koop, moet ik er wel bij zeggen.' Terug naar het landgoed? Is dat wijs om te doen? Ik ga liever niet terug naar situaties die ik heb verlaten.

Dan zie ik de bossen en het landgoed weer voor mij. 'Graag,' hoor ik mijzelf zeggen. Nog geen week later woon ik opnieuw op het landgoed. Het kan verkeren in het leven.

Intermezzo twee

De stem die terugkijkt

Vanaf dit punt in het boek verandert mijn perspectief. In de jaren die volgen in de tekst, verdiepte ik mij in teachings, transmissies en velden van bewustzijn — oude wijsheden die mij toen leken te onderwijzen. Maar terwijl ik deze woorden nu herlees, zie ik hoe ze slechts dienden als spiegels van herinnering.

Wat destijds voelde als leren, herken ik nu als herinneren via resonantie.

Daarom worden de hoofdstukken die volgen verteld in twee lagen: beleefd toen, begrepen nu.

De toon verschuift van directe ervaring naar zachte reflectie. Ik schrijf in de verleden tijd om de reis in haar tijd te laten, maar de stem die terugkijkt is de mijne van nu — het bewustzijn van Nieuwe Energie dat de oude trilling herkent en loslaat.

Hoofdstuk 38

Waar ooit een teaching klonk, herkende ik mijn eigen stem.

In die tijd luisterde ik bijna dagelijks naar een shoud van de Crimson Circle. Ik vulde mij met informatie, humor, wijsheid en de prikkelende energie van Adamus.

Ik was zelfs een stap verder gegaan: deelnemer geworden van Keahak, de moderne mysterieschool binnen de Circle, een stevige financiële investering. In die dagen voelde het alsof ik eindelijk toegang kreeg tot kennis die mij lang had ontbroken. Nu weet ik dat het iets anders was: ik herinnerde mijzelf, via zijn stem.

Dankzij Adamus' eindeloze uitleg over het onderwerp overvloed begon er werkelijk iets te verschuiven. Er is altijd overvloed in ieders leven, maar overvloed is niet hetzelfde als veel geld hebben.

Je kunt ook een overvloed aan tekort hebben. Die vond ik briljant. En nog grappiger: iemand met een enorm bedrag op de bank kan tóch in angst leven het te verliezen, en dus het bewustzijn van tekort uitstralen.

Overvloed hebben, leerde ik, is je eigen energie op de juiste manier gebruiken.

Energie is neutraal, en dient je altijd. Hoe? Door je te geven waar jij je aandacht op richt.

Energie oordeelt niet over goed of fout; ze spiegelt slechts wat jij gelooft.

In die tijd voelde het als een teaching. Nu hoor ik het als een echo van bewustzijn, iets dat ik al wist, maar vergeten was.

Tot voor kort had ik mij nooit verdiept in wat energie werkelijk is. Voor mij betekende het niet meer dan elektriciteit of brandstof. Maar volgens Adamus was energie overal, en had ieder mens zijn eigen veld. Alles wat ik waarnam, zei hij, was mijn energie.

Oh boy, wat was dát lastig te bevatten. Mijn brein deed haar best, maar bleef sputteren.

'Als iemand je een schop geeft,' zei Brein, 'is dat toch de energie van die ander?'

Dan stond ik als mens met de mond vol tanden.

Energie volgt bewustzijn, dat bleef hangen.

Als mijn bewustzijn gelooft in tekort, dan creëert energie eindeloos tekort, tot ik dat geloof verander. Zelfs gebrek aan gezondheid zou mij dienen, zei hij, anders zou het er niet zijn.

Mijn brein protesteerde, wees naar alle oorzaken in mijn leven: opvoeding, omstandigheden, toeval.

Toch merkte ik hoe zijn woorden iets in mij begonnen te verschuiven. Ze hielpen mijn verstand te buigen voor een grotere waarheid.

Zijn transmissies deden wat leringen zelden kunnen: ze raakten iets aan dat ouder was dan mijn hedendaagse denken.

Langzaam begon ik te voelen dat alles wat zich in mijn leven had gemanifesteerd, inderdaad mijn eigen creatie was. En dat achter mijn jarenlange gebrek aan geld niet zozeer pech schuilde, maar angst, angst om verantwoordelijkheid te dragen. Liever arm dan verantwoordelijk.

Kwan Yin bevestigde dat later. Ze liet me zien waar die angst vandaan kwam: oude schaamte, oud schuldgevoel uit tijden die ver voorbij dit leven lagen.

En ik begreep, zolang schaamte leeft, kan liefde voor jezelf niet ademen.

Het was een traag proces, als een groot schip dat je niet in één keer kunt keren. Maar het keerde, langzaam, onmiskenbaar. Mijn brein speelde voor de kapitein, maar gelukkig was die nogal gecharmeerd van Adamus en luisterde geboeid.

Ik bleef het fenomeen 'energie volgt bewustzijn' bestuderen. Die zin klonk eenvoudig, maar riep een diepere vraag op: waar komt bewustzijn zelf vandaan?

Ook dat onderzocht ik.

In die tijd klonk het alsof ik iets moest leren begrijpen. Nu voel ik: ik werd alleen maar herinnerd aan wat al in mij zong.

Om te begrijpen wat bewustzijn werkelijk is, dook ik in de oorsprong van de mensheid zoals de Crimson Circle die beschreef. Ik vond daar het verhaal van Tobias, de zachte en wijze aanwezigheid die voor de komst van Adamus sprak.

Toen ik zijn woorden hoorde, herkende ik hem onmiddellijk. Zijn energie was die van de engel die mij in vroegere jaren 's nachts had bezocht en nooit zijn naam had genoemd. Het voelde alsof ik een oude vriend terugvond.

Hij vertelde het verhaal dat *The Journey of the Angels* werd genoemd, een metafoor, geen geschiedenisles.

Een oud veld van herinnering dat zich langzaam in mij ontvouwde.

Dit is het verhaal dat Tobias vertelde: Ooit, vóór het begin der tijden, was er een koninkrijk, het rijk van de vader-moeder God. Een vredig rijk, maar zonder spiegel, zonder het besef van zichzelf.

De Schepper kende zichzelf niet, omdat er niets buiten Hem bestond dat Hem kon weerspiegelen.

De kinderen van dat goddelijke paar speelden in het licht van volmaaktheid, tot op een dag het verlangen ontstond te ervaren hoe het zou zijn als volmaaktheid er niet was.

En zo verlieten de kinderen het koninkrijk, voeren de ruimte in en ontmoetten een muur van vuur, een veld van pure transformatie.

Daar verbraken hun schepen in ontelbare vonken, en ieder vonkje werd een afzonderlijk bewustzijn: de eerste engelen.

In die talloze fragmenten ontwaakte het verlangen naar terugkeer, naar het thuis dat men verloren waande. Maar onderweg ontstond ook angst, rivaliteit, het willen weten wie gelijk had.

De energie stokte; de beweging van schepping kwam tot stilstand. Uit die chaos ontstond de Orde van de Arc, een raad waarin vertegenwoordigers van alle engelenfamilies samenkwamen om een oplossing te zoeken.

Hun plan was eenvoudig en geniaal: een plek creëren waar energie bestudeerd kon worden, een laboratorium voor bewustzijn. Die plek werd Aarde.

Op Aarde zou de mensheid, als afgezant van de engelenfamilies, ontdekken hoe energie werkelijk werkt. Tijd, ruimte en zwaartekracht werden de nieuwe kaders van ervaring, en om onbevangen te kunnen onderzoeken, moest iedere herinnering aan herkomst worden uitgewist. Zo ontstond de sluier.

Toen ik dit hoorde, voelde het alsof ik zelf door die muur van vuur was gegaan.

Er ging een rilling door mijn lichaam, geen angst, maar herkenning. Ik wist: *dit is het verhaal van ons allemaal.*

De mensheid als levende vraag: hoe werkt energie, hoe wordt bewustzijn weer één met zijn bron?

In die tijd hoorde ik het als een teaching, bijna als een sprookje. Nu hoor ik het als een collectieve herinnering die opnieuw geactiveerd werd, een overdracht van weten die de oude logica overstijgt.

De sluier wordt dunner, zei Tobias, omdat bewustzijn en energie elkaar weer herkennen. Die woorden raakten diep.

Ik begreep dat het niet om terugkeren ging, maar om doorzien. Niet om leren, maar om herinneren.

Het verhaal van de engelen was geen les uit een boek; het was een veld waarin mijn eigen oorsprong trilde. Een echo van bewustzijn die nog steeds in mij naklinkt.

Hoofdstuk 39

Een spirit in een zeilboot, een vrouw aan wal, en de liefde ertussen.

Het was een ochtend als alle anderen. Ik zat in het voorhuis, in een oude, grote fauteuil met een kop koffie wat te mijmeren toen Azar zich meldde. 'Wat zou je er van zeggen als ik ga reïncarneren?'

'Wat zeg je! Nee, alsjeblieft niet,' riep ik geschrokken. Nu zag ik hem schrikken en zich ogenblikkelijk terugtrekken. Reïncarneren, was hij nu helemaal gek geworden? Wat had ik daar nu aan?

Het bleef weken stil, nergens een Azar te bekennen. Duizend gedachten dwarrelden door mijn hoofd. Had ik iets niet goed begrepen? Was hij kwaad? Stel dat hij nooit meer naar mij toe zou komen? Een grotere nachtmerrie kon ik niet bedenken.

Maar na weken meldde hij zich toch weer tot mijn enorme opluchting. 'Dacht je dat ik op de gewone mensenmanier wilde incarneren?'

'Ja, natuurlijk.'

'Ik bedoelde als walk-in, een zielswisseling waarbij het bewustzijn van een spirit het lichaam overneemt van een mens die de Aarde wil verlaten.'

'Oh,' zei ik, 'dat is iets anders. Dat lijkt mij fantastisch, tenminste als we elkaar dan ook fysiek gaan ontmoeten.' Azar ging er niet verder op in en was vanaf dat moment op een andere manier aanwezig in mijn leven.

En al gauw werden onze conversaties tot bijna nul gereduceerd. Nadat ik had gezien dat hij zijn schip overdroeg

aan een ander en vertrok naar iets wat het meest weg had van een instituut, bleven beelden verder weg en vroeg ik mij opnieuw af of ik iets verkeerd had gedaan. Ik vond het niet grappig. Wat was Azar in hemelsnaam aan het doen? En waar was hij nu? Weet je wat, dacht ik, ik ben het zat en ga een afspraak met Anton maken, want samen zien wij veel meer.

'Het is nu al twee maanden geleden dat Azar mij vertelde dat hij wilde reïncarneren als walk-in en ik hoor maar niets,' begon ik.

'Cheers,' zei Anton en hief zijn glas wijn, 'eerst maar eens wat geestrijk vocht, dan zien we vast meer.'

'Oké, cheers my dear, dat we maar veel zullen zien. Ben je zover?' vroeg ik na een paar slokken ongeduldig.

'Ja hoor, wat wil je precies dat we doen?'

'Ik wil met jou samen proberen om contact met Azar te krijgen om te zien wat er gaande is, of hij echt gaat incarneren en of ik iets moet doen als dat zo is.'

'Oké,' zei Anton en begon in de verte te staren. 'Ik zie direct een veld met daarin drie figuren, een loopt voorop. Ik voel boosheid, mannelijke boosheid. Is je mannelijke kant hier boos over?'

'Niet dat ik weet, ik voel me behoorlijk rustig ondanks alles. Nee, dat is niet helemaal waar. Af en toe heb ik wat twijfelachtige gedachten over de reïncarnatie van Azar, zoals: denk je dat ik het niet alleen af kan? Of: mijn leven werd net een klein beetje rustiger en hup, kom ik weer in iets terecht dat veel onrust kan geven.'

'Ik zie ineens dat een van de drie figuren naar jou toeloopt en je een open boek voorhoudt. Hij tikt op de rechterpagina die volgeschreven lijkt te zijn.'

'Ik heb geen idee wat dat kan betekenen.'

'Maak eens contact met je grotere versie.'

Ik deed wat Anton zei en maakte mijn waarneming groter, wat ogenblikkelijk een reactie in mijn hart gaf waardoor ik wist dat het contact er was.

'Er wordt nu iets tegen je gezegd.'

'Dat gaat buiten mijn brein om. Of nee, wacht. Azar zegt: "we hebben duidelijke afspraken gemaakt en laat mij man zijn, verdorie."' Jeetje, ik schrok ervan. Hij was dus boos op mij! Gelukkig was er nu tenminste contact, dat was beter dan niets. En eindelijk had ik een man die zijn eigen boontjes kon doppen en waar ik volledig op kon vertrouwen. Dit was denk ik wat Janna ooit bedoelde toen ze zei: "hij zal zich laten gelden als jij er weer eens in je eentje vandoor gaat." Ik dacht dat ik iets moest doen in het reïncarnatieproces van Azar, maar nee, hij kon het zelf met hulp van de andere kant. Laat mij man zijn, verdorie — ik vond het wel grappig dat hij dat zei. En kennelijk hadden we een afspraak over zijn reïncarnatie. Dat moesten afspraken zijn die wij aan de andere kant van de sluier hadden gemaakt, vermoedelijk, en die was ik uiteraard volledig vergeten.

Ondertussen biggelden de tranen over mijn wangen.

'Ik heb overal kippenvel,' zei Anton.

'Mag ik iets meer weten?' vroeg ik aan de aanwezigen in de andere realiteit.

'Er wordt nu overlegd over wat jij mag weten.'

'Ik zie Azar samen met Saint-Germain en nog een geascendeerde meester, volgens mij Kuthumi, voor de deur van een ziekenhuis staan. Het ziekenhuis lijkt Nederlands, tenminste de bouwstijl komt mij bekend voor. Azar draagt een lange donkere jas.' Ademloos keek ik naar het tafereel en wist dat het moment van incarneren niet lang meer op zich zou laten wachten. En ook dat de wisseling van de ziel in het lichaam dat was uitgekozen tijdens een operatie zou plaatsvinden.

Ik zag ineens een man van voor in de vijftig, vrij tenger, met een zachte uitdrukking op zijn gezicht. Toen verdween Azar door een draaideur het ziekenhuis in en stopten de beelden.

'Wow, Anton, dat liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Het gaat vermoedelijk op korte termijn plaatsvinden.'

'Uit wat jij waarneemt, zou je dat op kunnen maken,' zei Anton.

Na mijn bezoek aan Anton was ik gerustgesteld. Mijn leven leek zich op de normale manier voort te zetten. Op een bewolkte maandagochtend, terwijl ik met een kop koffie in de oude fauteuil zat, voelde ik dat het zover was. Beelden kreeg ik niet. De rest van de dag liep ik als een kip zonder kop van hot naar her. De dagen erna voelde ik af en toe even contact met Azar zonder duidelijk te krijgen wat er precies was gebeurd.

Een week ging voorbij en toen kwamen er wel beelden. Ik zag dat hij van de beademing werd gehaald en een paar uur later van de intensive care naar een gewone afdeling werd gereden. Ik kon wel juichen toen ik hem ineens hoorde zeggen: 'Wat een herrie is het hier en ik begin mijn leven hier verdorie als junkie!' Hij bedoelde vast een of andere opiaatachtige pijnstiller.

Ik wist ook dat hij in het lichaam was gekomen van een man die kanker had. De man wilde niet herstellen maar hoopte dat de ziekte hem van zijn leven zou verlossen, want een diepe depressie beheerste hem al jaren. Daarom waren Azar en deze man op zielsniveau tot een afspraak gekomen: Azar zou zijn lichaam overnemen en de man helpen om naar het licht te gaan. Ook zou hij diens twee jongvolwassen zonen onder zijn hoede nemen. Wat Azar níet wilde, was het huwelijk voortzetten. Ik kon wel zeggen dat ik daar behoorlijk opgelucht over was.

Weer ging een week voorbij, toen zag ik dat hij werd opgehaald door de vrouw van zijn host, zoals hij de man noemde

wiens lichaam hij had overgenomen, en dat hij met haar meereed naar hun huis. Ik bleef intunen en de beelden volgen. Eenmaal aangekomen werd hij door de twee zonen begroet. Ik kreeg een indruk van het huis: ruim, modern, met split-level niveaus.

Azar kroop vrij snel in het bed dat voor hem was klaargemaakt in een aparte, vrij sombere kamer. Hij leek niet samen te slapen met de vrouw, wat ik opnieuw een prettige bijkomstigheid vond. De vrouw voelde niet echt blij met zijn thuiskomst. Misschien dat ook zij had gehoopt dat haar man aan kanker zou overlijden, een zwaar depressieve echtgenoot was tenslotte geen grapje. De zonen daarentegen leken wel blij.

De dagen erna maakte ik vaak contact met Azar. En tot mijn grote vreugde was ik nu degene die hem kon ondersteunen door dagelijks een groot en licht energieveld om hem heen te zetten.

Op een dag liet Azar mij weten dat hij de vrouw en de zonen had ingelicht over de zielswisseling. Grote opluchting als resultaat, zowel bij de vrouw als de zonen, want het betekende dat de echtgenoot en de vader eindelijk rust had gevonden. Kennelijk had Azar duidelijk kunnen maken wat er precies was gebeurd en leken ze weinig moeite te hebben om het te begrijpen. Meer moois vond plaats, want in de dagen die volgden schudde Azar moeiteloos de depressie van zijn host van zich af en werd daardoor een aantrekkelijke man voor zowel de vrouw als de zonen, al was het om verschillende redenen. De vrouw leek in Azar de man terug te zien op wie ze ooit verliefd was geworden. Ik voelde de hoop in haar opvlammen. Azar, als de gevoelige man die ik had leren kennen, had respect voor haar gevoelens en praatte regelmatig met de vrouw, sloeg een arm om haar heen maar moedigde haar gevoelens niet verder aan.

Hij liet haar ook vrij snel weten dat hij zou vertrekken zodra hij voldoende was hersteld en zij samen de zakelijke kant van alles hadden geregeld.

Tussen de zonen en Azar ontstond een warme band. De jongens namen hem mee naar buiten, reden met hem rond, lieten van alles zien, gingen met hem het water op in hun zeilboot en hielpen Azar om zich in de maatschappij te oriënteren zodat hij zijn eigen plek kon innemen.

Ondertussen vroeg ik mij af hoe en wanneer Azar contact met mij zou zoeken. 'Ik wil eerst alleen wonen, ervaren hoe het is om een leven op te bouwen in deze tijd,' zei hij op een ochtend.

Ik voelde een oude en vertrouwde reactie: teleurstelling, samen met de gedachte dat ik weer niet kreeg waar ik zo naar verlangde. Tegelijkertijd wist ik dat het klopte dat hij deze wens had.

'We kunnen toch contact hebben als mensen, via de mail of telefonisch?' stelde ik voor. Stilte was het antwoord, en onrust nam bezit van mij. Kon hij mij wel vinden? Zou hij nog contact opnemen? Moest ik toch iets doen?

Toen pakte mijn wijze deel mij bij kop en kont en zei: hou op met dit oude gedrag, je weet donders goed dat Azar niets zal doen wat niet het hoogste dient. Er was een reden voor zijn keus.

Een paar dagen later lukte het mij om 's ochtends weer contact met hem te hebben; ik voelde mijn hart openspringen en de tranen, die ogenblikkelijk volgden als we een sterk contact hadden, over mijn wangen lopen.

'Het spijt mij dat ik je pijn heb gedaan door hier te komen, dat is niet mijn bedoeling. Vertrouw alsjeblieft.'

'Ik weet dat je mij geen pijn wilt doen en dat ik in een oude groef terecht ben gekomen en mij nu gedraag als afhankelijke vrouw.' Een enorm gevoel van liefde stroomde door mij heen.

Ondanks mijzelf nam de onrust de dagen erop weer toe. Ik had grote moeite om de hele kwestie aan Azar over te laten. Stel dat hij een andere vrouw zou ontmoeten nu hij een eigen leven opbouwde? Stel dat hij ook dat wilde uitproberen? Ik probeerde mijzelf te sussen en ging zelfs zover om te denken: nou en? Al ging hij relaties aan, dat moest mij toch niets uitmaken?

Slapeloze nachten waren het gevolg. Ik vertelde Anton over mijn gevoelens van onrust en mijn hersenspinsels.

'Hij kan toch doen wat hij wil? Hij hoeft toch niet per se voor jou te zijn geïncarneerd?'

'Dan kiest hij uitgerekend Nederland uit om te reïncarneren? Dat geloof je toch zeker zelf niet? Wij hebben een relatie, hij heeft mij zelfs ten huwelijk gevraagd, weet je nog?'

Anton keek mij glazig aan en herinnerde zich duidelijk niet meer wat Azar had gevraagd en gezegd op de bewuste dag dat hij aan het voeteneind van de behandeltafel stond in de kamer van Janna. Ik daarentegen had het nog even scherp op mijn netvlies staan als bijna drie jaar geleden.

'Als je het mij vraagt, is het allerbeste wat je kunt doen, je eigen gang gaan en Azar zijn gang laten gaan, en afwachten wat er gebeurt. Want zo maak je jezelf afhankelijk van hem. Als hij in staat is om naar de Aarde te komen, kan hij jou ongetwijfeld ook vinden, als dat de bedoeling is tenminste.'

'Daar zit wat in.' Beter voelde ik mij niet.

Hoofdstuk 40

Zelfs tot moes gekneed, leerde ik toch het licht te vertrouwen.

Ik luisterde tijdens een shoud naar het verhaal dat Adamus vertelde over de transformatie van de rups in de vlinder. Hij liet de vlinder zelf aan het woord, die sprak over de tijd in de cocon. Over hoe rupsen doodsbang waren om door het duister te worden gegrepen en tot moes gemaakt, om vervolgens te verdwijnen. Natuurlijk was er geen ontkomen aan; allemaal verdwenen ze in de cocon. Maar wanneer de transformatie voltooid was, de vlinder haar vleugels uitspreidde en gedragen door de wind begon te zweven, realiseerde ze zich dat de cocon haar had beschermd tijdens het hele proces.

Wij, Shaumbra, en vooral degenen die na hun realisatie op Aarde wilden blijven, waren nu de rupsen die tot moes werden gemaakt. Ons fysieke lichaam werd omgevormd, het oude communicatienetwerk — het anayatron, dat alle cellen, organen en DNA met elkaar verbond — werd losgekoppeld om plaats te maken voor het vrije energielichaam, het zogenaamde lichtlichaam. Je kon het vergelijken met het vervangen van een oude telefooncentrale vol draden en schakels, door een moderne centrale die vanzelf, vanuit één enkel opdrachtpunt, opereerde.

'Jullie kunnen allerlei verschijnselen verwachten,' zei Adamus. 'Van griepachtige symptomen tot wazig zien of horen. Jullie eetgewoontes kunnen veranderen, je gewicht kan tijdelijk toenemen, je kunt je onvast op je benen voelen, of het gevoel hebben dat je totaal leeg bent, dat er niets meer is waar je passie voor voelt. Je zult in het niets terechtkomen. Accepteer dat niets, want het is een fase waar je doorheen moet om uit te komen bij

de integratie van je fysieke lichaam in het vrije energielichaam. Het is een onderdeel van je realisatieproces en je kunt het niet overslaan.

In het niets kan de wereld je niet bereiken en jij de wereld niet. Kruip in je bed als je daar zin in hebt, hang op de bank, doe wat je wilt. Je lichaam zal zich herinneren dat het is voortgekomen uit het vrije energielichaam en ernaar terugverlangen. Dat helpt je om het proces, dat een jaar tot anderhalf jaar kan duren, goed door te lopen.'

Oh mijn God, een jaar tot anderhalf jaar? Hoeveel maanden hadden we er al opzitten? Niet over nadenken, totaal zinloos.

'Je lichaam zal veranderen,' vervolgde hij. 'Het neemt de karakteristieken van je bloedlijnen niet mee. Je kunt dat als een gemis ervaren, maar het gaat weer voorbij. Je lichaam kan er anders uit gaan zien: een andere kleur ogen, ander haar, en nog veel meer. Je zult steeds meer lijken op de engel die je bent.'

Dat klonk spannend, maar ook verontrustend. Wat betekende dit voor mij? Kon ik nog wel met de groep werken die ik begeleidde in hun bewustzijnsontwikkeling? Kon ik nog sessies aanbieden? Ik deed niet veel, maar dat beetje werk leverde extra inkomen op dat ik goed kon gebruiken. Mijn schip van overvloed was nog niet helemaal gekeerd en mijn bankrekening had nog steeds honger. Ik deed mijn best dat tij te keren, maar sommige molens — mijn vastgeroeste overtuigingen om er één te noemen — maalden langzaam. Maar mijn verlangen naar vrijheid en overvloed was zo groot dat het zich móést manifesteren.

Lijden en vrij zijn gaan niet samen, zei Adamus telkens weer, en ik wist dat hij gelijk had. Toch leed ik. Vooral aan geldgebrek. Het beperkte me, al probeerde ik de gevoelens die deze situatie opriep buiten de deur te houden. Natuurlijk had ik overvloed in mijn leven, daar was ik me van bewust: overvloed aan liefde, aan

tijd, aan hulp, aan precies dat wat ik nodig had, van keukenspullen tot gordijnen en stoelen. Ik had cliënten, al waren het er niet veel, en het weinige dat ik deed kwam vanzelf naar me toe, zonder dat ik erom hoefde te vragen.

En kijk eens wat de Crimson Circle mij bood! Een gevoel van thuis, van samenzijn met gelijkgestemden, zonder dat we meer hoefden dan af en toe naar Adamus luisteren. Wat was het dan dat geld niet meebewoog in die stroom? Een oude armoedegelofte? Ik had me daar jaren geleden toch al van losgekoppeld? Of werkte die gelofte nog steeds? Hoe kwam ik daar achter, en wat kon ik eraan doen? Had ik soms nog een verborgen agenda? Wilde ik stiekem een bepaalde uitkomst? Was ik diep vanbinnen nog niet bereid om écht alles op te geven?

Ik kromp ineen, want dat laatste resoneerde. Het voelde alsof ik plotseling de teugels van mijn paard aantrok om het te laten stoppen.

Ik stond stil, luisterde met al mijn zintuigen. Ik voelde, nam waar, rook, hoorde wat er niet werd gezegd, zag wat er niet te zien was, proefde wat mijn Ik Ben en de meester mij probeerden duidelijk te maken. Ik zakte weg in mijn stoel, sloot mijn ogen en liet de informatie naar mij toe komen. Ik moest dit overvloedvraagstuk oplossen, koste wat het kost.

'Meesters lijden geen gebrek, want zij weten dat energie hen dient en verwachten niets anders dan dat wat zij verlangen zich manifesteert,' zei Adamus keer op keer. Zijn toon werd steeds scherper richting degenen die nog worstelden met gebrek.

'Denk je dat geld hebben niet past bij een verlichte meester? Schaam je je om geld te ontvangen? Denk je dat je mee moet lijden met de armen en gebrekkigen? Dan hoor je hier niet thuis. Zoek alsjeblieft een andere groep.'

Een andere groep zoeken? Ik dacht het niet. Dus kroop ik terug in mijn cocon. De stilte daarbinnen was oorverdovend en

vouwde zich steeds nauwer om mij heen. Regelmatig voelde ik mijn hart openspringen en vervolgens een diepe stroom van liefde binnenkomen, de ene keer van mijn Ik Ben en soms van Azar. Steeds vaker voelde ik Tithua naast mij, stralend en ongelooflijk mooi. Ze was, zoals Azar ooit zei, mijn beste vriendin. Toch twijfelde ik soms wat zij precies was: een facet, een toekomstige ik, mijn ziel, of zelfs mijn Ik Ben? Kon dat? Dan dacht ik aan Kuthumi, die vertelde dat zijn ziel zich ooit aan hem had getoond in menselijke vorm en zich had voorgesteld als Ah-Kir-Rah.

En ik dacht aan wat Adamus had gezegd over de intelligentie achter het proces van verlichting. Veel Shaumbra vroegen zich af hoe dit proces ooit was gestart en waarom juist wij in het integratieproces waren beland.

'Dear friends,' zei Adamus tijdens de laatste sessie, 'sommigen van jullie vragen zich af wat de intelligentie is achter de transformatie en integratie. Het is iets wat in je zit. Denk er niet over na, dat stagneert het proces. Het fysieke lichaam herinnert zich dat het ooit deel uitmaakte van het vrije energielichaam en verlangt ernaar terug. In de cocon wordt je mentale intelligentie vermalen, net als je emotionele intelligentie.'

Dat kon ik volledig beamen. Soms kon ik me de meest simpele dingen niet herinneren. Ik hoorde iets wat ik wilde onthouden en één seconde later was het weg, foetsie …, nergens te bekennen. Dan haalde ik mijn schouders op. Meestal.

Boodschappen deed ik alleen nog met een lijstje; zonder vergat ik steevast wat ik nodig had. Zelfs als ik met mijn neus bovenop een product stond, kwam de impuls om het in mijn karretje te leggen gewoon niet. Mijn vermogen tot associëren was verdwenen, volledig en totaal.

'Al die stukjes en scherven,' vervolgde Adamus, 'kunnen worden opgenomen in de creatieve intelligentie van het vrije energielichaam. En weet: energie ís communicatie. Vraag je je af waar deze creatieve intelligentie zich bevindt? Niet in je brein, niet in je emoties. Ze maakt deel uit van wie je bent. Ze komt voort uit je pure bewustzijn, je Ik Ben, maar bevindt zich er niet in. De Ik Ben is de natuurlijke creator, maar is zelf niet creatief, ze ontwikkelt geen activiteiten. Alleen aspecten en facetten, waarvan de mens er één is, kunnen iets scheppen. Creativiteit vindt plaats wanneer bewustzijn energie ontmoet. Dáár bevindt zich de creatieve intelligentie. Energie bevat de herinnering en gevoelens van alles wat je ooit hebt ervaren, in verleden en toekomst. En wat dit alles aanstuurt,' zei hij, 'komt uit de toekomst. Daaruit komt het kristallijne wezen voort dat geëvolueerd is van rups tot vlinder, en van vlinder tot het pure kristallijne wezen.'

Meteen verscheen Tithua op mijn netvlies. Dus zij was het die mij als een magneet dit proces in trok! Daarom had Azar gezegd dat Tithua mijn beste vriendin was. Opgelost. Of toch niet helemaal?

'Alles is er al,' vervolgde Adamus, 'en in dat alles ligt de herinnering van hoe je hier bent gekomen. De toekomstige jij, dat volledig gerealiseerde, verlichte en geascendeerde wezen, dat ver voorbij de Aarde is gegaan, terug naar de engelenrijken en zelfs daar voorbij. In de energie bevinden zich alle potenties van verleden en toekomst, alle verhalen en het volledige Lied van de Ziel. En dát is de echte ziel.'

Aha. Dus mijn Ik Ben, het pure bewustzijn, was niet hetzelfde als de ziel. Juist.

'Energie is tijdloos en neemt geen ruimte in,' vervolgde hij. 'De energie van het volledig gerealiseerde wezen bevindt zich

niet in de toekomst, ze is hier, nu, en ze is van jou.' Dus dat was Tithua?

'Ieder mens heeft een oneindig potentieel aan energie,' zei hij tot besluit. 'Niemand kan dat afpakken. Het enige wat je hoeft te doen als de Ik Ben een creatie heeft neergezet, is door de ervaring gaan. Span je niet in om het te voelen, vertrouw erop dat het er is. Nu je in het integratieproces bent beland van je fysieke lichaam in je vrije energielichaam, besef dan dat het de creatieve intelligentie is die dit proces aanstuurt, geholpen door een kristallijne vlam. Die vlam fungeert als motor, vergelijkbaar met de imaginal disc in de cocon van de rups. Het gebeurt allemaal nu, en het is een natuurlijk proces. Wees bereid om voorbij de mens te gaan die je bent. Wees bereid om te vliegen met je creatieve intelligentie. Sta dit natuurlijke proces toe dat nu in je leven gaande is.'

Het duizelde me na die sessie. Ik wist dat ik nog vaak zou moeten luisteren om het echt in me op te nemen. Die nacht draaide de hele wereld om me heen zodra ik me omdraaide in bed. Ik sliep meer dan tien uur — ongekend — en zowel de duizeligheid als het lange slapen bleven zich herhalen.

Hoofdstuk 41

Laat mij man zijn, verdorie — en leer jij ontvangen.

Na alweer een lange nacht zag ik een berichtje binnenkomen van mijn oude én opnieuw nieuwe buren op het landgoed: *Kom je koffiedrinken?* Graag, dacht ik. Evenals een normaal mens een kop koffiedrinken met andere normale mensen. *Ik kom eraan*, meldde ik direct. Het regende dat het goot, wat ik heerlijk vond en wat precies paste bij mijn cocontijd. Door de regen liep ik over het landgoed naar het huis van Ruud en Lianne.

'Nog nieuws van het huizenfront?' riep Lianne al toen ik binnenstapte.

'Nee, nog niet,' zei ik. 'En gek genoeg houd ik me er nauwelijks mee bezig. Iets — of liever gezegd iemand — komt me mijn nieuwe huis straks op een presenteerblaadje brengen.'

'Wat een vertrouwen,' lachte ze. 'Ik kijk af en toe op internet, ook voor jou, om te zien of er iets voorbijkomt.'

'Dan ben jij misschien degene die met dat presenteerblaadje langskomt,' zei ik. 'Maar waarom kijken jullie eigenlijk naar huizen?'

'Dit huis kost een vermogen aan huur,' zei ze, 'en we merken dat ver weg wonen van vrienden, familie en cultuur toch nadelen heeft. Bovendien is er hier in huis steeds iets. Die stinkende pissebedden bijvoorbeeld, elke dag weer. Ruud veegt ze 's ochtends op, want die vissenlucht is niet te harden.'

'Stinken pissebedden naar vis?' vroeg ik verbaasd.

'Ja, reken maar. Het zijn kreeftachtigen, vandaar. Volgens de aannemer is het nauwelijks op te lossen. Alles is geïsoleerd

tijdens de verbouwing en ze zijn er nog steeds. Dat is één ding, maar er is meer.'

'Dus jullie kijken naar een ander huis?'

'Ja, maar nog niet serieus. We weten nog niet wat we precies willen.'

We praatten elkaar bij, lachten om elkaars verhalen en ik voelde hoe goed het me deed om weer eens zomaar aan een koffietafel te zitten.

Eenmaal thuis liep ik als een normaal mens naar de keuken om te koken. Terwijl ik de pan optilde, voelde ik een aanwezigheid naast me. Adamus. Natuurlijk.

'Je hebt nogal wat op je bord liggen,' begon hij. 'Je zoon kan zichzelf nu redden, veeg de zorgen om hem van je bord af.'

Hij had gelijk. Mijn moederinstinct fluisterde me al een tijdje dat Sam moeite had zijn leven op orde te houden. Hij moest nog schulden aflossen, had geen bijbaantje kunnen vinden en moest het doen van zijn studiefinanciering. Dat maakte dat ik hem wilde helpen.

'Fysiek gaat het redelijk goed met je, vind je ook niet?' vroeg Adamus.

'Ja, dat klopt. Ik slaap zelfs vrij goed.'

'Dat kan dus ook van je bord af,' vervolgde hij. Hij zweeg even, alsof hij door mijn gedachten bladerde. 'Je hebt niet veel vrienden, maar degenen die je hebt, maken echt deel uit van je leven. Je oude en weer nieuwe buren accepteren je zoals je bent, ook al kunnen ze je niet altijd volgen. Jullie lachen samen, dat is goed voor je. Verder heeft de buitenwereld je niet veel te bieden. Je bent gewend aan prikkels van buitenaf, maar die ontbreken nu grotendeels. Dat komt omdat je binnenwereld oneindig veel groter is geworden dan de buitenwereld. Je wijze zelf is vele malen boeiender om naar te luisteren dan wat dan ook buiten je. En het is je binnenwereld die de perfecte match is voor je

geliefde. Hij is niet gekomen voor de Joy die reageert op prikkels van buiten, op verwachtingen van de maatschappij. Jullie hebben afgesproken om samen iets neer te zetten op Aarde, en dat kan alleen als jij je laat leiden door je wijze zelf, de innerlijke meester, en door je Ik Ben, net zolang tot je in balans bent. Tithua loopt in de juiste richting. Je hoeft haar alleen maar te volgen.'

In mijn binnenwereld lagen dus de antwoorden. Niets nieuws onder de zon, maar het werd tijd om het in de praktijk te brengen. Onlangs was er weer een Shaumbra overleden, en via Adamus deed hij een oproep aan ons allemaal: 'Houd je niet in. Het doet er niet toe wat anderen van je denken. Voel je niet verantwoordelijk voor anderen. Wees gek, wees wild. Zeg niet: ik probeer het. Nee, doe het!'

Klinkt heerlijk, dacht ik. Vrij. De vraag was alleen: hoe voelde ik me wild en vrij? Wat wilde ik écht? Reizen? Niet echt. Wel weg uit dit huis, waar de energie vanaf het begin niet goed had gevoeld, waar de toekomstige kopers al uren energetisch rondliepen met hun verbouwingsplannen, alsof ze me er al uitduwden. Weg van de mannen met kettingzagen die ik dagelijks hoorde. Bij Azar zijn, ja, in zijn armen kruipen, oh ja!

En tegelijk wist ik dat dát het niet was. Ik wilde dieper. De vrouw die ik was, uit het moeras naar boven halen. Het voelde alsof ik vastzat aan iets onzichtbaars dat de regie voerde. Wat moest ik doen om die boeien te verbreken? Als je ergens aan vastzit, is het slim om eerst te kijken waar je aan vastzit. Tekort aan geld? Aan zelfliefde?

Azar en ik hadden gisteravond een afspraak om elkaar energetisch te ontmoeten. Hij vertelde hoe zijn leven zich ontwikkelde en dat hij was gaan dansen — biodanza — en hoe hij ervan genoot. 'Jij wordt te weinig aangeraakt,' zei hij. Ik moest toegeven dat het waar was. Aangeraakt worden was zeldzaam geworden. Het kwam niet in me op om weer te gaan dansen, ooit

een passie van me. Door jaren van geldgebrek had ik mezelf aangeleerd zo min mogelijk te doen wat geld kost. Ik had er geen moment aan gedacht om iets op te pakken nu er weer wat meer ruimte was. Was geldgebrek niet ook een illusie die ik ooit zelf had gecreëerd en in stand gehouden?

Onlangs lag ik in bad te doezelen toen er ineens een oud aspect opdook, een deel dat een eigen leven was gaan leiden en geloofde dat wanneer iemand in mijn omgeving leed, ik moest mee lijden. Dat ik te kort moest hebben. Die overtuiging schuurde dicht tegen een gelofte van armoede aan. Ik vermoedde dat ze ooit was ontstaan uit het idee dat als ik het beter had dan een ander, dat gevaar opleverde: jaloezie, sabotage, of erger nog… de dood. Irrationeel, maar dat zijn aspecten per definitie. Nu het aan het licht was gekomen, kon het minder schade aanrichten. Onder geen beding zou ik het nog de macht geven om geld buiten de deur te houden.

Geldgebrek is ook verbonden met zelfliefde. En dat legde weer een link naar de reden dat Azar het nog niet het juiste moment vond om elkaar fysiek te ontmoeten, naast het feit dat hij eerst een eigen leven wilde opbouwen. Dat had ik aanvankelijk onzin gevonden, maar nu begreep ik het beter: hij heeft meer dan twaalf eeuwen niet op Aarde geleefd. Als hij volwaardig wilde meedraaien in deze gekte, moest hij de wereld opnieuw leren kennen, onafhankelijk van anderen, ook van mij. Het werd me steeds duidelijker dat Azar niet alleen als meester was geïncarneerd, maar ook als mens, met alles wat daarbij hoorde: geld, werk, verantwoordelijkheid, en de vijandigheid van een ex-echtgenote die hij nu moest trotseren. Hij had te maken met de rauwheid van de stof.

En ik? Ik voelde mijn vleugels uitslaan, klaar om hem te beschermen. Maar Azar wilde mijn bescherming niet. Laat mij man zijn, verdorie, galmde nog in mijn hoofd. Hoe dieper hij in

de stof zakte, hoe moeilijker het contact werd. Vertrouwen dat hij me zou weten te vinden, werd een steeds grotere uitdaging.

Hoofdstuk 42

Alleen over lijnen van liefde wordt zuiver gecommuniceerd.

Ik had ontdekt dat ik steeds meer afstand hield van Azar. Ik keek niet meer in zijn leven, stond hem nauwelijks nog toe om naar mij toe te komen — energetisch dan. Ik wist waarom ik dat deed, en fraai was het niet. Ik was bang te ontdekken dat hij een relatie was begonnen of met vrouwen naar bed ging, en dat was voor mij onverdraaglijk. Het was de oude angst voor afwijzing: te horen krijgen dat de man van wie ik houd vrij wil zijn, ervaringen met andere vrouwen op wil doen. Net als toen, met Bas. Vervolgens wilde ik niet kleinzielig zijn en zei dan opgewekt: 'natuurlijk laat ik je vrij', om daarna te vechten met mijn jaloezie. Nee, daar bedankte ik voor. Vandaar mijn afstand.

Ik had nog meer redenen bedacht. Stiekem vond ik dat ik inmiddels een volle bankrekening zou moeten hebben, blakend van gezondheid, en gezien het integratieproces er een stuk verjongd uit zou moeten zien. Niets van dat alles. Nu ik het zo uitsprak, klonk het belachelijk, maar het was precies wat ik had gedaan: barrières opwerpen, één voor één. Waarom? Misschien omdat ik niet wilde dat iemand later zou zeggen: 'ja maar, dat heb je allemaal aan Azar te danken; sinds hij in je leven is, gaat het goed met je.' Nee, ik wilde het zelf doen. Dat kon toch sowieso, ook als hij in mijn buurt was? Ik ging zitten, sloot mijn ogen en trok me terug in mijn binnenwereld. Telepathisch stuurde ik een bericht naar Azar: *'Je bent welkom, zonder enig voorbehoud.' 'Dat weet ik,'* kwam er meteen terug. Gelukkig. En weer kwamen de tranen, mijn teken dat het contact echt was.

Ik besloot mijn angst met hem te delen. 'Ik kan alles van je hebben, behalve dat je seksuele relaties aangaat met andere vrouwen. Ben je dat van plan?'

'Ik maak geen plannen,' antwoordde hij. 'Ik zal relaties met vrouwen hebben, zoals ik ook relaties met mannen zal hebben; vriendschappelijk.'

Op dat moment voelde ik Adamus naast me. O jee.

'Wat maakt dat jij hieraan denkt?' vroeg hij. 'En wat zit eronder?' Er ontging hem ook niets.

'Als Azar wil ervaren hoe het is om mens te zijn, dan hoort dat er misschien bij.'

'Ja,' zei hij. 'Dat hoort erbij. En doe jij er niet toe?' Meer hoefde hij niet te zeggen. Zijn woorden bleven hangen, samen met de zin die volgde: 'Alleen over lijnen van liefde wordt er zuiver gecommuniceerd.'

Ik voelde dat hij nog een pakketje informatie meezond. Ik probeerde het te pakken te krijgen, de juiste woorden te vinden, maar het gleed steeds weg. Toen kwam het beeld vanzelf: het had met mijn wond als vrouw te maken, niet alleen uit dit leven maar uit vele levens. Azar bouwde een eigen leven op, en misschien hoorde het daarbij dat hij ook relaties met vrouwen aanging. Hij deed het om zijn kant van het leven in balans te brengen, zodat hij mijn energie niet nodig zou hebben of gebruiken. En ik begreep dat ik hetzelfde moest doen, mijn eigen balans herstellen, zodat we elkaar ooit als twee hele wezens konden ontmoeten. Zo zouden we elkaar niet nodeloos pijn doen.

Adamus had mijn innerlijke dialoog blijkbaar gevolgd, want ik hoorde hem zeggen: 'This is grace.' Tranen stroomden opnieuw. Er was een wezen dat zoiets groots deed: dat naar de Aarde kwam, uit de grote vrijheid van de geest, en naast zijn eigen verlangen ook dat van mij diende. Ik was niet gewend dat

iemand zóveel voor mij overhad, zóveel gaf. En toch was het nu glashelder: het was van het grootste belang dat ik in mijn vrouwelijke wond dook en mijn evenwicht terugvond. Op dat moment voelde ik Azar opnieuw contact maken met mijn hart. 'Je zult geen spijt krijgen van deze tijd van voorbereiding,' zei hij. 'Als jij jezelf kon zien zoals ik dat doe, zou elke twijfel over jezelf direct verdwijnen.'

Hoofdstuk 43

Wat ik als bijbelse geschiedenis zag, bleek deel uit te maken van mijn eigen leven.

Het was december, niet mijn favoriete maand. Een maand waarin ik, net als iedereen, gewoon wilde zijn en ergens bij wilde horen. Hopelijk zou dat ooit verdwijnen als ik werkelijk verlicht en gerealiseerd was.

Ik zette mijn laptop aan en koos een shoud van Adamus. Hij sprak over Jeshua, niet als één ziel, maar als een compositie van zielen uit het huis van Sananda, waarvan velen van ons deel uitmaakten. Terwijl hij vertelde over Jeshua's leven, voelde ik iets in mij verschuiven. De kamer leek te vervagen, alsof een sluier werd opgetild.

Plotseling zit ik in een kring met anderen. Mijn hoofd suist. Om mij heen zie ik allemaal grijnzende gezichten.

'En?' vraagt iemand. 'Ben je ondertussen iets minder streng en serieus?'

Gelach.

'Ja, Filippus, nog steeds zo streng?'

Filippus? Ik?

Dan zie ik de man die recht tegenover mij zit. Ik kijk recht in het gezicht van Jeshua, een gezicht zo vol liefde en compassie dat ik direct begin te huilen. Alles wordt stil. Ik kijk naar elk gezicht, ik ken ze allemaal. Ik voel de sterke band met deze mensen, de gedeelde herinneringen. Nog één keer kijk ik naar Jeshua, en alles in mij stroomt over. Dan lost de groep langzaam op en zit ik weer in mijn woonkamer, de shoud op de achtergrond.

De volgende dag liep ik over het landgoed en ging op een bankje zitten. Voor me lag het kale veld, met hier en daar nog wat stoppels van de mais die er had gestaan. Af en toe dacht ik nog aan wat Angelina had gezegd: 'stop de mais.' Terwijl mijn blik over het veld gleed, trok er een vreemde mist op. Even later sta ik, met een grove mantel om, helemaal achteraan in een mensenmassa. De lucht boven mij is gitzwart en dreigend. Er heerst een geladen stilte. Dan zie ik het: in de verte hangt Jeshua aan een kruis.

Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden, kan me niet bewegen. Een gevoel van onbegrijpelijke werkelijkheid grijpt me aan. Tussen de menigte voel ik me alleen, een grote kap hangt over mijn gezicht, ik weet dat ik niet herkend wil worden, het zou gevaarlijk kunnen zijn. Wanneer de mist oplost, sta ik nog steeds te trillen. Was ik, als Filippus, bij de kruisiging aanwezig geweest? Het klonk krankzinnig, en toch zo echt dat ik het niet kon ontkennen.

Thuis zocht ik naar houvast. Ik las over Filippus in de Nag Hammadi-geschriften, tussen de evangeliën van Maria Magdalena. Zijn woorden raakten me: over het innerlijk huwelijk van het mannelijke en vrouwelijke, het bruidsvertrek dat in jezelf bestaat, de weg naar zelfliefde en innerlijke balans, precies waar ik nu weer doorheen ging.

Ik bestelde Anna, *Grandmother of Jesus* en *Anna and the Voices of the Magdalenes*, pakte *Herinneringen van Essenen* uit mijn boekenkast. Terwijl ik las over Anna's lange leven en haar kennis van het ritueel van de tombe, voelde ik oude herinneringen loskomen. Soms vaag, soms helder. Ik zag mezelf met haar over de markten van Egypte lopen, werken in de mysterieschool van Mount Carmel. Ik wist: ik had meerdere levens doorgebracht als Esseen, in mannelijke én vrouwelijke vorm.

Toch viel me iets op. Sommige informatie in de boeken voelde onvolledig, alsof er delen waren weggelaten. Misschien hoorde dat zo; ooit zouden ook deze puzzelstukjes op hun plek vallen. Adamus had het al in de shoud gezegd: teruggaan naar die plaatsen is teruggaan om er nu met andere ogen naar te kijken. En Jeshua's kruisiging was geen fout, maar een overdracht, het loslaten van het idool, zodat de mens het goddelijke in zichzelf zou gaan herkennen.

Ik ademde diep, denkend aan zijn woorden: 'Adem op tantrische wijze, met jezelf, zodat je volledig voor jezelf valt.'

Het klopte allemaal. Ik wist dat me de komende jaren nog veel te wachten stond.

Ondertussen brandde Australië, voerden de VS luchtaanvallen uit in Iran, en leek de wereld in brand te staan. Saturnus en Pluto stonden conjunct; hun krachten braken wat niet langer diende. Oude structuren brokkelden af, ook in mij. Ik voelde het.

Nog anderhalve week en Adamus zou zijn jaarlijkse voorspelling doen. Maar eerst wachtte een meer aardse uitdaging: ik moest een nieuw thuis vinden, want het huis waar ik woonde zou binnen een maand worden overgedragen. Deze keer wilde ik een plek waar ik kon blijven, een nest om te wortelen. Het nomadenleven in een brandende wereld begon zijn tol te eisen.

Die avond voelde ik opnieuw een aanwezigheid in de kamer. Azar, Adamus en Kuthumi zaten om me heen, een hele delegatie, wat meestal betekende dat er iets belangrijks te bespreken viel. Azar zat tegenover me, Kuthumi naast me, Adamus in een andere stoel.

Mijn vraag wanneer Azar en ik elkaar konden ontmoeten, **werd** eindelijk beantwoord: het was aan mij. Ik, als de drie-

eenheid van mens, meester en goddelijk wezen, bepaalde dat. In mijn geest verscheen het lege toneel bij Mireille; weer dat onwennige gevoel van degene zijn die de regie heeft.

Ik keek naar Azar. Hij leek menselijker dan ooit, zijn karakter scheen steeds duidelijker door het lichaam van zijn host heen. Ik herkende de man die mij ooit had benaderd, de kracht en de zachtheid in één. Voor hij vertrok, glimlachte Kuthumi.

'Wil je wat hulp bij het vinden van een woonplek?'

'Graag,' zei ik. 'En dank je wel.'

Hoofdstuk 44

Zonder innerlijke balans komt geen enkel huis af.

Om mij heen stonden ingepakte dozen. Gisteren had ik samen met Anton en Sam van alles naar de kringloopwinkel en de stort gebracht. Morgen zou ik vertrekken naar mijn nieuwe woonplek. Kuthumi had woord gehouden. En wat voor een plek had hij voor me gevonden!

Weliswaar klein, maar vrijstaand, gerenoveerd, aan de rand van een stad en vlak bij de Veluwe. Katharina had beloofd te helpen met schilderen, Sam met verhuizen. Ik kon bijna niet wachten tot alles klaar was en ik me weer volledig kon storten op het herstellen van de balans tussen mijn mannelijke en vrouwelijke kant.

In dat proces was een nieuw element opgedoken, wat binnen de Crimson Circle "energie stelen" werd genoemd: energie van anderen nemen of toestaan dat anderen die van jou nemen. Ooit ontstaan uit de overtuiging dat er tekort is en dat je dus energie van buiten nodig hebt. Zelfs een driedaagse online class was eraan gewijd.

Tijdens een van de shouds die ik bekeek, zag ik plotseling een bekend gezicht in het publiek. Verdorie, dacht ik, dat is Roos, mijn oude buurvrouw uit de woongroep waar ik ooit een blauwe maandag had gewoond. Ik stuurde haar direct een bericht, en sinds die dag deelden we onze wederwaardigheden als Shaumbra.

Roos bleek zich bezig te houden met zakendoen vanuit groter bewustzijn en zocht mensen bij wie ze als businesscoach kon oefenen.

'Ga je gang,' zei ik meteen. 'Ik kan wel een bewuste businesscoach gebruiken die eens meekijkt naar mijn werk.'

Ze vroeg me een korte beschrijving te sturen van mijn activiteiten en waar ik tegenaan liep. Een paar dagen later belde ze.

'Jij vertelde me,' begon ze, 'dat je moe bent van het gratis weggeven van kennis in je nieuwsbrieven. Dat je maar blijft geven, terwijl er te weinig mensen zijn die zich aanmelden voor je betaalde aanbod. Jij voedt anderen, zij voeden jou met waardering, maar onder die stroom ligt een overtuiging van tekort. Daardoor blijft het ronddraaien in dezelfde cirkel.'

Dat wel-niet-wel-niet, herkende ik direct. Nog dezelfde dag besloot ik om minder energie te steken in mijn nieuwsbrieven. Toch wilde ik meer weten. Ik voelde dat ik de kern van die innerlijke onbalans nog niet volledig begreep.

Op internet vond ik talloze artikelen en video's, en één naam sprong eruit: Jim Self. Hij had een artikel geschreven met de veelbelovende titel *The Truth about Masculine and Feminine Energy.*

Mensen spelen het man-vrouwspel zonder de spelregels te kennen, schreef hij. Mannelijke energie beweegt in rechte lijnen, langzaam en doelgericht; vrouwelijke energie golft, draait en beweegt sneller, lichter. Mannelijk zonder vrouwelijk wordt kil en leeg; vrouwelijk zonder mannelijk verliest richting en stabiliteit.

Jim illustreerde het met een voorbeeld dat me aan het lachen maakte én raakte: een vrouw zegt tegen haar partner dat ze een huis aan het water wil. De man, vol liefde, begint meteen te bouwen. Ondertussen verandert zij van gedachten, liever in het

bos, of in de bergen, of misschien toch aan zee, en na een tijdje is er nog steeds geen huis. De man voelt zich niet gewaardeerd, zij voelt zich onvervuld, en niets komt tot voltooiing.
Ik voelde me een grote sukkel, want dit was precies wat er keer op keer met mijn creatieve ideeën gebeurde. Geen project leek ooit echt af te komen, en dat frustreerde me zó dat ik vaak geen zin meer had om nog iets te beginnen.

Het was ook de reden dat ik veel mannen uit mijn leven had laten gaan: ze boden me niet de stevigheid die ik nodig had om te geloven dat ik het waard was dat iemand zich voor mij inspande. Zij kwamen juist bij mij om waardering te krijgen, die ze vervolgens niet meer kregen, omdat ze me geen aanleiding gaven om ze te waarderen. Uiteindelijk voelde ik me waardeloos en creëerde relaties als die met Bas.

Nu begreep ik ook waarom Azar afstand hield, en waarom hij op een gegeven moment fel had gezegd: 'Laat mij man zijn, verdorie.'

Jim ging verder in op de oorsprong van die onbalans. Het is het driedimensionale spel van "Ik ben niet goed zoals ik ben." Waar dat vandaan komt? Uit onze kindertijd, waarin we leerden ons aan te passen om liefde en goedkeuring te krijgen.

Dat mag waar zijn, Jim. Maar de diepte ervan reikt verder, tot het oeroude moment waarop we de Bron verlieten en de angst van afgescheidenheid in ons bewustzijn inschreef.

Hoofdstuk 45

Zelfs in een wereld van staal bouwt liefde nog huizen van licht.

Ik stond in mijn nieuwe, piepkleine en nog lege huis. Uit een doos haalde ik de waterkoker en zette koffie. De zon scheen royaal naar binnen. Bij gebrek aan een stoel ging ik op het aanrecht zitten, nipte van mijn koffie en keek rond. Hoe zou ik het inrichten? Terwijl ik nadacht, voelde ik dat ik in twee werkelijkheden tegelijk leefde: de ene hier, tussen de verhuisdozen, en de andere waarin Adamus sprak over de tendensen voor het komende jaar.

Zijn woorden hadden me geschokt. Alles draaide, zei hij, om technologie. In razend tempo zou zij zich verder ontwikkelen, met chips in het brein, slimme lenzen, robots achter balies, virtuele werkelijkheden. Technologie die mensen steeds verder van hun natuurlijke ritme weghaalt. En toch, voegde hij eraan toe, kon ook diezelfde technologie de deur naar realisatie openen. De wetenschap zou gaan aantonen dat er meer is dan het oog kan zien.

Ik hoorde hem zeggen: 'Vergeet niet dat technologie bewustzijn volgt.'

Het klonk troostend, maar mijn hart kromp. Had ik dan al die levenslagen afgepeld zodat een apparaat straks zou aantonen wat wij allang wisten?

Na afloop van de bijeenkomst zat ik uitgeput in mijn stoel. De woorden over het komende tijdperk bleven rondzingen: de versnelling, de druk, de chaos. Adamus had gewaarschuwd dat veel mensen, ook kinderen, het niet zouden bijbenen, verward,

afgestompt, depressief. Medicatie zou gevoelens dempen, digitale hypnose zou het overnemen. 'Het brein kan het tempo niet volgen,' had hij gezegd. 'En waar het brein het opgeeft, verdwijnt de ziel uit zicht.'

Mijn brein hield het nog bij, maar mijn hart niet meer. Ik had gekozen om als meester op Aarde te blijven, om licht te brengen, gewoon door er te zijn, om af en toe op een bankje in het park of aan een cafétafel te zitten. Maar er zaten voorwaarden aan, al had ik ze nooit uitgesproken: ik moest vanuit mijn huis de natuur in kunnen lopen. Zonder dat, zou ik mezelf verliezen.

Nu kroop de angst in me dat de natuur zou verdwijnen. Dat er in het voorjaar geen vogels meer zouden zingen, geen sneeuwklokjes meer zouden bloeien. Dat mijn huis ooit zou worden omringd door beton, gsm-masten en hologrammen met digitale codes. Dat slimme systemen beter zouden weten wat goed voor me was dan ikzelf. Door wie bestuurd? Door mensen die alles willen controleren, of door iets wat onze eigen intelligentie al heeft ingehaald?

Aan het eind van de dag reed ik terug naar het vakantiehuis waar ik tijdelijk verbleef. Na een snelle maaltijd kroop ik in bed, wetend dat proberen te slapen zinloos was. Tegen de ochtend dommelde ik kort in, om daarna uitgeput en verdrietig wakker te worden. Boosheid volgde. Als dit werkelijk de richting was waarin de Aarde ging, dan bedankte ik voor de eer.

Ik liep het bos in, ging op een boomstronk zitten en keek naar een jong boompje dat zich dapper omhoog werkte. Had ik al die levens geleefd om dit te zien gebeuren?

De woorden van Adamus echoden: Shaumbra hadden duizend tot twaalfhonderd levens geleefd, veel meer dan het aardse gemiddelde. 'Jullie zullen later opnieuw betrokken

worden bij het tot leven brengen van kale planeten,' had hij gezegd. 'Het universum is leeg, veel leger dan jullie denken.'
En alsof dat nog niet genoeg was, kondigde hij aan dat Gaia zich verder zou terugtrekken van de Aarde. De mens moest voortaan zelf zorgdragen. 'Australië brandt niet zomaar,' had hij gezegd. 'Het helpt de mens beseffen wat zijn gedrag doet met de planeet.'

Andere planeten tot leven wekken? Ik wist het niet meer. Als we dit niet konden bewaren, waarom elders opnieuw beginnen? Adamus sloot de bijeenkomst af met woorden die ik al zo vaak had gehoord: 'Sta je realisatie toe. Wacht niet tot alles perfect is, perfect als wat? Het leven ís overvloed. Mensen volgen geen meesters die in armoede leven. Leef rijk, met waardigheid en respect voor jezelf.'

Die avond dacht ik opnieuw aan alles wat ik had gehoord. Terwijl ik daarover nadacht, voelde ik plots dat Azar er was. Voor ik het wist, zaten we samen in een klein, vliegend toestel dat zacht door de lucht gleed. Het ging zo snel dat ik niet kon zien waar we waren tot we landden bij een meer.

Azar zei niets. Ik keek omhoog en zag op een heuvel een huis staan, het huis dat ik ooit in een visioen had ontworpen. Toen viel het kwartje: Azar had voor ons een huis gebouwd. Een plek om elkaar te ontmoeten.

Even was alles stil. Toen vervaagde het beeld. Net voordat ik het contact verloor, ving ik nog één woord op: Caldera.

Terug in mijn eigen kamer zocht ik meteen op of die plek werkelijk bestond. Tot mijn verbazing bleek het een woestijn in Chili te zijn, heet en dor, het tegenovergestelde van wat ik had gezien. Het betekende dat dimensies door elkaar heen konden lopen, elk met hun eigen werkelijkheid.

Het huis dat ik had gezien was prachtig, de natuur eromheen weelderig en vol leven.

‘Adam heeft een huis voor Isis gebouwd,’ fluisterde ik. ‘Liefste Azar, dank je wel. Het is werkelijk schitterend.’

Hoofdstuk 46

Zelfs bij de dood hoort soms een banaan, zo nam een leven afscheid van zichzelf.

De volgende dag stond de wereld stil. Een virus met de naam corona hield de mensheid in zijn greep. In Italië stroomden de ziekenhuizen vol, landen gingen op slot, straten werden leeg en de lucht werd plotseling schoon. Overal op Aarde viel het stil. Mensen leerden wachten, vindingrijk te zijn, elkaar weer te zien. Yogaleraren gaven les op daken en balkons, muzikanten zongen in tuinen, en voor even leek de wereld ademen te halen.

Ik was opgelucht toen Adamus zijn licht op dit virus wierp. ‘Corona lijkt biologisch,’ zei hij, ‘maar is een virus van bewustzijn. Het draait om onbalans, tussen mens en mens, tussen mannelijke en vrouwelijke energie, tussen naties, tussen rijkdom en armoede. Het oude moet scheuren zodat iets nieuws kan ontstaan. Dit virus zal alles veranderen.’

Ik voelde hoe zijn woorden resoneerden. Terwijl de buitenwereld verstilde, kwam er innerlijk beweging. Adamus sprak over de Draak die oude twijfels en schaamte naar boven haalt om ze in wijsheid te veranderen. Over het loslaten van angst, schuld en oordeel. En over het nieuwe normaal waarin beslissingen vanzelf ontstaan, niet langer uit het hoofd, maar uit het hart. ‘Blijf achter de muur en observeer,’ zei hij. ‘Kies geen partij, want dualiteit is wat je overstijgt.’

Ondertussen moest ik als een haas mijn verhuizing afronden voor het land volledig op slot ging.

Nederland viel stil. De zorg werd de held, de premier een wekelijks orakel, de rest van het land leerde improviseren. Voor mij veranderde er niet veel. Ik werkte al jaren alleen, thuis. Maar toch sloop de buitenwereld naar binnen.

Op een maandagochtend, zes weken na het begin van de lockdown, zette ik mijn mobiel uit. Even geen angst, geen meningen, geen geruchten meer. De volgende dag at ik in stilte mijn ontbijt, keek naar de lege straat en voelde een leegte die niet vredig was maar dof en droevig. Ik dacht aan het landgoed, aan het groen, en wist opnieuw: ik hoor niet tussen beton.

Toen ik mijn telefoon weer aanzette, stroomden de berichten binnen. Job is overleden, las ik in het eerste. Daarna kwam Sam: Mam, waar ben je?

Tussen de gemiste oproepen stond ook zijn naam.

Een uur later reed ik met Katharina naar het Noorden. Ik zat wezenloos naast haar.

'Waarom heb ik uitgerekend gisteren mijn mobiel uitgezet?'

Ze keek even opzij. 'Misschien moest het zo.'

Bij zijn vrienden hoorden we wat er was gebeurd: de wijkverpleegkundige had hem gevonden op de keukenvloer. Een hartstilstand, waarschijnlijk op slag dood.

'Een zegen,' zei ik, 'hij is verlost van zijn pijnlijke lichaam.' Er viel een ongemakkelijke stilte.

Oh Joy, dacht ik, let op je woorden.

In de tuin luisterden we naar verhalen van zijn vrienden. Hoe hij na de spierziekte zijn humor had behouden, hoe hij anderen kon ontwapenen.

Een oud-collega glimlachte: ‘Tijdens een fusie haalde hij ineens twee worsten uit zijn tas. “Zo,” zei hij, “nu afspreken dat jullie er geen eenheidsworst van maken.”’

We schoten allemaal in de lach.

Later, bij het rouwcentrum, stond ik voor zijn kist. Zijn gezicht was bijna onherkenbaar, strak, ver weg. Mijn zus zag iets wat ik ook net had gezien, een bloem tussen zijn handen. Ze pakte hem eruit.

‘Hij hield niet van bloemen,’ zei ze, haalde een banaan uit haar tas en legde die in zijn handen.

Een seconde stilte, en toen begonnen we allemaal te lachen. Eerst Katharina, toen ik, en daarna iedereen.

De uitvaartmedewerkster keek verbijsterd naar de gierende groep rond de kist.

‘Echt iets voor Job,’ zei ik nog hikkend van de lach.

De begrafenis was klein en stil. Vogels zongen boven het kerkhof, het grind knisperde onder onze schoenen. We gooiden fruit op de kist, aarde erachteraan, namen afscheid, en dronken wijn uit de kofferbak, de cafés waren nog dicht.

Dagenlang hielp ik mee zijn huis op te ruimen. Overal vonden we foto’s, brieven, pillenpotjes. Herinneringen aan een leven vol verlangen en vermoeidheid.

‘Nu zijn alleen wij nog over,’ zei mijn zus.

‘Ja,’ antwoordde ik. ‘En Job laat ons nog iets na ook.’

We staarden naar de getallen op het scherm. Opluchting, dankbaarheid, verwarring.

‘Allow and accept,’ hoorde ik Adamus zeggen. En dat deed ik.

Ik schreef me in voor de Sexual Energy School van de Crimson Circle, het begin van een nieuw hoofdstuk.

Hoofdstuk 47

Ik heb het virus doorzien en het bleek vooral dol op drama en dropjes.

Het is vrijdagavond. Ik zit klaar voor de eerste dag van drie van de *Sexual Energy School*. Het voelt alsof ik aan een nieuw, onbekend virus begin, maar dan van binnenuit.

'Het draait allemaal om een virus,' zegt de stem uit de speakers, 'geen biologisch, maar een virus van de mind. Het nestelt zich in je darmen, in je bekkengebied, voedt zich met jouw energie en houdt je gevangen in het spel van slachtoffer en dader. Omdat het energie nodig heeft, zal het jou verleiden om die van anderen te nemen.'

Ik zie het meteen voor me: een klein, gemeen beestje dat knippert tegen de felle lichten, een vals lachje om de mond. Dan zakt het op zijn knietjes, vouwt zijn handjes en kijkt smekend omhoog. Je zou er bijna medelijden mee krijgen.

'Weet dat het zich eindeloos kan vermommen,' klinkt het verder. 'Soms lijkt het onschuldig, soms wekt het juist medelijden. Zolang jij weet wat van jou is en wat niet, kan het geen grip op je krijgen. Jouw energie moet waar voelen: gedachten, keuzes en daden op één lijn met je essentie.'

Kom maar op, denk ik. Ik trap niet meer in die zielige blik. Klaar met jouw spelletjes.

Dan volgt een oefening. We moeten onze rol van slachtoffer verlaten en die van dader innemen.

'Kies iemand, kijk hem of haar in de ogen, verleid, voel de macht.'

Ik doe het, half tegen mijn zin, en voel iets in mij opstaan: kracht, genot, controle.

Het gezicht tegenover me verandert, wordt nerveus. Allemachtig, wat ligt de rol van dader dicht bij die van slachtoffer. Ik ga door tot ik volledig dader ben, en laat dan los. Wat overblijft is rust. Macht blijkt overbodig in het nu. En ik ontdek: wie niet aan machtsspelletjes meedoet, verdwijnt vanzelf uit het gezichtsveld van degenen die ze spelen.

'Niemand is schuldig aan de aanwezigheid van dit virus,' hoor ik. 'Dader en slachtoffer zijn twee kanten van dezelfde medaille. Ze bestaan alleen binnen de dualiteit. En dualiteit is gecreëerd om ervaringen op te doen met energie. Jullie kwamen ooit als vrijwilligers naar deze planeet om die dynamiek te doorgronden. Nu is de missie voltooid. De engelenfamilies lossen op, de mens is vrij. Laat schuld en schaamte los, daar voedt het virus zich mee.'

Ik luister ademloos. Elke zin lijkt in mijn cellen te trillen. Het voelt alsof er iets ouds oplost, iets wat nooit echt van mij was.

'Voel je mist in je hoofd, weinig vreugde of boosheid, dan is het virus actief,' klinkt het verder. 'Zelfs je eetlust verraadt het: te veel zoet, te vet, te weinig liefde voor jezelf.'

De volgende dag draait om oefeningen. We leren Isis en Adam in onszelf te verenigen, zodat er één stroom van liefde ontstaat die geen energie van buiten meer nodig heeft.

'Deze oefeningen zijn daden van zelfliefde,' zegt de stem. 'Je mag genieten. Je hoeft niets. Je hoeft geen orgasme te bereiken, maar het mag wel. Alles is goed. Drink veel water, het spoelt de toxines weg.'

Ik neem me plechtig voor om geen excuses meer te verzinnen. Geen 'dat doe ik morgen wel en geen 'vandaag even niet.' Dit keer ga ik het echt doen.

Het enige middel dat een virus werkelijk geneest, is bewustzijn.

Hoofdstuk 48

Zelfliefde is niet altijd zacht, soms gromt ze, blaft ze, en schrijft ze boze recensies op internet.

Zondag. Bewolkt. Geen zin in fietsen, geen zin in het bos, geen zin in oefeningen, geen zin in wat dan ook. Alleen maar zin om keihard te keffen.

Ik kijk op mijn mobiel, misschien dat een appje iets in mij opvrolijkt. Roos schrijft: *Hoe gaat het?*

Ik typ terug: *Ik voel me net een vals kefhondje en zou het liefst happen. Het zal wel iets ouds zijn dat omhoogkomt, of misschien gewoon volle maan met Mars-energie: het gewonde mannelijke gromt.* Roos appt: *Veel plezier en kef maar lekker!*

Ik besluit dat ze gelijk heeft. Ik bel de sauna, reserveer een plek, pak mijn spullen en fiets erheen.

Bij de receptie staat een norse vrouw die me geen moment aankijkt. Ze straalt op alle mogelijke manieren uit dat wat haar betreft alle klanten de grond in kunnen zakken.

'Ik heb gereserveerd onder de naam Ligteringen,' zeg ik. 'Ik ben gluten- en lactose-intolerant.'

Ze knikt, pakt een sleutel en bromt: 'Met de lunch verzinnen we wel wat.' De toon is gezet.

Binnen ruikt het naar sigarettenrook. De vrouw van de receptie blijkt de dader. De hele sauna hangt vol chagrijn.

'Gezellige boel hier,' zegt een vrouw naast me.

'Ja,' zeg ik, 'hier knap je pas van op.'

We lachen alle drie, maar de sfeer blijft stroperig.

Rond lunchtijd zoek ik het restaurant op, een donker hol dat sinds de jaren tachtig geen verf meer heeft gezien. Dezelfde vrouw komt aanlopen.

'Wat heeft u aan glutenvrije en lactosevrije mogelijkheden?' vraag ik.

'Ik kan een paar eieren bakken,' zegt ze.

'En iets erbij?'

'Wat sla. Misschien tomaten.'

'Hebt u glutenvrij brood?'

'Daar beginnen we niet aan. Dat kunnen we meteen weer weggooien.'

Mijn binnenste begint te koken.

'Weet u,' zeg ik rustig, 'ik vind u behoorlijk onvriendelijk. Ik kan thuis ook een ei bakken. Ik kwam hier voor een lunch.'

Ze haalt haar schouders op.

'Als het u niet bevalt...'

'Nee,' zeg ik. 'Het bevalt me niet. Ik vertrek.'

'Prima, doe dat vooral.'

Een kwartier later fiets ik alweer naar huis. Wat een vreselijke plek.

Thuis vroeg mijn mobiel om een recensie. Zonder aarzelen klikte ik één ster aan: *de meest onvriendelijke sauna waar ik ooit was geweest.* Mijn wraak smaakte eventjes zoet en reisde vervolgens verder over de eindeloze digitale snelweg. Geen redden meer aan, als ik dat al had gewild.

Waarom had ik in hemelsnaam een dergelijke ervaring aangetrokken? Was dat mijn energie? Wat herbergde ik? Het gewonde mannelijke misschien? Hoe kwam ik daar nu weer bij? In ieder geval was het tijd voor de volgende stap: ik schreef me

in voor de workshops over de wond van Isis en de wond van Adam. Ook meldde ik me aan voor *Threshold*, een driedaagse die de Draak tevoorschijn liet komen. Ach, dan kon *Passion of the Merlin* er ook nog wel bij — online dit jaar, vanwege het nog immer aanwezige virus.

Ik had zo langzamerhand in elke jaszak en tas een mondkapje. Hoe snel was iets normaal geworden?

Hoofdstuk 49

Van fysieke aanraking naar kosmisch herinneren, het virus van macht en schuld geneest in vergeving.

Mijn humeur bleef dagen beneden peil. De workshops over de wond van Isis en Adam stonden nog onaangeroerd. Azar liet zich niet zien — niet in Caldera, niet in zijn wereld — en ik kreeg het niet meer voor elkaar om in te tunen. Het maakte me onrustig.

'Joy, doe iets,' klonk het vanbinnen.

'Wat dan?'

'Laat je masseren.'

Masseren? Geen idee waarom, maar ik vond het geen slecht plan.

Ik zocht online naar masseurs in de buurt en koos degene met de beste reviews. Ik kon dezelfde avond nog terecht. *Coronaproof,* stond erbij.

Om zeven uur stond ik voor de deur. Een boom van een vent deed open.

'Kom binnen,' zei hij. Zijn handen leken twee keer zo groot als de mijne.

'Daar is desinfectiemiddel. Kleed je maar uit, ik kom zo.'

Ik kleedde me uit en ging op mijn buik liggen.

'Heb je ervaring met massage?' vroeg hij.

'Ja, al is het even geleden.'

'Ik kom uit Drenthe, uit de veengebieden,' vervolgde hij zonder pauze. 'Ken je dat? Daar kom je niet zomaar weg.'

Ik knikte, maar hij wachtte geen antwoord af. Zijn handen landden zwaar op mijn rug.

'Ik doe ook aan aromatherapie,' zei hij. 'Weet je wat geur met een mens kan doen? Fascinerend. Ik krijg er vaak complimenten over. Heb je klachten? Dan kan ik een passende geur branden.'

Ik voelde irritatie opkomen.

'Weet je,' zei ik, 'ik vind masseren en praten geen geweldige combinatie. Laten we verder zwijgen.'

'Oh. Zoals je wilt.'

Ik bleef liggen, vooral omdat ik het al had betaald.

Thuis, op de bank, nog natrillend van boosheid, zag ik het ineens glashelder: dit was het seksuele energievirus. Hij had bij mij getankt: praten, imponeren, macht uitoefenen over een halfnaakte vrouw. Geen veilige ruimte, maar een energielek. Hij had geprobeerd me gespannen te maken zodat hij me kon "helpen" en ik dankbaar zou vertrekken met een vijfsterrenreview.

Ik dacht het niet! Ik had mijn grens bewaakt, en van dat inzicht knapte ik helemaal op.

De dagen erna voelde ik me nog wat schokkerig. Alsof de massage niet alleen iets fysieks had losgemaakt, maar ook iets ouds, iets wat verder terug reikte dan dit leven.

Toen Tobias begon te spreken in een van de lessen, voelde ik dat dit precies was wat ik moest horen.

'Al vóór de tijd van Atlantis gaf Isis haar vrouwelijke energie aan Adam,' vertelde Tobias. 'Waarom? Omdat Isis zich schuldig voelde over de onbalans die in het universum was ontstaan door de engelenoorlogen, oorlogen om energie, om macht, om de weg terug naar huis.

Isis ervoer die schuld als zwaar, want het vrouwelijke schept en laat geboren worden. Ze trok zich terug, en Adam nam, met tegenzin haar taak over. Vanaf dat moment stopte de dans tussen hen, en werd het mannelijke dominant. Die scheiding veroorzaakte een diepe onbalans, zichtbaar op Aarde tot op de dag van vandaag. In die onbalans tierde het seksuele energievirus welig. Niet als iets seksueels, maar als een mind-virus dat alles aantastte: macht, afhankelijkheid, gebrek aan vreugde. Zelfs het idee dat je iets moest dóen om plezier te ervaren, was een oud Atlantisch implantaat, een zaadje van het virus.'

Even zweeg Tobias.

'In die tijd,' vervolgde hij, 'was ik, onder de naam Muir, hogepriester in de tempels van Tièn. De tempels waren een halve dimensie omhoog gebracht en daardoor onzichtbaar voor wie zich bedreigd voelde door ons werk.

Wij herstelden er de balans door zelfliefde te beoefenen, op de manier die jullie nu in de *Sexual Energy School* leren.

In Atlantis was het niet gebruikelijk iets alleen te doen; alles gebeurde in groepen, zelfs slapen en eten.

In Tièn leerden we opnieuw het "Ik Ben" kennen, met hoofdletters: Ik Ben Dat Ik Ben.'

Terwijl ik luisterde, kwamen er beelden. Ik zag mezelf als jong meisje, aan de hand van mijn grootmoeder, aankomen bij de tempels van Tièn.

Ik bleef er mijn hele leven, werd priesteres, later hogepriesteres.

Er was iets verschrikkelijks gebeurd in de buurt van die tempels — iets wat me altijd was bijgebleven als het beeld van een zwart gesmolten stad, die citadel.

Tobias' stem haalde me terug. 'Aan het eind van Atlantis kwam het verraad,' zei hij. 'Azura Temu, koning van een deel

van Atlantis, wilde met geweld alles veroveren. Wat ooit vrij was, werd overheerst.'

Die naam, Azura Temu, deed iets met me. Een golf van kou trok door mijn lichaam.

'Vandaag is hij hier,' zei Tobias. 'Hij heeft eonen in afzondering doorgebracht, verteerd door schaamte. Hij vraagt vergiffenis voor wat hij heeft aangericht. Hij beseft heel goed hoe moeilijk dat is voor velen van jullie.'

Mijn adem stokte. Mijn hart raasde. Beelden buitelden over elkaar heen — verraad, vernietiging, macht, pijn. Schaamte welde op, oud en zwaar.

Kon ik hem vergeven? Niet omdat het moest, maar omdat niet vergeven oneindig zwaarder woog.

Ik keek naar het vage beeld van deze koning, deze machtswellusteling die zelfs Hitler deed verbleken, en zei zacht: 'Ik vergeef je.'

Het voelde vreemd, bijna leeg, en toch veranderde er iets. De beelden losten op, de spanning week. Wat resteerde, was stilte. Geen veroordeling, geen verering, alleen het besef dat vergeving de energie bevrijdde. In mij. In hem. In ons allemaal.

Hoofdstuk 50

Waar energie haar balans hervindt, verandert zelfs geld van gezicht.

Het is al ver na acht uur en nog geen Azar. Wat is er aan de hand? Hij is altijd op tijd voor onze wekelijkse afspraak om elkaar telepathisch bij te praten.

Ik probeer hem te traceren, in de energie te zien. Niets. Dan maar naar ons huis in Caldera. Ik loop eromheen maar zie geen teken van leven. Of toch?

Heeft ons huis een souterrain? Dat ik dat niet eerder heb gezien! Of heeft Azar het onlangs bijgebouwd?

Ik loop naar beneden en zie inderdaad een schijnsel aan de rechterkant. Ik stap eropaf, schuif de deur open en stap naar binnen.

Azar staat bij een grote tafel waarop hij iets aan het bouwen is. Hij kijkt op, glimlacht geamuseerd en gaat zitten. Zijn benen legt hij over een van de stoelleuningen. Hij draagt zijn favoriete driekwart sportbroek; ik zie zijn blote benen. Hij heeft een mooi lichaam uitgekozen, ik kan niet anders zeggen.

'Hi,' zeg ik, 'hier ben je dus.'

Azar — de man van weinig woorden en diepe gevoelens — zegt niets, maar kijkt alsof hij verwacht dat ik wel doorpraat.

'Waar was je? Ik kon geen contact met je krijgen en kon je ook niet traceren. Zien, bedoel ik, zoals we elkaar op Aarde op afstand kunnen zien.'

Ik zak op de andere stoel en kijk hem aan.

'Ik had het een en ander uit te zoeken met mijzelf.'

'Oh, is er iets aan de hand?'

Azar pakt mijn hand en legt die tussen de zijne.

'Vorige week zei ik dat ik bijna zover was om je in levende lijven te ontmoeten. Ik moet daar op terugkomen. Mijn ex-vrouw, of beter: de ex-vrouw van mijn host, komt steeds vaker langs en belt mij voortdurend. Het blijkt dat zij wat in de psychiatrie een bipolaire stoornis wordt genoemd, heeft. Ik gebruik die term liever niet. Omdat ik nog niet goed weet hoe ik hiermee om wil en kan gaan, heb ik mijn energie volledig in mijzelf teruggetrokken zodat zij geen grip op mij kan krijgen. Dat betekent ook dat jij mij niet kunt vinden. In mijn dagelijkse aardse leven lijkt het nu alsof ik buitengewoon veel slaap, maar in werkelijkheid zit ik vaak hier en ontwerp ik een stad van de toekomst.

Ondertussen probeer ik uit te zoeken welke invloed ik op de ontstane situatie kan uitoefenen om die te stabiliseren.'

Ik kijk naar de grote tafel en herken een stad, maar wel een die nog niet op Aarde bestaat.

'Voor jou is deze situatie ook vervelend,' zegt hij, 'maar ik wil je er niet in betrekken. Ik heb nog geen idee wat zij nog meer gaat doen en hoe verstorend dat zal zijn voor de zoons en iedereen die nu in mijn aardse leven een rol speelt.'

'Wat een nare situatie,' zeg ik. 'Maar kun je niet beter naar mij toekomen, fysiek bedoel ik?'

Azar kijkt me zo vol liefde aan dat ik geen woorden nodig heb. In plaats daarvan trekt hij me bij zich op schoot. Zo blijven we een poosje zitten.

Dan sta ik op, want ik voel dat deze realiteit begint te vervagen. Ik kijk hem nog even aan en keer terug naar de aardse werkelijkheid.

Welkom op Aarde, Azar, denk ik. Je krijgt het wel voor je kiezen. Even moet ik lachen en denk aan zijn adviezen hoe met Sam om te gaan als die zich weer eens niet aan onze afspraken

hield. Ik kan me voorstellen dat je vergeet hoe het er hier aan toe gaat, hoeveel weerstand de aardse werkelijkheid soms biedt als je meer dan twaalf eeuwen niet op Aarde bent geweest. Ik zucht. Het is niet anders. Een paar maanden meer maken ook niet uit.

De erfenis was ondertussen nog steeds niet afgehandeld, want mijn broer had zoveel financiële constructies dat we een adviseur moesten inschakelen om ons uit de knoop te helpen.

De man dook erin, nam contact op met banken en verzekeraars, bracht alles voor ons in kaart en legde in heldere taal uit waar het om ging. Hij gaf ons enkele keuzemogelijkheden en zette de nodige stappen om uitbetaling mogelijk te maken.

Na drie maanden kreeg ik eindelijk bericht. Helaas, de Belastingdienst ging niet akkoord met uitbetaling in één keer van de lijfrenteconstructies tegen het inkomstenbelastingtarief. Dat betekende dat we twintig jaar lang per kwartaal een bedrag konden ontvangen, tenzij we bereid waren om de volle mep belasting plus boete te betalen, samen goed voor tweeënzeventig procent van het totaalbedrag.

Dat was wel erg veel, dacht ik, en ik liet weten dat ik voor periodieke uitbetaling koos. Daarmee verdwenen meteen een paar van mijn plannen in de prullenbak.

Het effect liet zich de dagen erna voelen: ik begon weer op mijn uitgaven te letten, merkte dat mijn vertrouwen, dat er altijd genoeg geld is voor wat ik nodig heb, was gezakt.

Ik bekeek mijn bankrekening, rekende uit wat ik de komende maand wel en niet kon doen en begreep er geen bal van. Klopt dit echt? Vorige maand had ik het een en ander uitgegeven wat deze maand niet mogelijk leek, terwijl er precies evenveel

was binnengekomen. Ik herhaalde de berekening en kwam tot dezelfde conclusie.
Dat kon toch niet? De ene maand kon ik meer uitgeven dan de andere met exact dezelfde inkomsten! Het moest haast wel magie zijn, het terrein van Merlijn, waar Adamus het vaak over heeft.

Merlijn is een titel, weet ik sinds kort. Door de eeuwen heen zijn er mensen geweest die deze titel droegen. De bekendste Merlijn leefde in de tijd van koning Arthur en was een van de vorige levens van Saint-Germain. Een ander, zelden genoemd, was Jeshua. Hij bracht een aantal jaren in Engeland door en leefde daar te midden van de druïden, die hem inwijdden in hun kennis en magie.

Dat allemaal terzijde, en terug naar de eenentwintigste eeuw en naar geld. Ik besloot Roos te peilen.

Ik heb een vreemd fenomeen ontdekt met geld, appte ik haar. *Afhankelijk van hoe ik me voel, past geld zich aan. Hetzelfde bedrag gaf me vorige maand zeeën van ruimte, terwijl het me nu beperkt. Ik begrijp er niets van. In de zomer zag ik het ook al eens gebeuren: toen stond er juist het dubbele bedrag op mijn rekening. Heb je dit ook meegemaakt?*

Haar antwoord kwam vrijwel direct: *Geld is net water. Ik heb altijd genoeg, al heb ik niet veel. Ik let er niet op en koop wat ik nodig heb.*

Dat is niet wat ik bedoel, schreef ik terug. *Geld lijkt te reageren op bewustzijn. Ik kan meer of minder met hetzelfde bedrag, afhankelijk van of ik me in overvloed voel of niet. Bizar.*
Net als tijd, schreef Roos. *Ik ervaar dat hetzelfde. Het is magisch rekbaar. Geld blijft het meest onrustige, samen met mijn lichaam. Als daar iets mee is, voel ik meteen onrust. Grappig: nu we het erover hebben, verandert het al. Fijn is dat.*

Ik moet aan Harry Potter denken: tijdens het zwerkbal-wereldkampioenschap is er een tent die van buiten klein lijkt maar binnen enorm groot is. Zo voelt geld ook: zodra ik ga rekenen, klopt het niet meer.

Dat is meer in de richting, schreef ik.

Het was duidelijk: wij stonden met één voet in de nieuwe energie en met de andere in de oude, waar je nog in het zweet des aanschijns je centjes moest verdienen.

En ik wist verdorie dat mijn ziel mijn leven kon vullen met alles waar ik oprecht naar verlangde, maar dat ik mijn beker wel open moest houden, anders kon zij niets beginnen.

Ik besluit een eind in het bos te gaan lopen en mijn gedachten de vrije loop te laten over het fenomeen geld.

Het miezert. Niemand te zien. Ik loop en loop en laat komen wat er komt.

Wat betekent het woord geld eigenlijk? vraag ik me af. Geld... gelden? Wacht eens, gelden als werkwoord is jezelf laten gelden, niet met machtsvertoon, maar door te staan voor wie je bent. En wat is dat anders dan je waarde in vol vertrouwen laten zien? Die waarde drukt zich dan onder andere uit in geld.

Aha, dat betekent dat ik, in plaats van mijzelf in waarde uit te drukken, de erfenis mijn waarde heb laten bepalen. Een oud, versleten patroon heeft zich opnieuw naar de oppervlakte geboord.

En oud en versleten werkt niet in de nieuwe energie, Joy!

Nee, dat zie ik ook wel.

Kom ik nu via een achterdeur weer uit bij zelfliefde? Zelfrespect? Zelfwaardering? Driemaal ja. Het draait om bewustzijn, en bewustzijn beïnvloedt energie.

Wanneer ik nadenk over de oorsprong van dit oude patroon, ga ik steeds verder terug in de tijd. Het moet zijn ontstaan uit de

wond van Isis: Isis die zich verantwoordelijk voelde voor het bijna tot stilstand komen van energie en zich er zo voor schaamde dat ze Adam vroeg haar te bevrijden van die verantwoordelijkheid. Daarmee maakte ze zich afhankelijk en ontstond een onbalans tussen mannelijk en vrouwelijk, een onbalans die tot op de dag van vandaag in alles op Aarde herkenbaar is.

Isis, bezig aan haar comeback, stoot nu haar hoofd aan het glazen plafond, en Adam stikt haast in zijn verantwoordelijkheden.

Wat zei Adamus onlangs ook alweer? Dat de verkiezing van Trump in 2016 verklaard kon worden vanuit deze wond. Trump vertegenwoordigt Adam, die ja zei tegen verantwoordelijkheid; zijn kiezers — waaronder ook veel vrouwen — weerspiegelden de gewonde Isis.

Zo kan die wel weer, Joy, terug naar jezelf en je eigen verantwoordelijkheden. Ik ben degene die verantwoordelijk is voor wat ik denk, kies en doe. Wanneer dat is gebaseerd op mijn waarheid en dus op mijn waarde, kan het niet anders of dit vertaalt zich uiteindelijk in geld. Want ik bepaal zelf wat ik waardevol vind om in de wereld te brengen.

Nee, wacht, het heeft niets met de buitenwereld te maken. Als ik volledig mijn waarheid leef, weerspiegelt de buitenwereld vanzelf mijn waarde. Geen verborgen agenda, niet pleasen, maar een pure ik. Geld is je laten gelden, je waarde kennen en leven. Vervolgens zie je die waarde terug, onder andere op je bankrekening.

Juist. En simpel. Ik loop vrolijk terug. Een man met een hond, die treurig naar de grond kijkt en nauwelijks vooruit te branden lijkt, komt me tegemoet.

'Wij houden niet van regen,' zegt de man als hij mijn blik opvangt.

'Ik zou bijna medelijden met jullie krijgen,' zeg ik, en we lachen allebei. De hond sjokt bedrukt verder.
Ik glimlach. Misschien wordt het tijd dat er weer een hond in mijn leven komt.

Hoofdstuk 51

Economie is slechts een ander woord voor de dans van energie, en jij bent de dirigent.

Wat je nodig hebt, komt vanzelf naar je toe, mits je het toestaat. Adamus had het ons al honderden keren ingeprent tijdens de shouds: 'Allow, allow, allow.'

Het betekende niet dat je je moest laten overrompelen, zei hij, maar dat je alles van jezelf mocht toelaten: je menselijkheid én je goddelijkheid.

Onlangs verscheen er weer een update van zijn jaarlijkse prognose, deze keer over de economie.

'Economie,' zei hij, 'is de beweging van energie. Het woord komt van het Latijnse *oikos nomos* — het besturen van je huis. Als Meesters moeten jullie dat begrijpen: ik heb deze energie, en ik ruil haar voor die energie. Onderhandelen maakt daar deel van uit."

Ik zuchtte. Onderhandelen vond ik altijd vervelend; ik betaalde liever te veel dan dat ik moest afpingelen. Er zat schaamte op, alsof ik een bedelaar was.

Misschien, dacht ik, heeft dat te maken met hoe ik mezelf waardeer, met weten wat ik waard ben, ook in geld.

Tijdens diezelfde shoud ging Adamus verder: 'Schuld is de duivel in huis. Want wie schulden heeft, leeft buiten zijn eigen energie. Een uitzondering is de hypotheek, zolang je minstens een derde van de waarde zelf hebt ingebracht. En rommel niet met creditcards. Als je ze gebruikt, betaal ze dan direct af.'

Hij sprak over de onbalans in het wereldwijde systeem. Het coronavirus, zei hij, was geen straf en geen complot, maar een katalysator die onevenwicht weer in balans bracht.

'Het financiële systeem is over datum,' vervolgde hij. 'De goudstandaard is verdwenen, vertrouwen is de enige back-up. En vertrouwen is het meest instabiele element dat er bestaat. De markt weerspiegelt het massa-bewustzijn: wanneer vertrouwen wankelt, wankelt de markt.'

Daarna schetste hij de richting van de nieuwe economie. 'De wereld verschuift van materie naar data. Wat waarde krijgt, is bewustzijn. Je gedrag, je keuzes, je licht, dát is de valuta van de toekomst. Wees dus niet bang om zichtbaar te zijn; jouw bewustzijn straalt door alles heen. Dat is waarom jij hier bent: om balans te brengen in deze technologische wereld.'

Zijn stem klonk bijna ondeugend: 'Beleg, verdiep je in cryptocurrency, word je eigen bank. Laat energie je dienen — dát is de nieuwe standaard.'

Ik glimlachte bij de gedachte. Daar wil ik bij horen, dacht ik. Ik had inmiddels genoeg levens op Aarde geleefd. Tijd voor iets anders dan deze duale wereld. Realisatie, verlichting, dat was de enige weg om vrij te worden.

En toch wilde ik nog iets bijdragen aan de balans op Aarde. Mijn gedachten gingen terug naar Saint-Germain, die ooit in mijn woonkamer had gestaan en had gezegd dat ik me met de nieuwe economie zou bezighouden. Nog steeds had ik geen idee wat dat precies betekende, maar het leek me wel leuk om wat aandelen te kopen en me te verdiepen in crypto. Misschien was dát het begin.

Tijdens een recente bijeenkomst had Adamus lachend gezegd: 'Ik hoop dat sommigen van jullie stinkend rijk worden, want daar is niets mis mee! Geld is energie. Hoe meer je ervan geniet,

hoe meer het naar je toe komt In mijn leven als Saint-Germain was ik rijk, maar ik was er niet mee bezig. Ik betaalde goed, behandelde iedereen met respect, en genoot. Weet: alleen een Meester kan werkelijk van dienst zijn; de anderen zijn dienaren.'

Zijn woorden klonken nog in mijn hoofd toen ik de stap zette. Een masterclass cryptocurrency was snel gevonden, en ik stortte me erin.

Om crypto te laten werken heb je twee dingen nodig: internet en vertrouwen. Vertrouwen bouw je op door controle te delen, via blockchains, het gedeelde eigendom van data.

Ik volgde de lessen, kocht mijn eerste crypto's en kreeg er al snel plezier in.

Niet veel later besloot ik ook aandelen te kopen: eerst via bankfondsen, daarna zelfstandig. Ik koos voor bedrijven die met nieuwe technologieën bezig waren en een solide indruk maakten.

De tests die ik moest doen vond ik vermakelijk; mijn vingers tikten als vanzelf de juiste antwoorden, en ik slaagde met vlag en wimpel.

Na een paar weken vond ik het mooi geweest. De crypto's en aandelen konden best even zonder mijn dagelijkse aandacht.

Later, besloot ik, zou ik me verder verdiepen in wat de nieuwe economie werkelijk inhield, en in wat mijn rol daarin was.

Hoofdstuk 52

De Draak is geen vijand, maar de hoeder van mijn bevrijding

Vrijdagavond. Ik zit klaar voor drie dagen Treshold, de drempel die je over moet om tot realisatie te komen. Een drempel die je alleen kunt nemen als je bereid bent oude patronen los te laten, inclusief schuld en schaamte, ook die uit vorige levens. Geen idee hoe ik dat laatste moet doen, maar dat zal wel duidelijk worden.

De vorige dagen zaten al vol onrust. Misselijkheid golfde door me heen, ik kon me nergens op concentreren en zocht mijn toevlucht tot Netflix, film na film, tot ik er scheel van zag.

'Waarom doe je mee aan Treshold?' vraagt Adamus zodra we beginnen.

'Omdat ik heb gekozen dat dit mijn laatste leven op Aarde is, en er nog dingen zijn die mijn realisatie blokkeren.'

'En waarom nog meer?'

'Omdat er een diepe droefheid in mij zit waar ik geen woorden voor heb.'

'En…?'

'Omdat mijn brein nog steeds de regie voert.'

'En?'

Ik glimlach vermoeid. 'Omdat ik alle lijken uit de kast wil halen om tot realisatie te komen.'

'En?'

'Omdat ik bang ben voor wat ik zal tegenkomen en daar hulp bij nodig heb.'

'En?'

‘Omdat ik genoeg heb van al die beperkende mensendingen. Ik ben er klaar mee.’

‘Nog iets?’

‘Ik wil dit leven eindigen als een magiër.’

‘Nog iets?’

‘Deze driedaagse is een cadeau aan mijzelf.’

‘En verder?’

‘Omdat ik bij de groep wil horen die deze zomer gezamenlijk tot realisatie komt.’

‘Waarom?’

‘Waarom zou ik nog langer wachten?’

‘Omdat er niets anders meer van waarde voor je is,’ zegt Adamus.

Ik knik.

Hij kijkt me aan, met een twinkeling in zijn ogen: ‘Waarom heb je eigenlijk zo lang gewacht? Je had allang een gerealiseerd meester kunnen zijn. Maar je wilde wachten tot deze tijd, de tijd van razendsnelle technologie en grote veranderingen. Pas op dat je niet verstrikt raakt in het wacht-syndroom: elke dag wakker worden en opnieuw wachten. Vertel jezelf nu jouw verhaal. Hoe ben je op deze planeet terechtgekomen, en waardoor raakte je zo verdwaald?’

Zijn woorden raken iets ouds in mij. Schuld, schaamte, herinneringen.

‘Weet,’ zegt hij, ‘dat jouw verhaal geen strafblad is maar een levend kunstwerk. Je bent hier om kennis te maken met je Draak. Die heeft een heilige naam, niet om op te schrijven, maar om te herkennen. De Draak gaat naar wat je probeert te verbergen, zelfs voor jezelf. Hij oordeelt niet. Hij brengt alles aan het licht en de Ik Ben heeft je allang vergeven. Ontmoet nu je Draak.’

Ik sluit mijn ogen. Adem. Dan voel ik hem.

Ik vlieg hoog in de lucht op zijn rug, de wind langs mijn gezicht, het landschap onder me verandert. We landen aan een meer, vlak bij grotten. Ik glijd van zijn rug, sta met mijn voeten in het warme zand.

Onze blikken kruisen elkaar, ogen vol liefde en compassie. Ik word erin gezogen, opgenomen. Geen angst meer, geen oordeel, alleen de zekerheid dat alles vergeven is.

'Waarom was je pad zo eenzaam?' vraagt Adamus.

'Omdat ik het alleen moest doen,' antwoord ik.

'Ontwaken is terugkomen bij jezelf. Schuld,' zegt hij, 'is door de mens uitgevonden. Toen de liefde geboren werd, werd ook schuld geboren. Schuld begon met het niet kunnen vinden van de weg naar huis. Je dacht dat je iets verkeerd had gedaan.'

Ik glimlach. Dat gevoel ken ik maar al te goed.

Dan lacht hij plots: 'Weet je wat de grootste spirituele valkuil is? De New Age! Ben je wel zuiver genoeg, bewust genoeg, licht genoeg? Schuld in een nieuwe jas. En zolang je je onwaardig voelt, kun je niet tot realisatie komen. De Draak zal je dat laten zien, telkens opnieuw. Soms in nachten vol dromen, soms in Drakendagen of Drakenweken. De Draak is tijdloos. Je kunt hem niet manipuleren, hij kent het juiste moment. Ontvang het allemaal. Genade is toestaan dat je energie jou dient. Zodra je je klein houdt, val je uit genade.'

Zijn stem daalt: 'Je grootste schuldgevoel is dat je de planeet niet hebt gered. Dat begon in Atlantis, toen jij meewerkte aan de hoofdbanden die gedachten en gevoelens controleerden. Massabewustzijn avant la lettre. En daarom ben je nu hier, om te voorkomen dat het opnieuw gebeurt. Niet uit straf, maar uit liefde.'

Een diepe zucht ontsnapt uit mijn keel. Beelden tuimelen over elkaar: de zwarte citadel, de woorden van Kwan Yin, '*het enige*

waar jij je schuldig aan maakte, was dat je een man vertrouwde met een eigen agenda.'

En toch droeg ik eeuwenlang de last van die schuld. Dan staat de Draak voor me. Zijn ogen spiegelen pure compassie. Ik reik hem mijn schuldgevoel aan, tril als een rietje en laat los. Alles lost in hem op. Ontspannen val ik in slaap, gedragen, bevrijd.

Hoofdstuk 53

De Draak spreekt niet om te oordelen, maar om te herinneren wie ik ben.

'Ook na je realisatie kun je mij nog ontmoeten,' zegt de Draak. 'Je blijft mens. En als mens raak je soms opnieuw verstrikt in het massabewustzijn. Dan kom ik, om je te herinneren aan wie je werkelijk bent.'

Zijn woorden trillen in mij na.

'Wanneer je te veel met de wereld meedoet, hecht aan wat niet van jou is, word je weer zwaar. Reinig jezelf telkens opnieuw. Je voelt wel wanneer het tijd is.'

Ik knik zwijgend.

'En dat is nog niet alles,' vervolgt hij. 'Na je realisatie keer ik terug naar je andere levens. Ook zij zullen hun schuld en schaamte loslaten. Soms voel je dat als onverklaarbare emoties. Het is gewoon een ander deel van jou dat zich bevrijdt.'

Dat had ik niet verwacht. Het vooruitzicht maakt me niet direct blij.

Toch weet ik dat ik in de razendsnelle trein naar realisatie zit en niet meer kan uitstappen.

Later, terwijl ik in stilte voor mij uit staar, hoor ik een fluistering.

'Hier ben ik,' zegt hij.

'Nu al?'

'Ja. Ik ben het, jouw Draak.'

Ik adem diep in. 'Ik luister.'

‘Mag jij helemaal voor jezelf bestaan? Zonder verplichting, zonder schuld, zelfs niet tegenover je kinderen?’

‘Daar worstel ik mee,’ zeg ik.

‘Geef die verplichtingen aan mij,’ zegt hij zacht. ‘Ze zijn oud. Ze komen voort uit het geloof dat je liefde moet verdienen. Je hoeft niets te doen om bemind te worden. Geef dat aan mij.’

Zijn woorden raken me dieper dan ik wil toegeven. Ik doe iets voor een ander om liefde te verdienen? Het voelt als de wereld op zijn kop.

‘Laat dat gevoel maar kantelen,’ zegt hij. ‘Wen aan de onvoorwaardelijke liefde van jouw ziel.’

De dagen na Treshold zijn vol vreemde dromen. Ik sta in een rivier terwijl een krokodil op mij afzwemt. Instinctief grijp ik een varken bij een poot – geen idee waar het vandaan komt – en zwaai het heen en weer om de krokodil van mij af te houden. Wanneer ik eindelijk veilig aan de oever sta, komen er twee reptielen achter mij aan, gevolgd door een man in een zwart leren jack en versleten laarzen. Een verrader. Ik grijp een tak, trek mezelf omhoog de boom in. Ze wachten onder mij. Dan zie ik een aap in een naburige boom. Ik slinger me als een aap naar de andere kant en zie een open pad in het zonlicht. Ik laat me zakken, voel de aarde onder mijn voeten en sta in het volle licht. Alleen, maar vrij.

De volgende ochtend word ik wakker met een bonkende hoofdpijn. De kamer draait; ik kan nauwelijks staan. Ik strompel naar de woonkamer, houd me vast aan de meubels en val uitgeput op de bank. De Draak is niet zachtaardig. Geen zijde handschoenen, geen woorden van troost, alleen aanwezigheid. En toch weet ik: dit is liefde die me leegschudt, niet bestraft.

Wanneer hij opnieuw verschijnt, zegt hij niets. Hij kijkt me alleen aan, met zoveel compassie dat de tranen vanzelf komen. Ik weet wat hij bedoelt. Sinds mijn huwelijk met Mahmood, toen alles in gruzelementen viel, liet ik niets meer aan het toeval over. Ik bewaakte alles, altijd alert, bang voor een nieuwe ramp.

De blik van mijn Draak laat me niet los. Ik weet dat ik mezelf daarmee geweld aandeed. Hij reikt naar me uit, en ik geef hem mijn perfectionisme.

Er stroomde iets uit me weg, een oude kramp, en ik voelde vergeving, niet van hem, maar van mezelf.

Die nacht verscheen Ginny. Mijn lievelingshond. Ze zat naast me, springlevend, met haar volle staart, glanzend vacht, vrolijke ogen. Ik streelde haar; ze kroop tegen me aan, warm en echt.

Ik hoorde Adamus in mijn gedachten: 'Je dromen worden echter dan ooit. In de droomstaat zwem je in je eigen potentiële werkelijkheden. Je dromen zijn ervaringen, net zo echt als die van je wakkere leven.'

Ik glimlachte. Misschien neem ik ooit weer een hond, een bouvier, net als Ginny. Maar dan wil ik de deur open kunnen zetten zodat zij zelf naar buiten kan. Drie wandelingen per dag, zeven dagen per week, dat hoofdstuk is voorbij.

Met dat verlangen kwam ook het andere: de roep van de natuur.

'Laat het naar je toekomen,' hoorde ik Adamus weer. 'Energie dient je. Je hoeft niets te forceren.'

De dag erna verscheen Ginny opnieuw, dit keer met andere dieren uit mijn verleden. Ik herkende ze en schaamde me.
Het waren de dieren die ik had moeten achterlaten. Ik, die mezelf een dierenvriend noem…

Toen verscheen de Draak weer. Hij zei niets. Hij strekte zijn vleugel naar me uit en ik begreep wat hij vroeg. Ik gaf hem mijn schuldgevoel. Ginny en de anderen verdwenen. Ik bleef achter met tranen, en rust.

's Middags keek ik naar *My Octopus Teacher*. Weer rolden de tranen. Ik besefte hoe ik me had afgesloten voor het lijden van dieren omdat ik het niet kon dragen. Ik had mezelf teruggetrokken om te overleven. Soms had ik iets kunnen doen, een dier helpen, een stem zijn. Niet meer dan dat. Maar misschien, dacht ik, heeft blijven óók betekenis. Misschien draagt mijn aanwezigheid, als meester op Aarde, bij aan het welzijn van dieren, nauwelijks merkbaar, maar voelbaar in het veld van bewustzijn.

Hoofdstuk 54

Liefde wacht niet op tijd, maar op waarheid.

Het is maandagavond en opnieuw is Azar nergens te vinden. Verdorie, alweer zo'n avond zonder contact.

Een gedachte sluipt naar binnen, een die ik liever niet heb: heb ik Azar soms verzonnen?

Nee, dat kan niet, het was allemaal te echt.

'Je bent wel goed in fantaseren,' mompelt mijn brein

'Ja, maar gevoel kun je niet verzinnen,' kaats ik terug. Ga toch weg met je gezeur.

Brein zwijgt.

Toch word ik bang. Alsof zijn energie langzaam oplost, als in mist.

Hoe kunnen we elkaar dan ooit op Aarde vinden?

Twee weken verstrijken zonder teken van leven. Twijfel sijpelt binnen, traag maar onverbiddelijk.

Later die week, nadat ik met Anton naar een klein concert ben geweest, kom ik thuis. Het was een prachtig concert op een al even prachtige locatie, een zeldzame luxe in coronatijd.

Ik doe de koelkast open, vind niets wat me aanspreekt en warm iets uit de vriezer op. Terwijl de pan op het vuur staat, kijk ik naar buiten. Aan de overkant zitten de buren aan tafel; het ziet er knus uit. Heel even verlang ik naar die eenvoud, naar samenzijn.

Wanneer mijn eten klaar is, ga ik met mijn bord op schoot op de bank zitten. Af en toe zou ik mijn vrijheid wel willen ruilen voor wat ik daar zie.

Mijn gedachten glijden naar Azar. Wat een geweldige echtgenoot en vader zou hij zijn geweest. Was hij maar eerder naar de Aarde gekomen.

Ik eet gedachteloos, proef nauwelijks iets. Dan voel ik een aanwezigheid. Ik zet mijn bord neer en wacht.

'Ik ben het, Kuthumi,' zegt een zachte stem. 'Laten wij eens praten, alleen jij en ik, want er zit je iets dwars, iets wat veel energie vraagt en wat tot veel gepieker leidt.'

'Dat klopt,' zeg ik. 'Ik denk veel aan Azar en begin me af te vragen…'

'Dat hij misschien niet bestaat?' vult hij aan.

Ik knik.

'Ik was erbij toen hij naar de Aarde kwam,' zegt Kuthumi. 'Het was echt, zo echt als iets op Aarde kan zijn. Je twijfelde toen niet, weet je nog?'

'Nee.'

'Maar tijd — als bondgenoot van het brein — deed haar werk en bracht twijfel binnen.'

'Ja,' zeg ik zacht.

'Vraag je ziel waar Azar is,' zegt Kuthumi. 'En wacht. Antwoorden van de ziel komen niet op bevel. Soms duurt het even, maar ze komen altijd.'

Ik adem diep. 'Oké. Ik wacht.'

Dan is hij weg.

Een week verstrijkt. Nog steeds geen Azar. Dan schiet me iemand te binnen die misschien met hem in contact kan komen: William Linville, ook een walk-in, inmiddels een bekende naam. Ik zoek hem op internet, hoopvol. Maar tot mijn verbazing zie ik

dat zijn agenda maandenlang volgeboekt is. Dat kan niet. Dan maar een mail. Ik leg uit wat er speelt en vraag zijn hulp.
De volgende avond zit ik met een kop thee op de bank wanneer plots een wervelende wind door de kamer blaast, gevolgd door een witte streep licht. Ik herken de energie niet, maar weet: dit is William. Ik wil net rechtop gaan zitten als er nog een aanwezigheid binnenkomt, Adamus. Hij zegt niets, maar met één krachtige beweging veegt hij de eerste energie uit het veld. Een paar seconden later is ook hij verdwenen.

Duidelijke taal.

Lichtelijk beschaamd over mijn ongeduld geef ik me over aan wat is. Ik zal wachten tot mijn ziel antwoordt.

De volgende dag ga ik met een kop koffie op de bank zitten en open mijn laptop. Ik kijk verder naar de serie De wond van Adam van Adamus. Zijn stem vult de kamer. Ik luister, geboeid en met een groeiend besef dat zijn woorden ook over mij en Azar gaan.

Hij spreekt over Adam en Isis, over hoe Adam haar wilde bevrijden van haar pijn en schaamte, maar niet begreep dat ze zichzelf moest helen. Toen ze zich terugtrok, voelde Adam zich afgewezen.

Hij begon haar te pleasen, en toen dat niet werkte, greep hij naar het zwaard. Zo ontstond de wond van Adam: het onvermogen om de ander vrij te laten. De agressie, de dominantie, het verdriet, ze zijn allemaal echo's van die oerwond.

Ik luister met een brok in mijn keel. Ik zie Azar voor me: hoe hij mij wilde helpen, mij wilde liefhebben, hoe ik lauw reageerde, afstand hield, niet alles kon toelaten. Ik wilde het wel, maar iets in mij hield de deur op een kier.

Toen trok hij zich terug. Hij moet zich net zo machteloos hebben gevoeld als Adam toen Isis zich afkeerde.
Adamus zegt: 'Isis en Adam moesten uit elkaar om zichzelf lief te leren hebben. Pas dan kunnen ze als twee soevereine wezens terugkeren naar elkaar. Jij die luistert, kwam naar dit leven om liefde te ervaren op een nieuwe manier — vrij, zonder ketens van karma. Maar je vergat jezelf lief te hebben, en zonder zelfliefde is geen ware magie mogelijk.'

Zijn woorden raken diep. Ik begrijp nu waarom ik Azar niet volledig kon ontvangen: ik voelde me de liefde niet waardig. Ik moest eerst mezelf liefhebben, mijn eigen soevereiniteit omarmen. Alleen dan kan er ruimte zijn voor de magie van ware samenzijn.

Dan, terwijl ik voor me uit staar, gebeurt het. Plots zie ik Azar. Hij lijkt zich niet bewust van mijn blik. Ik zie wat er is gebeurd: alsof hij net wakker wordt uit een droom, maar de droom glipt weg voordat hij hem kan vasthouden. Dat is wat er met hem is gebeurd. De sluier heeft zich om hem gesloten. Zijn weten — waarom hij kwam, wie hij is — is vervaagd.

Ik voel de band tussen ons wegvallen, als een touw dat wordt losgelaten. Een moment lang is er alleen leegte.

Maar dan komt er rust. Ik weet dat het tijdelijk is. We zullen elkaar terugvinden, niet door tijd, maar door waarheid. Wanneer we onszelf volledig liefhebben, soeverein en vrij zijn, zal de liefde ons opnieuw samenroepen.

Hoofdstuk 55

Realisatie is geen explosie, maar is als de adem die blijft in het gewone leven.

Een grinnikende Adamus verschijnt op het scherm en kijkt de Shaumbra aan die wereldwijd zijn ingelogd voor het online-event *The Passion of the Merlin*.

'Welcome, dear friends,' zegt hij, met dat ondeugende lachje dat hem eigen is.

'Het is misschien niet helemaal passend voor een opgestegen meester, maar ik heb zóveel plezier om te zien hoe ongerust jullie zijn in deze zomer van realisatie. Zeker nu we het eind van de zomer naderen. Jullie kijken op de klok, in je agenda, zien de dagen voorbijgaan en vragen je elke dag af: wanneer komt die realisatie waar Adamus het steeds over heeft?

Hij lacht, breed en warm.

'Ik heb zoveel plezier in jullie denken, denken en nog eens denken, waardoor jullie niet toestaan dat realisatie zich eenvoudig voltrekt. Maar hier zijn we dan, in hét weekend van realisatie. Aan het eind van dit weekend zullen er 1012 gerealiseerde wezens zijn… met een voetnoot.'

Hij zwijgt even, speelt met de stilte.

'Maar het is niet wat je denkt,' zegt hij dan. 'En nu vraag je je af: sta ik wel op die lijst? Laat me even kijken…' Hij kijkt zogenaamd op een onzichtbare lijst en grijnst.

'Het doet er niet toe. Misschien gebeurt het dit weekend, misschien over een maand of drie. Maak je geen zorgen. Realisatie ís een gegeven. Waar het om gaat, is niet wanneer,

maar of je blijft of vertrekt. Alles is goed, maar wie blijft, zal uitdagingen kennen.'

Terwijl ik naar het scherm staar, weet ik mijn antwoord al. Ik blijf. Ik hoor bij die groep van 1012.

'Wat je moet weten,' vervolgt Adamus, 'is dat de mens niet wordt gerealiseerd. Het zit niet in het DNA van de mens en het is niet zijn taak. De mens wordt zich eenvoudig bewust dat de Meester is gerealiseerd, en de Meester geeft alle wijsheid aan de Ik Ben. Die verlichting straalt dan terug in het geheel.

De drie: Ik Ben, Meester en mens, worden samen gerealiseerd, met de mens als degene die het mag ervaren namens de Ik Ben. Eeuwenlang waren ze van elkaar gescheiden zodat de mens het leven op Aarde ten volle kon beleven: vreugde, verdriet, armoede, ziekte, schuld en schaamte, verlorenheid.

De Meester verzamelt al die ervaringen, en met hulp van de Draak worden ze omgezet in wijsheid. Wanneer dat alles voltooid is — en dat kan nog even duren — herrijst Merlijn. Niet door inspanning, maar door toelating.

De mens kan het niet doen; hij kan het alleen laten gebeuren. Zolang je als mens op Aarde blijft, zullen de drie gescheiden zijn, met één doel: opnieuw ervaring opdoen. Maar nu worden die ervaringen direct getransformeerd tot wijsheid. De Ik Ben is verlicht: er is meer helderheid, meer bewustzijn van zichzelf als puur licht. De Meester zegt: "Ik bén gerealiseerd." De mens zegt: "Ik ben mij van alles bewust. Ik voel dat ik vrij ben, vrij van wat mij ooit dicteerde hoe te leven."

Zie deze tijd als de oogsttijd. Niet de mens oogst, maar de Meester.

Merlijn is vrij van tijd; hij kan binnen of buiten tijd bewegen. Wanneer je afspraken hebt, kies je om in de tijd te zijn. Maar tijd bindt je niet meer.'

Ik zit aan mijn laptop gekluisterd. Elk woord resoneert in mij als een bel die helder klinkt.

De afsluiting van de driedaagse nadert. Saint-Germain staat achter zijn lessenaar in de gedaante van Geoffrey Hoppe, die hem channelt. Voor deze gelegenheid draagt hij een lange jas uit de tijd waarin Saint-Germain leefde.

De toespraak is kort maar geladen met energie. Ik luister meer met mijn hart dan met mijn oren.

Mijn woonkamer vult zich met een bijna heilige aanwezigheid, en na afloop rollen de tranen over mijn wangen. Ook Linda, die het weekend afsluit, kan nauwelijks spreken.

Ik weet dat er nu 1012 gerealiseerde meesters zijn. Hoor ik daarbij? Ik voel me vreemd, bijna doorzichtig. Is dit het?

De volgende ochtend word ik wakker met een lichte teleurstelling: alles lijkt gewoon. Ik ontbijt, stap in de auto en rijd naar het bos.

Tussen de bomen, in de stilte, merk ik dat er wél iets veranderd is. Ik kijk anders — nee, ik neem anders waar. Alsof er iemand meekijkt. Ik voel mijn voeten nauwelijks. De grond is ver weg. Alles heeft een zachte gloed gekregen. Een vreemd soort lichtheid maakt me duizelig. Half hier, half elders.

Ik ga snel naar huis; de buitenwereld voelt te dun vandaag. Op de bank laat ik me vallen, uitgeput maar vervuld. Mijn ziel is als een kind in een sprookjestuin. Vreugde barst open, zonder reden.

Daarna komt de moeheid, zwaar, alomvattend. Ik slaap uren. Als ik wakker word, is de wereld nog steeds

anders. Ik eet wat fruit, kruip weer op de bank en laat het gebeuren.

Dagen worden weken.

Ik ben vaak duizelig, mijn eetlust grillig. Gelukkig hoor ik van Roos dat zij hetzelfde ervaart.

We lachen erom: we hóren blijkbaar bij die 1012.

Geen bliksemflits, geen big bang, enkel zachte verschuiving. Adamus bevestigt later dat dit de enige manier is om op Aarde te blijven. Een plotselinge samensmelting van het biologische en het lichtlichaam zou het fysieke lichaam verbranden. Zo'n explosie leidt direct naar de Ascended Masters Club.

Dus groeien we stap voor stap, ademen we het nieuwe lichaam in. Adamus noemt het het vrije energielichaam. Pas wanneer dat volledig geïntegreerd is, functioneer je als Merlijn.

Hij zegt: 'Als het zover is, zul je een wezen ontmoeten dat zich als een spiegel toont. Dat kan een kraai zijn, of iets heel anders, maar je zult het weten. Dan is jouw Merlijn tot volle bloei gekomen.'

De tijd gedraagt zich anders. Soms vertraagt ze, soms verdwijnt ze. Dagen verspringen, uren lossen op. Ik kan moeiteloos uit tijd stappen, al weet ik nog niet waarom.

's Nachts droom ik van Max. We wandelen samen, vredig. Het voelt alsof er eindelijk vrede is, alsof een oud verhaal over vele levens nu voltooid is. Het is goed.

Ook White Bull meldt zich en geeft mij zijn belofte dat hij er altijd voor mij zou zijn, terug. Ik begrijp waarom: als soeverein wezen moet ik het vanaf nu alleen doen.

Maandenlang kom ik tot weinig. Ik kijk films, luister naar shouds en merabhs, volg cloudclasses.

De nabijheid van Adamus is als een mantel waarin ik kan rusten.

Ik weet dat hij waakt, dat er elke week nieuwe meesters bijkomen die kiezen om te blijven.

Roos en ik spreken elkaar bijna dagelijks. We delen onze kleine ontdekkingen, lachen om de wonderlijke logica van energie.

Keahak lijkt wel een moderne tovenaarsschool; een Zwijnstein voor de aankomende Merlijnen. Ik geniet.

De pandemie is inmiddels in haar tweede golf. We zitten weer binnen. Af en toe mis ik de geur van een café, een concertzaal, het geroezemoes van mensen. Maar het deert me niet echt. Ik voel vooral mededogen met de jongeren, voor wie vrijheid nog speeltijd is, geen innerlijk begrip.

Soms denk ik aan Azar. Heel af en toe voel ik hem dicht bij me, niet tastbaar, maar als een warme golf in de droomstaat. Op weg naar vrienden, in de auto, voel ik ineens dat hij vlakbij is. Misschien rijdt hij een paar auto's voor of achter me. Ik glimlach.

Ik heb geen behoefte om hem te zoeken. Het is nog niet de tijd. Ik heb nog wat te doen. Net als hij.

Hoofdstuk 56

De meester werkt niet voor geld; zij danst met energie.

De grote uittocht is begonnen. Ik zie de ene na de andere volgestouwde auto vertrekken, soms een caravan achter zich aan slepend. Het is zomervakantie, inmiddels bijna twee jaar na mijn realisatie. Corona lijkt vergeten, de oorlog in Oekraïne die een paar maanden geleden begon, voelt als een ver-van-mijn-bed-show, en de gierende inflatie lijkt niemand te deren.

Stil is het niet in de buurt, want de meeste dagen is het net een bouwput. Huizen worden verbouwd of afgebroken en opnieuw opgetrokken, en de ene straat na de andere ligt open om gas- en waterleidingen te vervangen. Joost mag weten waarom gasleidingen vernieuwd moeten worden als we binnenkort juist van het gas af willen, zogenaamd om Rusland niet langer met onze euro's te voeden, en om de dampende restanten van fossiele brandstoffen achter ons te laten.

Ondertussen vraag ik me af wat al die activiteit eigenlijk betekent. Is het een manier om de dreiging te bezweren? Bezig blijven als afleiding? Of misschien: *als mijn plek maar goed is, dan ben ik veilig*? Alsof de burgemeester rustig kan slapen zolang de stoepjes glimmen en de gemeentekas gevuld blijft.

Er is geld genoeg; waaraan kun je het beter besteden dan aan je huis? Ik beken: ook ik heb de afgelopen tijd mijn huis op orde gebracht. Het gaf rust in mijn hoofd.

Buiten is het dus zomervakantie, maar hierbinnen? Zo langzamerhand is mijn leven één grote vakantie waarin ik af en toe iets onderneem, maar het voelt vaak niet zo. Het grootste deel

van de tijd doe ik niets. Ik zit te zijn, met ziel en al. Volgens Adamus was dat het belangrijkste wat ik kon doen. En hij had gelijk, al begrijp ik nu pas waarom.

Onderhuids zit er nog altijd een kriebel. Misschien de restanten van mijn oude arbeidsethos, of gewoon moeite met lummelen. Hoe dan ook, deze zomer blijf ik thuis. Ik voel die kriebel, ja, maar het is nog niet het moment om er iets mee te doen, behalve het te registreren.

Tenslotte ben ik nog maar net terug van mijn reis naar Hawaii, waar ik de workshop *Masters in Communication* volgde bij Adamus Saint-Germain. Hij noemde het liever een bijeenkomst van metafysici. En eerlijk gezegd: reizen op zich trekt me steeds minder. Het kost meer dan het oplevert. Ben ik oud aan het worden? Of heb ik alles al eens gezien? Nee, dat niet. Het is meer dat te veel en te lang tussen de mensen me desoriënteert en doodmoe maakt. Zelfs Hawaii, ooit deel van Lemurië, was me soms te veel alledaagse herrie vermengd met een flinke portie onbewustheid.

Villa Ahmyo, waar de workshop plaatsvond, was daarentegen een paradijs van schoonheid en perfectie, met de energie van Adamus voelbaar aanwezig. Alleen, het was niet het warme bad van gelijkgestemden dat ik had verwacht. Het was als mijn dagelijks leven: met sommige mensen resoneer ik, met anderen minder.

Reizen, vooral vliegreizen, brengt me nu te veel uit mijn evenwicht. Ik geef de voorkeur aan de warmte die mijn ziel in mijn hart brengt wanneer we samen dansen door de realiteiten die mij omringen.

Ik draai me om, kijk naar mijn laptop en zucht. Ik wil schrijven, maar de flow komt niet op gang; het verhaal wil zich nog niet laten pakken na bijna twee jaar pauze. Eerst koffie dan maar.

Met een kop koffie buiten, starend in de verte, zie ik plots Kuthumi voor me zweven.

'Helaas, ik heb geen stoel voor je,' zeg ik telepathisch.

'Geen nood,' antwoordt hij. 'Ik heb mijn eigen zetel meegenomen.' En daar zit hij, op een vliegend tapijt dat zachtjes voor me zweeft. Ik begin te lachen, typisch Kuthumi.

'Lukt het niet?' vraagt hij.

'Nee, niet echt. Ik weet dat het verhaal er al is, maar ik krijg er geen contact mee.'

'Je zoekt op de verkeerde plek,' zegt hij. 'Je zweeft ver weg in de andere realiteiten, maar het is dat delightful mens, Joy, waar je contact mee moet maken. Zij wijst je de weg. De meester die je ook bent, duikt dan vanzelf op.'

Delightful? Ik? Nooit eerder zo over mezelf gedacht. Maar het kikkert me op. Oké, naar binnen en aan de slag.

Waar sta ik als mens? Onlangs ging ik de uitdaging aan die Adamus ons ooit in Keahak gaf: alle identificaties opsporen en loslaten. Het bleken er nogal wat. Vrouw. Moeder. Blank. Vriendin. Zus. Nicht. Single — wat Azar tegenwoordig uitspookt, vertel ik later wel. Senior. Schrijver. Storyteller. Hoogopgeleid. Shaumbra. En nog een hele waslijst meer. Wie ben ik in de kern? Dat wilde ik weten. Dus besloot ik mezelf helemaal af te pellen. Ik liet mijn haar kort knippen — nergens voor nodig, maar het voelde als een statement. Ik verwijderde mijn website, stopte met nieuwsbrieven en social media, en organiseer niets meer. De website sluiten bleek nog het lastigst; het voelde alsof iets werd geamputeerd. Tegelijk wist ik dat die site me niet langer weerspiegelde.

Het zette me aan het denken: in hoeverre was ik, ondanks mijn realisatie, nog gehecht aan de buitenwereld? Aan wat anderen van mij vonden? Aan mijn rol als voortrekker die

wijsheden deelt? Wie denk ik wel dat ik ben? Binnen de Shaumbra-gemeenschap noemden we dat het bedriegerssyndroom: de stem die zegt, 'je doet alsof je het weet, maar wat weet je nu eigenlijk?' Het kwam vaak op bij mensen die juist ver gevorderd waren, die wisten hoe groot het veld van niet-weten is.

Toch bleef de vraag: als ik al mijn identiteiten loslaat, wat blijft er dan over? Ja, *Ik Ben*, *Ik Besta*, puur bewustzijn. Maar daarvoor hoef je niet op aarde te blijven.

Waarom hebben mensen überhaupt zoveel identificaties nodig? Misschien omdat ze zich niet heel voelen, niet verbonden met hun ziel, en dus houvast zoeken in de buitenwereld. Zo begint het vergelijken met anderen.

Ik woon in een rustige, blanke buurt met hoogopgeleide mensen en flinke inkomens, waar geen kunstenaar te bekennen is. Een weinig uitdagende omgeving, maar wel veilig; ik kan met mijn hond Sara rondlopen, zelfs midden in de nacht. Voel ik me hier thuis? Nee. Al weet ik dat deze plek me gediend heeft.

De stilte van de natuur roept steeds luider, zeker sinds Adamus me op Hawaii confronteerde met het feit dat ik bleef steken in het dromen van de droom om buiten te wonen. Zijn woorden raakten diep. Ik had hem gevraagd: 'Wat is de invloed van tijd op de realisatie van een verlangen? Ik wil in de natuur wonen, maar ik lijk in de wachtstand te blijven.' Adamus keek me aan en vroeg: 'Waarom woon je dan niet in de natuur?'

'Er was steeds iets,' zei ik. 'Ik was net huizen aan het bekijken in Frankrijk toen de pandemie uitbrak. En daarna verloor ik bijna al mijn geld…'

'Als je geld verliest, kun je het altijd terugvinden,' zei hij.

'Ja, ja.'

'Nee, echt. Het is nog steeds aanwezig in je energie. Alleen niet meer in je portemonnee. Het komt terug zodra je er klaar voor bent om het te ontvangen.'

Hij glimlachte. 'Als jij in de natuur wilt wonen, beslis dan dat je in de natuur gaat wonen. Zodra je het woord *maar* laat vallen, ontstaat vertraging. Het heeft niets met tijd te maken. Beslis. En doe het. Dan gebeurt het, soms zomaar uit het niets.'

Met die boodschap kwam ik terug uit Hawaii.

Twee maanden later, thuis, voel ik nog steeds de echo van die woorden.

Hawaii, het magische land dat ooit Lemurië was, had me geraakt, vooral bij de heilige berg Mauna Kea. Terwijl we erheen reden was het zwaar bewolkt, maar naarmate we dichterbij kwamen, trok de mist op. De berg toonde haar top, als groet van herkenning. Toen we weggingen, sloten de wolken zich weer.

Masters in Communication draaide om één kernzin: Energie is communicatie, en alle energie is van jou.

Destijds moest ik mijn denken er 180 graden voor draaien. Alles wat ik waarneem, is mijn interpretatie van energie die mij dient. Energie is deel van de ziel, altijd in vreugde omdat ze weet: *Ik Ben Dat Ik Ben.* Ze verlangt niets, ze viert ervaring. Zelfs mijn boze buien brengen haar aan het zingen van plezier. Energie is neutraal tot ze in beweging komt door verlangen of overtuiging; dan vormt ze zich tot manifestatie, tenzij ik er een maar tussen zet of controleer wat ontstaat.

Het is als het Lied van de Ziel, waarvan alleen ik de melodie ken. De hele kosmos herkent me daaraan.

Soms duizelt het me, en moet ik mezelf eraan herinneren hoe het werkt, anders grijp ik weer naar de buitenwereld.

Tijdens een van de sessies vroeg ik Adamus: 'Je zei dat energie in een constante staat van vreugde is. Is dat wat passie geeft?'

'Dat kán passie geven,' antwoordde hij. 'Maar houd het simpel. Alles is van jou. Alle energie communiceert met jou in vreugde. Besef: "Ik ben de Meester, en energie dient mij." Dan voel je helderheid en passie. En in jouw geval, Joy, zou ik zeggen: leef je naam. Dat is alles wat je nog te doen hebt terwijl je op Aarde blijft.'

Zijn woorden brachten me terug naar een moment uit mijn jeugd.

Ik was een jaar of tien, liep langs het strand op zoek naar haaientanden, en plotseling dwarrelden er bankbiljetten om me heen! Niemand te zien, alleen ik en dat dansende geld in de wind. Ik raapte op wat ik te pakken kon krijgen. Magisch.

Die herinnering komt nu boven wanneer ik denk aan mijn verlangen om in de natuur te wonen. Ik wil het écht, maar steeds duikt er een *maar* op. En ja, dat *maar* vertraagt. Toch dwarrelen er weer beelden om me heen, dit keer van Schotland. De ruigheid, de leegte. Ik herkende mezelf in de BBC-serie *Two Thousand Acres of Sky*: een vrouw die een sprong waagt en in een kleine gemeenschap terechtkomt aan zee. Misschien moet ik ook zo'n sprong wagen.

Frankrijk ligt meer voor de hand, maar mijn geld is nog steeds op vakantie op de Kaaimaneilanden dankzij de zwendel waar ik intuinde. Dat is de echte uitdaging. En meteen diende mijn Draak zich weer aan. Terwijl ik piekerde over hoe het geld terug kon komen, hoorde ik dat oude stemmetje: 'Je werkt niet hard genoeg. Succesvolle mensen werken harder dan jij.'

Ik kromp even ineen. Gelukkig herinnerde ik me snel dat energie niet reageert op hard werken, maar op verlangen en overtuiging.

Adamus had ooit verteld dat hij als graaf Saint-Germain nooit voor geld werkte, alles wat hij nodig had, was er. Hij werkte, ja, maar nooit voor geld.

Blijkbaar zat er in mij nog een restje twijfel, een schaduw van gebrek aan zelfwaardering. En dat is een stoorzender. Ik besefte: telkens als ik mijn belangen opgeef voor die van een ander, stopt de flow.

Zo ook toen ik mijn geld in beheer gaf aan een man die me overtuigde dat hij alles voor mij deed. Mijn lichaam schreeuwde nee, maar ik dacht dat het angst was voor mijn comfortzone. Ik ging ertegenin, en verloor.

Die valkuil is nu blootgelegd. En zodra iets in het licht staat, kan het transformeren.

Mijn kleine, onwaardige zelf mag rusten. De Meester in mij weet: overvloed is geen verdienste maar een staat van zijn.

Ik kijk om me heen. Alles is goed. Mijn huis, mijn buurt, mijn leven.

Ik ben vrij, en meer wordt er niet gevraagd dan dat ik mijn licht laat schijnen. Dat lukt alleen als ik leef vanuit mijn hart, waar de warmte van mijn ziel huist. Zodra het brein zich ermee bemoeit, gaat het mis. Dat bange aspect dat denkt dat hard werken de oplossing is, mag thuiskomen. Want de meester werkt niet voor geld; zij danst met energie.

Hoofdstuk 57

Ik wil niets en juist daarin wordt alles geboren.

Dag nummer zoveel dat ik nergens, maar dan ook nergens zin in heb.

Ik zou kunnen gaan schilderen — dat heb ik al in geen eeuwen gedaan. Geen zin.

Met Sara een lange wandeling maken? Geen zin. Sara trouwens ook niet, want het is bloedheet buiten.

Naar de sauna? Geen zin.

Zwemmen? Geen zin.

Niets doen dan? Ook geen zin.

Geen zin in niets doen en ook niets willen, *what the f… ck*?

Joy, dit is belachelijk. Pak de I Tjing en kijk wat er aan de hand is, want zelfs de stem van je ziel kun je nu niet meer horen.

Met een zucht sta ik op, want ook daar heb ik geen zin in, pak mijn munten en het boek.

Onder de hemel is een grote beweging. Ga geen vaste verbintenis aan. De tijd is groot. Je hebt geen inmenging van buitenaf nodig, je hebt wat je verlangt. Zie deze periode als de fase van de foetus in de baarmoeder. Daar komen ook geen bezoekers.

Dat is duidelijk. Ik bevind mij nog altijd in een ontwikkelingsfase, van slechts mens zijn naar leven als meester op Aarde. En mijn menselijke kant is de kluts kwijt; ze heeft het gevoel dat ze er niet meer toe doet. Geen wonder dat ze nergens zin in heeft.

Laat ontstaan wat wil ontstaan. Dan maar niets doen, ook niets verzinnen om maar bezig te zijn. Er komt vanzelf weer een

moment waarop ik overstroom van inspiratie. Ongetwijfeld. Alleen, het duurt me allemaal veel te lang.

Ik denk terug aan het moment van mijn Realisatie, nu bijna twee jaar geleden, en aan mijn hooggespannen verwachtingen over hoe het leven daarna zou zijn. De werkelijkheid is anders: ik ben nog steeds niet stinkend rijk, niet sexyer en niet jonger.

Na Realisatie en na dat vreemde gevoel dat iemand door mijn ogen meekeek, terwijl alles om me heen plotseling een extra glans had werd het al snel weer gewoon. En toch ook niet: diep vanbinnen bleef de aanwezigheid van Divinity voelbaar, als een zachte warmte in mijn hart.

Toch zijn er dagen dat ik me zo vlak, zo betekenisloos voel dat ik zelf nauwelijks geloof dat ik gerealiseerd bén. Ik wijt het grotendeels aan mijn dwarse fysieke lichaam, dat er alles aan doet om het lichtlichaam buiten te houden. Het vertrouwt het niet. Het kan zich eenvoudigweg geen voorstelling maken van hoe het is wanneer het lichtlichaam de leiding overneemt — wat onvermijdelijk zal gebeuren — en daarom durft het de controle niet los te laten.

In het begin werd gezegd, dat de integratie van het fysieke lichaam met het lichtlichaam hooguit een tot anderhalf jaar zou duren. Dat bleek een misrekening. Niemand had immers eerder een groep gerealiseerde meesters op Aarde zien blijven; er was geen vergelijkingsmateriaal, behalve een paar enkelingen. Kuthumi bijvoorbeeld, hij bleef nog ruim tweeëntwintig jaar na zijn Realisatie en kampte nog regelmatig met migraineaanvallen.

Dat was geruststellend om te horen; anders had ik nog harder aan mezelf getwijfeld.

Het hele integratieproces duurt dus veel langer dan gedacht. En ik kan niets anders doen dan meebewegen. Verzet vertraagt alleen maar; overgave versnelt.

Misschien spelen ook mijn vorige levens op, want ook zij gaan door hun eigen realisatieproces, en dat voel ik soms duidelijk.

En natuurlijk is de aanzuigende werking van het massabewustzijn niet te onderschatten. Al die lagen samen kleuren mijn stemming.

Het enige wat ik kan doen, is onderscheiden wat van mij is en wat niet. Zodra ik dat onderscheid maak, verliest het al zijn greep.

Morgen is er weer een shoud. Wie weet wat hij dit keer weer te zeggen heeft.

Hoofdstuk 58

De dood lonkte zacht, maar het leven fluisterde harder.

Het is zondagochtend, nog steeds bloedheet, en buiten is geen mens te zien. Ik ben net terug van een wandeling met Sara en zit met mijn ontbijt voor me, klaar om naar de replay van de shoud van gisteravond te kijken.

Een kop koffie, een klik op de knop en daar zijn ze weer: Geoffrey, Linda, en de inmiddels vertrouwde gezichten in de zaal. Het voelt telkens als thuiskomen.

Het is een lange aflevering. Adamus bespreekt de Rechten van de Meesters die op Aarde blijven, even belangrijk als de Rechten van de Mens, zegt hij, want ze helpen je goed te functioneren zolang je hier bent.

De laatste twintig minuten zijn voor de Merabh. Hij begint met het verhaal van Patti, een Shaumbra die een maand geleden haar transitie maakte, heel bewust. Ze had een jaar lang gereisd, familie en vrienden bezocht, afscheid genomen, en was toen, als gerealiseerd meester, de oceaan in gelopen om haar lichaam te verlaten.

'Patti laat weten dat het verlaten van je lichaam ongeveer het gemakkelijkste is wat er bestaat,' vertelt Adamus. 'Het is geen zelfmoord, want als je ervoor kiest om uit je lichaam te stappen, dood je het niet, je verlaat het slechts.'

Dan volgt een zin die me recht overeind doet schieten.

'Patti koos ervoor niet langer te blijven, maar haar hart te volgen en naar de andere kant te gaan. En nu een vraag voor

jullie, gerealiseerde meesters: wat wil je écht? Wat zegt je hart, wil je blijven of vertrekken?'
De woorden treffen me als een mokerslag. Ik word stil. Want ineens voel ik dat mijn eigen keuze destijds maar half was geweest, gedaan uit gehoorzaamheid aan de oproep om als Meester op Aarde te blijven en mijn licht te laten schijnen. Ik had mijn hart er nooit echt bij geraadpleegd.

Een herinnering schiet door me heen. Het was Tweede Paasdag. Ik werd wakker met een schok, want ik was bijna naar de andere kant gestapt. In mijn ooghoeken zag ik Adamus van een afstand toekijken, en vlak voordat het onomkeerbaar werd, verschenen Sart en Docsie, twee Shaumbra die jaren geleden hun transitie hadden gemaakt. Ze keken me strak aan en vroegen of ik me bewust was van wat ik op het punt stond te doen.

Nee! Helemaal niet. Ik begreep niet hoe ik mezelf bijna aan de andere kant had teruggevonden. In een flits zakte ik terug in mijn lichaam. Nog uren lag ik stil, met een hoofd vol vragen. Zo gemakkelijk is het dus. Je bent er voor je het weet.

Ik had toch gekozen om te blijven, hoe kon dit dan gebeuren? Langzaam drong het besef tot me door: ik had waarschijnlijk nooit volledig ja gezegd tegen het leven. Een deel van mij hield nog een achterdeurtje open. En ja, soms is de verleiding groot om te vertrekken, regelrecht naar de *Ascended Masters Club*, vrij, licht, alles overziend. Maar dan denk ik aan mijn kinderen. Hoe geschokt zouden ze zijn? En meteen hoor ik Adamus' stem in mijn hoofd: 'een meester heeft geen agenda. Ook niet die van anderen gelukkig willen houden.'

Heb ik nog doodsangst misschien? Nee, die is er niet. Wat er wél is, is twijfel: wil ik echt blijven om hier als Meester te zijn, mijn licht te laten schijnen, voluit te genieten?

‘Als je ervoor kiest om te blijven,’ zegt Adamus aan het einde van de Merabh, ‘claim dan je Rechten als Meester. Je zult ze nodig hebben.’

De dagen daarna zijn gevuld met stilte en twijfel. Alles loslaten en gaan is zó verleidelijk. Ik staar vaak in de verte, leeg, terwijl de vraag in me echoot: wil ik blijven?

Tot er op een ochtend een zacht maar onwrikbaar weten in me opwelt. Ja. Ik wil blijven. Niet uit plicht, niet om iemand te dienen, maar om werkelijk te ervaren hoe het is om als Meester op Aarde te leven. Om de dromen die ik ooit uitzette waar te maken, mijn hoogste potenties te belichamen, en mijn licht voluit te laten schijnen.

Na een week staat mijn besluit als een huis. Ik weet nu dat ik mezelf niet onverwacht aan de andere kant zal terugvinden. Wanneer ik op een dag wél besluit te gaan, zal het bewust zijn, rustig, nadat ik heb afgerond en afscheid genomen. Maar dat moment ligt nog ver weg.

Ik denk aan Azar. Hij is inmiddels bijna drie jaar als walk-in op Aarde en heeft mij nog niet gevonden — als hij al zoekt. Af en toe vang ik een glimp van hem op: een gevoel, een beeld, een scène uit zijn dagelijks leven. Sinds kort voel ik in hem de eerste onrust, die vage herinnering aan iets groters achter de sluier. De ziel die zich begint te roeren.

Als onze zielen hebben afgesproken elkaar hier te ontmoeten, dan zal dat gebeuren. Er is een code actief die ons, wat er ook gebeurt, samenbrengt. We zullen zien.

De volgende Keahaksessie gaat dieper in op de stem van de Meester. Adamus zegt dat die stem deel uitmaakt van de soulmind, de magic mind, en dat ze wordt geactiveerd door iets wat diep in ons ligt te slapen. Wanneer chaos of crisis ontstaat,

grijpt dat deel de teugels en neemt het commando over, vanuit een intuïtief weten dat precies weet wat te doen. Ik kan er nog niet helemaal met mijn hoofd bij, maar dat zal wel komen.
Ondertussen doet Adamus in Keahak wat hij heeft beloofd: hij leidt ons stap voor stap in de praktijk van Meesterschap. Niet om te toveren, maar om te belichamen. Hij zegt dat we rolmodellen worden, levende voorbeelden van wat mogelijk is wanneer Divinity en ziel zich met het menselijke verenigen.

Mijn eerste opdracht: spreek als Meester. Laat je energie door je woorden vloeien. Dat betekent: geen overbodige woorden, en spreken vanuit het hart, waar de ziel het sterkst voelbaar is.

Het klinkt eenvoudig, maar er zit een wereld achter. Het vraagt ook om mijn eigen waarheid te spreken, los van opvoeding, cultuur en verwachtingen. Voor ik het weet zeg ik weer iets omdat het prettig klinkt of omdat de ander het begrijpt. Dat patroon zit diep.

Soms merk ik dat ik nog vanuit conditionering spreek, maar dan eerder vanuit die van de ander dan van mezelf. Op zulke momenten kies ik bewust woorden die de ander kan volgen, niet om te pleasen, maar om verwarring te voorkomen bij wie nog niet mee kan reizen. Arrogant? Misschien. Maar het is gewoon een feit dat ik zelf nog leer accepteren.

Ik oefen dagelijks mijn Meesterstem. En het is verrukkelijk om te merken dat ik me werkelijk Meester voel, dat ik de wijsheid ervan ervaar, dat ik weet dat energie mij dient, zolang ik haar maar niet voor de voeten loop.

Op hetzelfde moment voel ik nog de twijfelende mens, niet helemaal zeker of ze werkelijk haar droomleven kan leven. Geduld, fluistert de Meester. Alweer geduld.

Hoofdstuk 59

De stilte is niet leeg; ze wacht op het juiste woord.

De zomer is moe, geloof ik, moe van hitte maken. Vandaag neemt ze een dag vrij, misschien zelfs een paar. Thank God!

'Laat de wolken maar even hangen,' lijkt ze te zeggen, 'misschien geef ik wat regen hier en daar, zolang ik zelf maar even niets hoef te doen.'

Ik zit buiten in mijn patio en ben dankbaar voor de hittepauze. Gisteren kwam ik pas rond middernacht thuis van een concert in de Vondelkerk in Amsterdam, met Peia Luzzi. Wonderlijk hoe drie mensen zoveel muziek kunnen maken. Peia was prachtig, haar humor aanstekelijk, maar ook zij leek moe, net als de zomer.

Ik dacht: hoe houd je dit vol, twee maanden lang, om de dag een vliegtuig in?

'Jeez Louise,' zou Stephanie Plum zeggen. Als ik weer zo'n dag heb waarop ik alleen maar 'geen zin' kan denken, stuur ik mezelf naar de bibliotheek om een Stephanie Plum-boek te halen. Stephanie is een creatie van Janet Evanovich, een premiejager met meer pech dan geluk, werkzaam bij haar neef Vinnie, een gladde Italiaan met puntschoenen en vet haar. Rond haar scharrelen oma Mazur, tachtig en gewapend met een revolver in haar handtas, Morelli, een sexy rechercheur, Ranger, een nóg sexier ex-commando, en Lula, een forse, ex hoer in veel te strakke lycra-pakjes. Dank aan Janet, die me af en toe even Stephanie Plum laat zijn.

Terug naar Peia. Ik zat vooraan, met nog zo'n vijftig mensen op meditatiekussentjes voor me. Naast me drie oude bekenden

uit mijn ayahuascatijd, puur toeval, ja, ja, natuurlijk, alleen toeval bestaat niet. Het voelde vreemd vertrouwd, maar ook ver weg. Wat ooit mijn tribe was, is dat niet meer. Ik voelde geen enkele connectie meer met die mensen, alsof ik op een eiland zat tussen de echo's van een vorig leven.

Het geheel had iets van Sedona, maar dan in Amsterdam: spirituele types die er heilig van overtuigd zijn dat ze weten hoe het leven werkt, zich op de juiste weg wanend, terwijl ze vanbinnen nog bol staan van onzekerheid. En wat kwam het me bekend voor. Ik was zelf ooit zo'n type, eentje die alles wat ze net had ontdekt meteen wilde delen, uit angst om de eigen twijfel te voelen. Ben ik er nu weer eentje? Heb ik alleen maar een andere tribe gevonden? Nee en ja. Ja, ik heb in de Crimson Circle een thuis gevonden. Nee, ik voel geen enkele behoefte meer om iets uit te leggen.

Wanneer iemand me tegenwoordig iets vraagt over Adamus, Keahak of een shoud, moet ik mezelf bedwingen om niet diep te zuchten. Ik word al moe van het idee iets te moeten toelichten. Dus zeg ik meestal: 'Kijk maar op de website van Crimson Circle, of lees mijn boeken.'

That's it. En het voelt heerlijk.

Zo, na deze verheffende gedachten, eerst nog maar een kop koffie. Volgens mij krijg je in Sedona niet eens koffie, alleen helende kruidentheetjes.

Ondertussen schiet het schrijven niet op. Ik heb óf geen zin, óf geen woorden. Soms word ik er lichtelijk paniekerig van. Waarom komt er zo weinig uit mijn vingers? Ik hoor mezelf steeds vaker zeggen: 'geen zin.'

Ik heb mijn ziel om duidelijkheid gevraagd. En, zoals dat meestal gaat in het leven van een Meester, kwam het antwoord vanzelf, deze keer via de website Full Moon Info:

Sometimes you don't have the words, or you can't find the right ones to express what's on your mind or on the tip of your tongue. Then it is time to just remain silent or to go on a search. And the more words you find, the further away you get from the original desire to get to the crux of this matter, of what deems important to you.

Duidelijker kan niet. Blijkbaar ben ik nog niet bij de kern gekomen van wat me tegenhoudt om iets naar buiten te brengen. Misschien is het de Meester in mij die alleen nog wil spreken wanneer de woorden de volle waarheid van haar Weten dragen, haar Gnost.

Klinkt logisch. En tot die tijd?

Dan laat ik de stilte maar even haar werk doen.

Hoofdstuk 60

De wereld schreeuwt, maar de Meester luistert.

Een dikke regendruppel valt op mijn neus, en dan nog een. Eindelijk. Eindelijk is het einde van de hitte in zicht.

Ik zit midden in de nacht buiten op mijn patio en luister naar het zachte tikken van regen op de stenen. Wat een verademing.

Mijn gedachten dwalen af naar de laatste Keahaksessie. Al luisterend besefte ik dat ik waarschijnlijk een van de Mind-Meesters in Atlantis was. Daardoor maak ik nu als vanzelf deel uit van de opening van dat eonenlang afgesloten deel van de mind, het deel dat opnieuw bewust toegang geeft tot andere realiteiten, voor wie het licht van de Meester in zichzelf toelaat.

Ondertussen lijkt de wereld te koken van spanning. Een nucleaire dreiging hangt boven ons hoofd: Poetin voelt zich met zijn rug tegen de muur en kondigt de mobilisatie van driehonderdduizend mannen aan. De beelden van lange rijen auto's aan de grens met Georgië zeggen genoeg.

Daarbovenop dreigt hij zijn kernwapens te gebruiken. De wereld houdt de adem in.

Helaas lijkt Poetin zich zijn vorige leven als Sint Vladimir niet te herinneren. Die Vladimir was ooit een Russische tiran die Kiev met harde hand wilde veroveren, tot hij plotseling een religieuze ervaring kreeg en zijn koers radicaal omgooide. Hij bekeerde het hele volk tot het christendom, niet bepaald zachtzinnig vermoed ik, maar het leverde hem wel een heiligenstatus op. De huidige Vladimir lijkt nog niet van plan om in zijn voetsporen te treden. Religieus? Parttime zeker.

En dan is er nog de inflatie die wereldwijd om zich heen grijpt. Zoveel geld in omloop, en toch raken gezinnen financieel uitgeput. Werkgevers vinden geen personeel, de schappen in de supermarkten blijven leeg, en energierekeningen stijgen tot absurde hoogten. Ik las dat steeds meer kinderen zonder ontbijt naar school gaan. Te gek voor woorden.

Er zullen ongetwijfeld weer steunmaatregelen komen. Even zal dat verlichting geven, daarna zal de inflatie gewoon weer doorstomen. Het is een zelfsturend systeem geworden dat zichzelf moet opblazen. Geen mens kan dat nog oplossen met oude middelen.

'Stay behind the short wall,' zegt Adamus steeds. Blijf observeren. Voed de dualiteit niet door meningen te verkondigen, geen schuldigen aan te wijzen, niet mee te gaan in complottheorieën. 'Shine your light and be a true Master.'

Ik doe mijn best, al heb ik heus wel eens een mening. Maar ik houd mijn mond en blèr niets rond. Toch lijkt het me verstandig om wat basisvoorraden in huis te halen: wat water, wat eten. Mijn kinderen heb ik hetzelfde geadviseerd. Tot mijn verbazing namen ze het zonder commentaar aan. Misschien blijft het bij een voornemen, maar vooruit.

Een paar dagen later hoor ik Jerome Powell, de voorzitter van de Amerikaanse Federal Reserve, tijdens een persconferentie zeggen: 'Hope for the best, but plan for the worst.' Dat zegt genoeg. De man weet meer dan hij kan zeggen.

Ik glimlach. Laat de wereld maar de oude patronen herhalen, ik kijk wel van een afstandje.

Hoofdstuk 61

Wanneer het oude brein zwijgt, begint het magische te fluisteren.

Het is maandag en ik zit verdwaasd voor mij uit te staren. Zoveel nieuws, zoveel dat nog op ons, gerealiseerde meesters afkomt in de komende jaren. Adamus kondigde dit weekend in een onlinebijeenkomst aan dat hij nog drie jaar blijft en zich daarna terugtrekt, om het verder over te laten aan de meesters die ervoor kozen om enige tijd op Aarde te blijven.

Dat betekent, concludeer ik, dat wij in drie jaar klaargestoomd worden om zijn taak over te nemen: mensen die eraan toe zijn de weg te wijzen.

In de bijeenkomst verscheen ook Merlin. Hij instrueerde ons hoe we de droomstaat beter kunnen benutten, zodat we ons andere realiteiten herinneren en kunnen overbrengen wat ons daar aanspreekt. Daarvoor, zei hij, verlaten we bij het in slaap vallen ons lichaam door de linker deur en keren terug door de rechter. Ik vertaal dat als: via het mentale de aardse sfeer verlaten en via het hart terugkeren. Dat wordt oefenen: niet meteen een droom duiden, maar eerst het gevoel registreren, of helemaal niets doen en kijken wat er vanzelf naar mij toe komt.

Kuthumi deed ook een duit — nee, meerdere duiten — in het zakje. Hij gaf ons een lijst praktische tips voor het leven als meester. Bovenaan: *'Loop, loop vele kilometers en zo vaak je kunt, liefst met je hond, dat houdt je energie in beweging. Houd je mond over je staat als gerealiseerd meester, want je loopt het risico om belachelijk gemaakt te worden; het is bovendien parels voor de zwijnen gooien.'* Te laat!

'Geef jezelf een nieuwe naam,' zei hij. *'Een coole naam met hooguit drie lettergrepen. Gebruik die eerst voor jezelf en, als je eraan gewend bent, laat anderen je zo noemen. Kuthumi lal Singh is ook niet mijn geboortenaam; hij is ontstaan en ik ben hem gaan gebruiken.'*

Daar kijk ik van op. Een nieuwe naam neme, het is meer dan een grap. Een naam maakt deel uit van je identificatie: familie, afkomst, karakter, intelligentie, alles hangt eraan. Als je je daarvan loskoppelt, maak je al een grote sprong.

Kuthumi's lijst eindigde met: *'Glimlach en lach zoveel je kunt; het verandert alles om je heen. En dream your ass off!'* En daarmee ben ik weer terug bij die linker- en rechterdeuren.

De bijeenkomst werd afgesloten door Saint-Germain. Iedereen verwachtte een samenvatting en bemoediging, maar hij kondigde iets anders aan: 'D*e sluier gaat open. Er is voldoende bewustzijn, en veel eerder dan wij, de Ascended Masters en de Crimson Council, hadden verwacht. Het zal gebeuren in maart 2023. Het is de langverwachte Apocalyps, maar omdat dat woord verkeerd begrepen wordt, noemen wij het Heaven's Cross, het kruispunt van hemel en Aarde, van dimensies die elkaar doorkruisen.'* De hele groep valt stil. Ook in Keahak gaat het er heftig aan toe. Ons brein wordt flink aangepakt, en ik voel het. Ik vergeet van alles, kan weinig herinneren, en mijn vermogen tot associëren is verdwenen.

Volgens Adamus worden tachtig procent van de neuronen uitgeschakeld; ze maken alles te complex. Daarvoor in de plaats komt het magische brein, rechtstreeks afkomstig van de ziel, niet op één plek in het lichaam maar overal aanwezig. Het magische brein spreekt de taal van het oude brein, kan het geruststellen en omarmen. 'Slaap zoveel je kunt, dat bespoedigt het proces,' zegt Adamus.

Dat lukt. Om negen uur val ik al op de bank in slaap en 's ochtends kom ik nauwelijks mijn bed uit. Gelukkig houdt Sara

ook van uitslapen: één oog open, even met haar staart hallo zwaaien en dan weer een uur stil. Wat bof ik.

Ondertussen wankelt de economie. Fabrieken sluiten of halveren hun productie; gas is te duur. En als daar de deuren sluiten, vallen er meer dicht. Hoe beter ik kijk, hoe meer ik zie dat alles met alles samenhangt.

Zelfs straten vol klinkers herinneren eraan: klinkers bakken kost gas. Misschien lopen we binnenkort weer over zandpaden, of zweven we, wie weet, in mini-vliegtuigjes zoals in die oude cartoonserie: *The Jetsons*.

Astroloog Pam Gregory zegt in een video dat de ontwikkelingen nu in crescendo gaan, vooral in oktober en november.

Ook het elektromagnetische veld van de Aarde is onstabiel.

'Leg een kleine voorraad eten en drinken aan, haal wat cash in huis,' adviseren zij en Adamus. Ik was er al mee bezig. Deze week haal ik de laatste dingen, misschien ook een campinggasje. Zelfs mijn oude petroleumstel kan nog van pas komen. En vanzelf duiken herinneringen op: mijn oma die soep kookt op zo'n stel, mijn vader die de kolenkachel aanmaakt, ik als kind met een kruik in bed en ijsbloemen op het raam. Hoe normaal dat was, met zijn allen om de kachel, en de rest van het huis bleef gewoon koud. Normaal is wat je gewend bent. We kunnen ons huidige normaal afwennen en aan een nieuw wennen. Simpel.

Ik denk aan de channeling met Nikola Tesla. Hij vertelde hoe hij ooit vrije energie wilde aanbieden, maar J.P. Morgan weigerde hem krediet. Later begreep Tesla dat dit terecht was: vrije energie in verkeerde handen had de Aarde kunnen vernietigen.

Zijn wij er nu wél klaar voor? Volgens Adamus duurt het nog een paar jaar. Hopelijk zijn tegen die tijd alle

machtswellustelingen vertrokken naar hun eigen realiteit, waar ze eindeloos kunnen blijven spelen met macht.

Mijn hoofd spint van al die gedachten; zij vindt dat heerlijk, maar mijn grotere ik niet. Ik pak het boek *Leven in de wildernis*, over een stel dat zeven jaar in Nieuw-Zeeland leefde van wat de natuur gaf. Dan word ik ineens boos, niet een beetje, maar woest op mijn huidige omstandigheden. Hoelang roep ik al dat ik in de natuur wil wonen, en waarom woon ik daar nog niet?

'It's all about timing,' hoor ik Adamus zeggen.

'Ja, dat zal wel,' brom ik. 'Ik ben het zat! Ik leef als een bejaarde, verdorie.' De rest van mijn frustratie laat ik liever onuitgesproken.

Wat noem ik eigenlijk vrijheid? Soeverein zijn: volledige verantwoordelijkheid nemen voor alles wat ik denk en doe. Zelf kiezen, mij niet verantwoorden, want dat geeft anderen macht, en dat is verleden tijd.

Vrijheid is ook overvloed. Niet in geld, maar als gevoel. Ik voel me niet arm; ik voel me gezegend. Ik ben waar ik hoor te zijn, heb toegang tot wijsheid, begrijp het leven en ben heel in mijzelf.

'Ga dan gewoon op pad, Joy,' fluistert mijn brein, 'pak je kampeerspullen en vertrek.'

'Nee,' zeg ik. 'Nog niet. Er gebeurt te veel vanbinnen. Slimmerik, je probeert onder het magische brein uit te komen, dat lukt je niet.'

Er zijn flitsen van iets dat ik niet kan benoemen maar dat me doet rechtop zitten. Dat is nu belangrijker dan een avontuur in de buiten wereld. Niemand volgt tenslotte een meester die niet op een meester lijkt.

Eerst mag ik toestaan dat alles wat binnenin verschuift volledig integreert. Daarna komt de beweging vanzelf; wat ik verlang, vindt mij.

Brein zwijgt.

De volgende dag zit ik in de trein naar mijn oude stadje om met Anton koffie te drinken. Buiten schiet het landschap voorbij. Alles verandert zo snel, en toch: het gras is nog steeds groen, de schapen grazen, de bomen staan onverstoorbaar te staan. Wat maakt dat het ene razendsnel verandert en het andere eeuwig lijkt te blijven?

Hoofdstuk 62

Wanneer ik ophoud met zoeken, komt het Leven zelf naar mij toe.

Ik wil net gaan schrijven als ik plotseling een enorme stuwende kracht voel. Mijn hoofd tintelt, mijn kaken worden warm en mijn hart klopt als een hamer.

Dan is het alsof ik oprijs uit de zee als een Griekse godin, een godin die zich lang heeft verborgen. Ik blijf doodstil zitten tot ik een wezen voel dat ik nog niet eerder heb ontmoet. Het is geen lief en poezelig schatje: een machtige kracht schiet door mijn lichaam en zindert tot diep in mijn bekken.

Dan stroomt er informatie binnen. 'Ik ben Zjazara, de eerste manifestatie van je ziel. Je kunt mij een engel noemen. Tot het moment dat de engelenfamilies werden ontbonden in april 2020 was ik een van de leiders in het Huis van Sananda. Ik ben jou, deel van dezelfde ziel, en sta vanaf nu geheel tot je beschikking.'

Ik ben overdonderd. Zjazara voelt als de oorspronkelijke engel, een kracht waar je niet mee spot. Zij? Of hij? Nee, geen van beiden. Voor het gemak noem ik haar zij.

Ik voel dat ze zich onwennig in mij nestelt, alsof ze geen ervaring heeft met mens-zijn, geen idee van kwetsbaarheid. Ze draagt nog haar volledige potentieel, de herinnering aan oeroude vrouwelijke kracht, aan de vonk van schepping zelf. Dan wordt het stil.

Ondertussen droom ik inderdaad my ass off, maar niet alle dromen zijn even leuk. Regelmatig bevind ik mij in donkere

werelden vol oorlogszuchtige vliegende objecten of slangachtige wezens.
Uit een van die dromen word ik wakker met een schreeuw: 'Thijs, help, wacht!' Ik ken geen Thijs.

In een andere droom loop ik in een wit pak over een eindeloos terrein, een karretje met een wit stoeltje voor me uit duwend. Ik zoek iemand, maar er is niemand. Het terrein dijt uit tot in het oneindige.

Ik word wakker met de vraag: wie ben ik zonder mijn naam, zonder gezelschap, zonder dat karretje met dat stoeltje?

Soms ben ik 's nachts wakker en zit buiten op mijn patio. De sterren en planeten dansen als ademende wezens om de Aarde heen. Ik voel hun invloed, hun stille samenwerking. Adamus vertelde in de laatste Keahaksessie dat de power vortex, die eerst boven Rusland en Oekraïne hing, zich nu uitbreidt tot een orkaan van de vijfde categorie, en nog groeit.

'Het intensiveert het lijden,' zei hij.

Ik voel het, als kleine vlammetjes die aan mij likken en een oude overtuiging aanraken: dat ik niet mag genieten zolang anderen lijden.

Ho, stop. Zo maak ik mijzelf weer klein.

De dagen glijden voorbij als losse snippers; ik kan er geen patroon in ontdekken. De tijd lijkt te rafelen, uren, dagen, zonder betekenis, alles glijdt door elkaar. En tussen al die snippers voel ik plotseling Azar. In de supermarkt, tussen de kaas en het brood, bevries ik. Het is onmiskenbaar Azar, zijn warmte, zijn nabijheid. Eindelijk, na bijna twee jaar stilte, weet hij weer wie hij is, en wie ik ben. Dan is hij weg. Geeft niet. Het begin is er. De rest komt vanzelf.

Op een vrijdag waarop ik tot niets kom en mij erger aan de drukte van huizen en mensen, schiet ineens een idee door me heen.
Tien minuten later plaats ik een advertentie op Marktplaats:
Woningruil gezocht. Jij naar een kleine bungalow aan de rand van de stad, ik naar een vrijstaande plek in de stilte van de natuur. Tiny house of iets dergelijks. Ook buitenland mogelijk, mits officieel bewoonbaar.

Zo, Adamus, ik droom niet langer de droom , ik onderneem actie.

Een paar dagen later verwijdert Marktplaats de advertentie wegens een betalingsfout. Ik laat het zo. Ook dit is mijn energie: het is nog niet de tijd. Eerst mag wat van binnen beweegt tot rust komen.

Toch blijf ik af en toe in beweging schieten. Mijn brein verleidt me steeds weer, ze verveelt zich, wil betekenis in de buitenwereld.

Een paar weken geleden had ze weer iets bedacht: *Schrijf je levensverhaal*, een cursus met flyer en al. Er meldde zich één deelnemer voor een individueel traject. Daar bleef het bij. Ook goed. Nog een belangstellende kondigde zich aan maar vertrok op reis. Het project belandde vanzelf in de prullenbak.

Mijn drang om te doen verdwijnt nu echt, op één ding na: ik wil mijn verhaal afschrijven, het verslag van dit leven. Het voelt als een belofte, een nalatenschap van al die levens die ik op Aarde heb geleefd.

Ik herinner me hoe ik vóór mijn geboorte aan een ovale tafel zat, samen met anderen die ook als verslaggevers naar de Aarde zouden gaan. Dat laat ik niet vallen.

En ook Azar laat ik niet vallen. Wat onze gezamenlijke bedoeling is, weet ik nog niet, maar dat het belangrijk is, voel ik. Zolang ik mij laat leiden door mijn ziel, zal het zich ontvouwen.

Merlijn op Aarde zijn, dat is mijn droom. En als mens niet alleen; ik heb zó vaak alleen geleefd. Mijn verlangen is om, als een van mijn laatste aardse ervaringen, een diepe liefde te delen met een ander mens, en in de natuur te wonen.
In de Shoud van een paar dagen geleden zei Adamus: 'Doe niets wat geen gevoel van passie geeft, want dan maak je het jezelf moeilijk. Pas over ongeveer vijf maanden, als Heaven's Cross is geopend, zul je makkelijker kunnen beslissen wat je nog wilt doen op Aarde.'

Helder.

De exacte datum van de opening is nu bekend: 22 maart 2023. Het wordt een fysieke gebeurtenis, voelbaar in het elektromagnetische veld van de Aarde. Wat de gevolgen zijn, heeft Adamus nog niet verteld. Wel dat het vergelijkbaar is met de val van Atlantis, alleen is het nu geen val, maar een vreugdevolle opstijging.

Weinig mensen zullen het merken. Alleen wie voldoende bewust is, zal voorbij de sluier gaan en de voordelen ervaren.

Tegelijkertijd vertrekt Gaia, die de Aarde zolang heeft bezield en haar schoonheid heeft geschapen. Kunnen wij dat overleven? Volgens Adamus wel. Het is tijd dat de mensheid zelf verantwoordelijkheid en bezieling op zich neemt.

'Stop met elkaar te beschuldigen van de klimaatcrisis,' zei hij. 'Er zijn altijd crises geweest. Alleen de huidige vervuiling is van menselijke oorsprong, het gevolg van een verstoorde balans tussen geven en nemen, tussen het vrouwelijke en het mannelijke. Herstel die balans. Stop met uitbuiten en neem zorg op je.'

En toen kwam mijn vraag: wie of wat zijn dan al die aliens die de Aarde weten te bereiken ondanks de hermetische afsluiting? Adamus glimlachte en zei: 'Dat zijn jullie zelf — jullie in vorige levens, die buiten de tijd bestaan.'

Soms, ondanks alles, voel ik mij als mens alleen. Er zijn nog maar weinig mensen met wie ik echt vrijuit kan spreken. Wanneer ik probeer te vertellen wat ik ervaar, kijken de meesten mij glazig aan. Zelfs zij die ver gevorderd zijn op hun pad, haken af zodra woorden tekortschieten voor wat alleen gevoeld kan worden.

Soms denk ik aan Roos, met wie het contact verwaterde nadat ik iets te eerlijk had benoemd. Het was geen harde opmerking, misschien raakte ik alleen maar haar eigen overtuiging. Toch voelde het als een deur die dichtviel.

Dagen kunnen voorbijgaan zonder echt gesprek, behalve wat kleine uitwisselingen met andere hondeneigenaars terwijl Sara vrolijk snuffelt.

Dan steekt even dat oude gevoel van tekortschieten op. Als ik nu mijn transitie zou maken, dan zou er maar een handvol mensen aanwezig zijn bij het afscheid. Ik voel mij zielig, heel erg zielig.

Tot een menselijke stem hard begint te bulderen: 'Zielig? Ben jij nu helemaal gek geworden! Laat die menselijke meetlat los! Draai de volumeknop van je licht open; laat het schijnen naar de wereld én naar jezelf, damn it!'

Ik moet lachen. Alweer was ik in het massabewustzijn gegleden, terug in het kleine. Maar het is niet erg; ik mag duizend levens lang oefenen in het vergeten en herinneren.

Ik begin te begrijpen dat het leven niet meer om anderen draait, of om hoe ze mij zien. Zelfperceptie is alles. Wat een ander van mij denkt, zijn projecties van zijn eigen reis. Mijn taak is slechts te luisteren of iets resoneert met het lied van mijn ziel — met Yeshana. Als het trilt in mijn hart, weet ik dat het juist is. Zo eenvoudig is het.

Het leven is eenvoudig.

Alleen mijn oude gewoonte maakt het soms complex. En zelfs dat mag er zijn, als echo van wat ooit was, niet van wat nog komt.

Hoofdstuk 63

De hemel opent zich niet in vuur en vlam, maar in stilte, midden in het gewone leven.

Azar was chagrijnig! Jeez, ik had geen idee dat het ook nog tot de mogelijkheden behoort.

Ja dus. Gisteren bracht ik een bezoek aan ons huis in Caldera en vond het drijvend op het water. Ik ging direct naar de kamer waar Azar vaak zit.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ik.

Azar keek op en zei: 'Wat doe jij hier, ik heb je niet gevraagd om te komen.'

Mijn mond viel open. Verbijsterd draaide ik me om en ging zonder nog een woord te zeggen terug naar mijn aardse huis.

Vandaag probeer ik opnieuw contact. Ik stem me af en zie hem in zijn aardse huis, in gesprek met een man. Azar zit op het puntje van zijn stoel, terwijl de ander druk argumenteert. Ik kruip achter zijn rug en laat hem voelen dat ik er ben. Hij reageert onmiddellijk: schuift naar achteren, de stoel krast over de vloer. De man tegenover hem stopt even, kijkt verbaasd, en praat dan weer door. Lachend vertrek ik. Laat hem maar even chagrijnig zijn, ik was het laatst ook, toen hij weer ouderwets energetisch bij me op de bank kwam zitten terwijl ik midden in een Cloud Class met Adamus zat. 'Ik wil niet op de oude voet verder,' had ik gezegd. 'Ik wil ook echt fysiek contact.' Azar verdween ogenblikkelijk, en ik had direct spijt van mijn botte opmerking.

Ik blader door oude aantekeningen en stuit op een tekst over de 21 kristalgrotten en de grote kristal in het centrum van de Aarde. Adamus noemde ze ooit de Free World Bank Fund, een

levend netwerk van energie dat balans en overvloed in stand houdt. De kristallen reageren niet op hebzucht, maar op passie en zuiverheid. Wanneer ik vertrouw en voluit leef, stroomt de energie vanzelf terug. Terwijl ik lees, voel ik die herkenbare tinteling, mijn 'dakpan' gaat open en mijn hele lichaam trilt van weten.

En toch: Geen Zin. Geen zin, geen zin, geen zin, het neemt monsterlijke proporties aan. Ik staar uit het raam alsof ik achter de geraniums ben beland. De huizen tegenover me zijn nog net zo saai als van de zomer. De mensen ook. Ik zak onderuit en geef me over aan de loomte. Dan schiet ik overeind. Natuurlijk! Geen Zin heeft een functie. Het dwingt me naar binnen, naar het veld van werkelijke schepping. Daarbuiten valt niets te doen, buiten kan ik alleen aantrekken wat van binnen al trilt als passie voor het leven. Die passie wekt vreugde, en vreugde schept harmonie. En laat nu juist harmonie de grote magneet zijn.

Sinds Geen Zin zich heeft gemanifesteerd, groeit ook de lijst van wat er niet meer toe doet. Loslaten gaat vanzelf. *Ik besta omdat Ik besta* krijgt nieuwe betekenis; helder zicht brengt heldere vreugde.

In de volgende Keahak-sessie vertelt Adamus over zwaartekracht, en ineens valt alles op zijn plek. Zwaartekracht, zegt hij, is niet alleen iets fysieks; het is de wet van aantrekking en weerstand, het veld dat bewustzijn vormgeeft. Verlangen brengt energie in beweging, en dat wordt licht, niet het zichtbare licht dat wij met onze ogen zien, maar de eerste manifestatie van energie die zich verdicht. Stap voor stap wordt dat licht materie. Ook gedachten en overtuigingen hebben massa: ze trekken overeenkomstige ervaringen aan. Zolang ik een overtuiging voed, versterk ik haar. Pas wanneer ik vanuit mijn diepste wezen zeg: 'genoeg, dit wil ik niet meer,' verandert de richting van die

zwaartekracht. Dan keert de kracht zich om en blaast het oude uit mijn veld.

Het vraagt waakzaamheid: geen medelijden meer, alleen compassie. Mee-lijden trekt me meteen terug in het lijden.

En terwijl ik dit tot me laat doordringen, begrijp ik waarom ik de laatste tijd zo vaak moe ben. Er speelt iets op een ander niveau.

Vanochtend lees ik in *Shaumbra Magazine* over een groep die Adamus Realm Workers noemt — wezens die 's nachts helpen bij de voorbereiding van Heavens Cross, de opening waardoor de realiteiten zich zullen verweven. Ze werken op de achtergrond, vaak onbewust, en leiden reizigers veilig door de andere werelden en weer terug naar de Aarde.

De beschrijving past me als een jas. Geen spectaculaire carrière, veel alleen zijn, veel slapen, gevoelig voor het aardse rumoer. Hoe vaak heb ik me niet afgevraagd waarom mijn projecten zo stroperig verliepen, of waarom ik zelf dingen afblies? Misschien was ik eenvoudigweg elders bezig. Adamus zegt dat het werk van de Realm Workers nog enkele maanden doorgaat na de opening. Daarna mogen ze leven als mens én meester, de Graceful Ones, noemt hij ze.

Het ontroert me. Misschien was dat wat hij bedoelde toen hij jaren geleden in Hawaii zei dat ik 's nachts aan het werk was in andere realiteiten. Hij bedoelde ongetwijfeld Realm Work.

De dagen tot Heavens Cross kruipen voorbij. Acht nachten. Zeven. Vier. Ik drink te veel koffie, 's avonds bier. Een mens moet wat.

Ondertussen heeft Poetin thermietenbommen losgelaten boven Oekraïne, een wrede beslissing met gemene wonden tot gevolg, plus het feit dat het land voorlopig ongeschikt wordt voor het verbouwen van graan, terwijl Oekraïne de graanschuur

van Europa is. Een paar kilometer verderop beginnen Amerikaanse banken te wankelen, terwijl president Biden blijft herhalen dat alles veilig is. In Frankrijk protesteren mensen massaal tegen het pensioenstelsel, in Israël is het onrustig en China balt zijn vuisten tegen Taiwan. Kortom, het is een spannende en ongewisse tijd, waarin de wereld een rij dominostenen overeind probeert te houden terwijl er een aardbeving gaande is. De vraag is alleen of de stenen rechtsom of linksom zullen vallen. We gaan het zien en beleven.

Dan is het eindelijk woensdag 22 maart 2023**.**

Ik loop met Saar een groot rondje, ga naar de kapper, probeer de tijd te verjagen.

's Avonds maak ik verbinding met Villa Ahmyo, waar de ceremonie plaatsvindt. Saint-Germain leidt de bijeenkomst. Hij vraagt ons alles achter te laten door het in de bokaal van de ziel te gooien en dan door de opening te gaan, niet buiten onszelf, maar diep vanbinnen. Ik spreid mijn vleugels en voel even niets, of juist alles.

Wanneer ik terugkeer, hoor ik hem zeggen dat ons werk voltooid is.' Realm Workers, kom terug naar je leven als mens; het werk is gedaan.' Er volgt stilte. Iets is afgesloten.

Naderhand zit ik wat wezenloos voor mij uit te staren. Het voelt een beetje als een anticlimax omdat er nog geen spectaculaire dingen hebben plaatsgevonden op Aarde. Ik kijk om mij heen, waar alles er nog hetzelfde uitziet. Had ik iets anders verwacht? Nee, maar wel stiekem gehoopt. Van binnen voelt het op dit moment alleen maar wiebelig.

Hoofdstuk 64

Het grootste werk is niet meer zichtbaar zijn, maar simpelweg zijn.

Adamus laat de Realm Workers gelukkig niet aan hun lot over. Hij besteedt uren aan het beschrijven van onze ervaringen, geeft adviezen en probeert ons bewustzijn een flinke zet te geven.

Ik weet inmiddels dat wat Mireille ooit vertelde over de bezoeken die Azar en ik brachten aan plekken in het universum waar niet iedereen zich prettig voelt, inderdaad Realm Work was: we gingen daarheen om licht te brengen in dichte, stroperige klonten massabewustzijn. We deden nog meer, we namen het ook in ons op. Dat is de reden dat ik nog steeds met geldgebrek en gezondheidsissues kamp, en ook waarom Azar de laatste weken somber en lusteloos is.

'Realm Workers, laat dit nu los,' zegt Adamus. 'Het is niet van jullie.'

Fijn om te weten dat ik het niet zelf heb gecreëerd, maar het is nog niet eenvoudig om het te keren. Pijnlijk ook om te beseffen dat ik mezelf jarenlang de schuld heb gegeven van het mislukken van mijn bedrijven, van alle initiatieven die ik op poten probeerde te zetten, van de geringe aandacht voor mijn boeken. En pijnlijk dat astrologen en numerologen die ik consulteerde dat nooit zagen, dat mijn gebrek aan succes niet alleen met mijn keuzes te maken had, maar ook met het werk dat ik in andere realiteiten deed.

'Als je deze kwesties in de bokaal van de ziel hebt gedeponeerd, dan lost de ziel het op, en wel op het juiste moment,' zegt Adamus.

Wanneer is dat juiste moment, Adamus? Ja, ik weet het, het ligt in handen van de ziel of mijn divinity. Ik mag het ervaren, meer is er niet te doen. Dan hoop ik maar dat mijn lieve ziel mij van mijn ongeduld verlost, want ik ben het driedubbel zat!

Na zes weken voel ik een verschuiving. Het verdriet wordt minder, de energie keert langzaam terug en ik begin plannen te maken, vooral plannen om Nederland te verlaten.

Nog zes weken niets ondernemen is het laatste advies van Adamus. Vooruit dan maar. Dat lukt nog wel.

Ook als ik me op Azar afstem, voel ik dat hij lichter is. Toevallig is het zijn verjaardag en zijn zoons zijn bij hem op bezoek. Ik hoor de jongste vragen of hij mij al heeft gevonden.

'Ja,' zegt Azar, 'maar het is nog niet het juiste moment om contact te maken.'

Wel hier en ginder, nog langer wachten? Toch weet ik dat het klopt: eerst weer volledig landen, eerst alles laten oplossen wat nog op opluchting wacht. Misschien moet ik ook werkelijk alleen blijven tot de integratie van biologisch lichaam en lichtlichaam voltooid is. En misschien heeft Azar zijn eigen stukken die eerst opgelost willen worden.

Na drie maanden merk ik dat Adamus gelijk had. Ik heb het Realm Work volledig losgelaten. Het voelt lichter, om mij heen én in mijn lichaam. De restless legs zijn niet langer een voortdurende kwelling; ze komen en gaan met pauzes ertussen, en dat is al zo'n opluchting dat ik ervan ga zingen. Als dát al kan, dan volgt de rest vanzelf.

Het lijkt alsof ik vanzelf weer deelneem aan het dagelijks leven op Aarde. Ik deel een fles wijn met mijn buren, zwem regelmatig in het buitenbad tussen de bomen, en word gevraagd reviews te schrijven voor een Shaumbra die een platform over

dromen heeft ontwikkeld, een prachtig initiatief dat ook door Adamus wordt gesteund. Ik reageer op het werk van andere Shaumbra die een gedramatiseerde documentaire, *Rude Awakening*, hebben gemaakt over het pad van ontwaken naar realisatie, en nu een humoristische podcastserie zijn gestart. Zelfs daar krijg ik reacties van waardering op. Langzaam maar zeker maak ik weer deel uit van het leven op Aarde.

Nog steeds verlang ik ernaar in de natuur te wonen, terwijl mijn geld nog steeds vrolijk vakantie viert op een of andere planeet.

Als ik me afvraag wat ik kan doen, lijkt het beste antwoord te wachten tot ik ineens weet: het is tijd, on y vas!

Ik lees ondertussen boeken van mensen die naar Frankrijk verhuisden, ruïnes of kastelen opknapten en daar met veel humor verslag van doen. Wie weet pak ik mijn nomadische bestaan ooit weer op. Wat ik in mijn binnenwereld heb gevonden, is voltooid; nu kan ik ook weer out there zijn, meer van de wereld zien en zo mijn plek in de natuur vinden.

Soms merk ik een oude neiging om te gaan wachten op iemand, in dit geval op Azar. Zodra ik me dat realiseer, veeg ik die neiging weg. Ik wacht op niemand meer. Ik ben vrij en soeverein. En ik ga intens genieten van mijn allerlaatste jaren op Aarde.

Oh darling me, laten we dat vooral doen!

Zes weken later moet ik weer om mezelf lachen. Ik ben opnieuw stilgevallen. Geen Zin doet weer mee, samen met de twijfel of ik niet iets moet ondernemen. Maar diep vanbinnen weet ik dat ik alleen hoef te volgen en te ontvangen. Dus lig ik op de bank, kijk films, slaap uit en laat het leven gebeuren. Het weer helpt een handje: eerst te heet om iets te doen, daarna dagenlang regen alsof de weergoden de hitte wilden goedmaken.

Ik luister regelmatig naar Adamus om niet terug te vallen in oude patronen. Hij vertelt dat het nieuwe licht sinds de opening van de sluier eerst de ruimte tussen de cellen in ons lichaam vult. Zelfs artificial intelligence, zegt hij, reageert op bewustzijn. 'Blijf dus op de planeet. Ontvang alles wat naar je toekomt. Jullie hebben gedurende vele levens een enorme spaarrekening opgebouwd, neem daar nu vrijelijk van op.'

Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Ik vervang mijn oude tas met een gat door een nieuwe en bestel een heerlijk parfum. Tot ik weer helemaal in de flow zit, eet ik wel een hapje minder.

Af en toe denk ik nog aan de gevolgen van het Realm Work, aan de frustraties van vroeger en aan mijn huidige situatie van net genoeg.

Azar loopt op dit moment ergens in de bergen van Noorwegen. Hij wil zich losmaken van het leven van zijn host. De zakelijke afwikkeling van zijn scheiding is pas twee maanden geleden afgerond, typisch Azar, de man van weinig woorden; niemand lastig willen vallen met zijn problemen. Hij kreeg overigens meer dan hij redelijk vond, maar liet het zo; moe van het juridische gedoe en wetend dat hij zijn best heeft gedaan.

Als ik goed invoel, komt hij voorlopig niet terug. Het was dus niet alleen mijn staat van zijn die ons fysieke contact uitstelde, maar ook de zijne.

Ik vermoed dat we elkaar pas ontmoeten wanneer we beiden volledig zijn samengevallen met ons lichtlichaam, werkelijk multidimensionaal leven en soeverein zijn, al is elke minuut eerder meer dan welkom. Ons samenzijn is deel van de missie die we beiden op ons hebben genomen: de wereld laten zien hoe prachtig een verbinding kan zijn tussen twee soevereine wezens. Ik denk aan wat White Bull er ooit over zei: 'Het gaat om de essentie van de relatie zelf, om die aan de wereld te tonen, om te laten zien wat mogelijk is wanneer je naast de eisen van het

aardse leven de goddelijke leiding volgt. Deze relatie zal de wereld tonen wat een mystieke relatie werkelijk betekent.'

Hoe lang geleden was het dat hij dit zei? Zestien jaar? Gelukkig wist ik toen niet dat het zó lang zou duren.

Omdat ik toch veel op de bank lig, speur ik naar informatie over Atlantis en het leven als soeverein wezen. Zo kom ik bij een kleinere organisatie terecht waar Kuthumi nu actief is, samen met Sarah, een ascended master die is teruggekeerd naar de Aarde en nu bekend is onder de naam Lauren Hutton. Ik hoor nieuwe dingen, trek conclusies over mijn eigen pad en besef dat het nog even kan duren voor ik hier volledig als soeverein wezen aanwezig ben.

Realisatie bereiken is één ding; daarna begint pas het echte werk.

Ik weet dat het tijd is om alles los te laten wat mij bindt aan het aardse leven en het massabewustzijn, om zelfs mijn behoefte aan analyseren en oordelen op te geven.

Ik ben eenvoudig begonnen: door mijn krantenabonnement op te zeggen, zodat ik makkelijker kan stoppen met een mening vormen over alles wat er gebeurt. Laat maar gaan al die oude machthebbers die nog proberen het nieuwe tegen te houden. Hun tijd is beperkt.

Hier in Nederland vertrekt ondertussen de oude politieke garde na de val van het kabinet. Interessant, maar ik volg het niet meer. Ook mijn plannen om weer groepen te begeleiden of een blog te schrijven heb ik weggegooid. Weg ermee.

En al doende ontdek ik waarom ik nog zo graag iets in de buitenwereld wilde neerzetten: het was een aspect dat bang was om onzichtbaar te zijn. Begrijpelijk dat ik het nu pas zag, het valt niet mee om een onzichtbaar deel te herkennen. 'Kom maar thuis, Onzichtbare. Je hoeft niet langer zichtbaar te zijn om te

bestaan. Laten we, mens, meester en Divinity, onzichtbaar zitten zijn, en ondertussen dat stille, onzichtbare Zelf laten uitgroeien tot een volledig soeverein wezen. Daarover verslag doen, hier, in dit prachtige verhaal. Toen ik dat besloot, voelde ik Kuthumi's aai: 'Hey kid, wise decision.' Het woord kid raakte iets ouds in mij, het raakte een leven waarin hij Pythagoras was en ik zijn vrouw, Theano. De tranen sprongen in mijn ogen. Het teken dat het geen verbeelding was.

Hoofdstuk 65

Wie niet meer overtuigt, belichaamt de waarheid vanzelf.

Er is iets gaande, diep vanbinnen. Iets zo subtiel dat er geen woorden voor zijn. Ik voel dat ik het punt nader waar woorden steeds vaker tekortschieten, waar alleen de tweehonderdduizend engelenzintuigen toegang hebben.

Terwijl ik iets opzoek in oude mails, stuit ik ineens op een bericht van Maarten.

Dag Joy,
Wat een leuk bericht! Ik volg je al langer online. De terugkeer van de Healers *heb ik met grote betrokkenheid gelezen; het gaf licht in mijn eigen ontwikkeling. Ook je tweede boek raakte me.*
*Ik ben benieuwd naar '*De komst van de Draak'!
Hartegroet, Maarten

Wat een warm bericht, dacht ik destijds. Hoe fijn te weten dat Maarten me niet vergeten was. Ik antwoordde hem kort:

Dag Maarten,
Wat leuk dat je me nog volgt. Ik ben wat minder vindbaar tegenwoordig, vandaar mijn nieuwe website.
Hoe gaat het met je?
*Mijn eerdere boeken haal ik tijdelijk uit de handel om ze te herzien en samen te voegen tot één geheel: '*Het Verhaal van Duizend Levens'.

Warme groet, Joy

Hij schreef vrijwel meteen terug.

Dag Joy,
Mooi proces, als een zich eeuwig ontvouwende bloem. Het gaat goed met me. Geniet elke dag – dankzij wat met Carvaka ooit op mijn pad kwam – van de keuzes die ik kon maken en de ontmoetingen die volgden.
Ik schreef ooit mijn inwijding in de Carvaka-cultuur op; niet als schrijver, maar om te begrijpen wat ik beleefde. Schrijven verdiept het weten.
Dank voor de magie die jij in jouw leven weet te brengen.
Sat Nam, Maarten

Zijn woorden troffen me. *Weten van de overvloed die zich achter de waan van de dag manifesteert.* Er schuilt een filosoof in hem. Ik vroeg of ik zijn verhaal mocht lezen, en hij stuurde het meteen. Ik las het ademloos: een ontwapenend verslag van een inwijding waarin het lichaam werd gezien als tempel van heilige ervaring. Mooi, maar de leer zelf voelde vreemd. Geen reïncarnatie, geen ziel, geen voortbestaan. Alles zou ophouden na de dood. Allemachtig, ik verzoop er bijna in.
Ik schreef hem terug:

Lieve Maarten,
Wat een open en eerlijk verhaal!
Natuurlijk verbaas ik me over sommige uitgangspunten van de Carvaka. Geen andere levens? O hemel, ik heb er zoveel ervaren! Geen karma, daar ben ik het helemaal mee eens. Laat los die ballast van schuld en schaamte.
En het lichaam als tempel, absoluut, zonder lichaam geen ervaring op Aarde.

Voor mij is verlichting het moment waarop mens en God-Also samen dansen.
Ik ervaar onze verschillen als een dans van benaderen en weer loslaten.
Namasté on Earth,
Joy

Een dag later schreef hij terug:

Lieve Joy,
Opnieuw stroomt dankbaarheid door me heen. Wat een energie! De Carvaka geloofden niet in een hiernamaals – na de laatste adem houdt alles op, zoals een stofzuiger ophoudt te zijn als de stroom eraf is.
Ons lichaam keert terug tot elementaire deeltjes; de metafysische wereld is een product van ons brein.
Toch ervaren we ontelbare hemelen in dit leven.
De tribes gebruikten dit vermogen om elkaar zonder schaamte te eren, van heilig tot genotvol.
Verlichting is het afleggen van angst en zwaarte.
Zodra ik mijn kleren afleg en de tempel betreedt, voel ik de eerste golven van bliss. Een ervaring van pure overvloed, zonder doel.
Een hoog sensuele dans, precies zoals jij het beschrijft.
Maarten

Ik las zijn woorden, glimlachte en voelde tegelijk een verdriet dat niet van hem was. Hoe kan iemand nog blij leven als alles ophoudt bij de dood? Toch besloot ik niets tegen te spreken. Zijn overtuiging was stevig geworteld.
Ik hoefde hem niet te overtuigen, alleen te begrijpen.

Maarten,
Wat kun jij ervaringen goed verwoorden!

Aan de grond van jouw beleving ligt iets wat sterk lijkt op waar ik nu ben: halverwege de embodiment van de Magus. Volledig soeverein worden – dansen met je Divinity – los van elke identiteit of verhaal.
En ja, soms glibber ik uit over het massa-bewustzijn, zeg 'wel verdorie' en schud de boel van me af.
Joy

Lieve Joy,
Hoe bijzonder om je na zo lang weer te proeven. Ja, soeverein worden, los van identiteit, het is een uitdaging. Ik leef soms een drie- of vierdubbel leven.
Hoe werkt de embodiment van de Magus bij jou?
Maarten

Precies op dat moment verscheen er een nieuw bericht in mijn inbox.
Alsof mijn ziel me in één dag alle losse eindjes wilde laten zien.

Dag Joy,
Veel doden en vermisten door de branden op Hawaï. Moest aan jou denken, en aan de mensen van de Crimson Circle daar.
Ik hoop dat alles goed met je is.
Hartelijke groet, Max

Zijn mail ontroerde me. Hoe lief dat hij aan me dacht. Waarom hij altijd een nadere kennismaking uit de weg was gegaan, wist ik nog steeds niet.
Een jaar geleden had ik hem uitgenodigd om thee te komen drinken. Hij antwoordde dat het wat laat op de dag was, en dat was dat.

Ha Max,
Wat lief van je! Villa Ahmyo ligt op Big Island, bij Kona, dus buiten het brandgebied.
Met mij gaat het goed; na alle turbulentie van de afgelopen jaren ben ik in rustig vaarwater beland.
Ik geniet van niets hoeven, van lui zijn, van wandelen met mijn hond.
'The Story of a Thousand Lifetimes' *vordert langzaam, en het is klaar wanneer het klaar is.*
En jij?
Warme groet, Joy

Dag Joy,
Fijn te lezen dat je rust hebt gevonden.
Naarmate ik ouder word, voel ik het aftakelen, vooral de onrust over doodgaan groeit.
Soms voel ik me als een pakezel op weg naar een ravijn waarin hij voorgoed zal verdwijnen.
Gelukkig heb ik geleerd te zoeken naar verlichting. Gisteren luisterde ik naar Eckhart Tolle: 'Letting Go of the Narrative of Me'.
Zijn woorden over stille aanwezigheid doen goed.
Max

Een pakezel op weg naar het ravijn...

Alweer iemand die denkt dat dit leven alles is. Wat een verspilling van ervaringen.

Ik schreef hem terug, met compassie in mijn hart.

Dag Max,
Jeetje, als een pakezel op weg naar het ravijn!

Angst voor de dood is wijdverbreid en belemmert het leven.
Fijn dat je een uitweg hebt gevonden.
Mocht je dat ooit willen, dan begeleid ik je graag na je transitie, zodat je terechtkomt op een plek die bij je past.
En ja, Tolle is een goede gids, geen hocuspocus, alleen aanwezigheid.
Joy

Zijn laatste woorden raakten me diep.

Je verwoordt precies mijn benauwenis, Joy.
'Accepteer dat je sterft, en ga dan leven,' zei bisschop Muskens ooit.
Nu begrijp ik dat ik bij jou steun zocht om ermee door te gaan.
Jij wilt, als het zover is, mijn transitie begeleiden, wat een ontroerend gebaar.
Dank je wel.
Max

Ik glimlach. Wat een eerlijk antwoord. En toch, ik voel dat ik hem niet meer hoef te helpen, hij heeft zichzelf al gezien. Ik hoef niemand te overtuigen, alleen te zijn.

Hoofdstuk 66

Wat ooit verlangen was, wordt nu aanwezigheid.

De conversatie met Maarten krijgt een nieuwe gloed.

'Wat een cadeau heb je op je zesentwintigste gekregen,' schrijf ik. 'Iedereen zou op jonge leeftijd een Anna moeten tegenkomen. Bij mij duurde het even voor ik loskwam van alle conditioneringen rond liefde en het lichaam. De tantra-training was een openbaring, die eerste avond van circulerend ademen bracht me in de hemel zonder verlangen naar méér. Daarna kwamen de ayahuasca-ceremonies, Azar, en het weten van onvoorwaardelijke liefde. Nu leer ik als mens mijn handen op mijn rug te houden en de God-Also te laten brengen wat bij mij past.'

Zijn antwoord laat niet lang op zich wachten.

'Ja, lieverd, een groot cadeau inderdaad! Zelfliefde die deelbaar wordt zonder spiegeling aan de buitenwereld. Die hebben jij en ik ooit zó mooi gedeeld. Fijn dat de tantra-training je dat liet voelen: doelloos samenzijn, zonder verlangen. Zo zie ik ook innerlijke ontwikkeling. Magie, zonder doel.'

Ik lees zijn woorden en voel de oude vertrouwdheid terugkeren. Hij schrijft over kunst en magie, over hoe alles wat hij ooit leerde nu versmelt tot eenvoud. Zijn toon raakt me. De warmte van ons contact gloeit in mij na.

En toch verschijnt, als vanzelf, het beeld van Azar, als stille herinnering aan wat onvoorwaardelijk betekent.

’s Avonds duik ik in het Merlijn-weekend. Adamus spreekt over de chaos op Aarde: extreme weersomstandigheden, groeiende onrust tussen mensen en culturen. ‘Wees je ervan bewust,’ zegt hij, ‘meer dan negentig procent van wat je voelt, is niet van jou.’

Kuthumi herinnert ons eraan eenvoudigweg de ander te erkennen.

Dan vertelt Adamah, bekend als Gaia, de ziel van de Aarde, dat ze zich langzaam losmaakt, zodat wij, mensen, het licht verder dragen. ‘De Aarde zal bekendstaan als de planeet van licht,’ zegt ze.

Merlijn verschijnt als laatste, speels en helder: ‘Spreek je kosmische spaarrekening aan en geniet van je laatste jaren op deze prachtige planeet. Stop going into the mind — go beyond!’

Ik glimlach. Waar staan die automaten dan, Merlijn? Heb ik er een pincode voor nodig?

Ik weet het antwoord al: die code zit in mijzelf.

De laatste dag brengt een channeling van Steve Jobs die nu, vanuit de niet-fysieke wereld, zegt dat alles draait om bewustzijn.

Saint-Germain sluit het weekend af, lichter, luchtiger dan ooit. Met een vol hoofd en een tintelend hart val ik in slaap, wetend dat de nacht me nog wakker zal houden met al wat is aangeraakt.

De volgende ochtend ontvang ik een mail van Maarten met een korte video. Hij ziet er goed uit, lichter, stralender.

‘Dag prachtige man,’ schrijf ik terug, ‘wat leuk je te zien met je zandcreatie. Ik zit nog vol van het Merlijn-weekend en voel behoefte aan stilte. Tot later.’

Een dag lang staar ik voor me uit. Alles mag bezinken.

De volgende ochtend hervat ik onze correspondentie.

‘Lieve Maarten, ik had net een lange mail voor je geschreven toen die ineens verdween. Foetsie! Nergens meer te bekennen. Na een diepe zucht besloot ik opnieuw te beginnen. Ik vermoed dat ik destijds in ons contact gespannener was dan ik besefte.

Wat is er veel veranderd! Na jaren van doelen, Azar, cloud-classes en wat dies meer zij, voel ik me nu weer op Aarde landen. Ik geniet van het simpele leven, van mijn lichaam, van de stilte en de kleuren van de natuur. Geen doelen meer, alleen het leven zelf. Soms vraag ik me af of ik niet genoeg heb geschreven, maar ach, ik kan het toch niet laten om te schrijven.’

Ik voeg eraan toe: ‘Het thema van het Merlijn-weekend was vrijheid: je licht laten schijnen en er zelf van genieten.

Terug naar jouw inwijding, wat een prachtig verhaal. Laat het niet verstoffen. De tijd is rijp voor nieuwe visies op het lichaam.

En mijn droomplek? Ver van de ruis, met uitzicht op weidsheid en sterren, de regen op het dak, stilte als gezelschap.

En jij, zit je nog steeds veel in Spanje?’

Zijn antwoord ademt vrolijkheid: ‘Herkenning, herkenning! Ik schrijf mijn mails eerst in klad, anders verdwijnen ze ook. Ja, ik ben in Spanje. Tot kort geleden was er een Carvaka-centrum, maar de grond is verkocht. Eind september ben ik even in Nederland. Ik lees tussen je regels door dat je balans hebt gevonden. Ook ik denk soms te stoppen met schrijven, maar dan stroomt er weer iets uit de pen. En ja, hoe mooi zou het zijn als mensen anders naar hun lichaam leren kijken. Lieve Joy, geef me je hand, ik voer je zielsgraag mee.’

Ik glimlach breed.

‘Bananas, Bananas,’ schrijf ik terug, ‘ik geef je mijn hand en laat me graag meevoeren! En ja, ik weet dat ik toch niet kan stoppen met schrijven. Dus, je bent binnenkort in Nederland? Vind je het leuk en spannend — voor mij zeker — om elkaar te zien?’

Zo, Joy, je hebt het gedaan. De uitnodiging is eruit, dapper en eerlijk.

Zijn antwoord ontploft bijna van enthousiasme:

'Of ik het leuk vind? Whhhoooaaa! Yes, yes, yes! Zeker! Zeg me wanneer. Mijn agenda is flexibel. Jij overvloedige vrouw, wat een vreugde! Een storm raast door mijn lijf.'

Die storm voel ik ook. Alsof ik midden op de oceaan vaar, zonder stuur. Overgave aan de elementen is het enige wat rest.

's Avonds, na de afwas en een wandeling met Sara, zit ik op de bank. Plotseling is Azar daar. Tranen wellen op voordat ik iets kan zeggen.

'Hoe is het met je?' vraag ik zacht. De energie zakt even, maar dan voel ik zijn antwoord zonder woorden.

Hij loopt ergens in Frankrijk, onderweg naar Santiago de Compostela, vrij en licht.

Zijn aandacht verschuift naar mij, naar mijn onrust en verlangen. 'Ervaar alles wat je wilt ervaren,' hoor ik binnenin.

Ik knik, voel de waarheid ervan. We leggen onze voorhoofden tegen elkaar, energie stroomt, en ik weet: wat er ook verandert, de band blijft.

Ik schrijf Maarten nog één bericht: 'Kom maar, mooie Shiva. Kom naar mijn kleine bungalow. Mijn ziel laat geen uitstel meer toe. Ik laat het aan jou over om het juiste moment te voelen.'

Zijn antwoord is teder en open: 'Sat Nam, Shakti. Zondag over een week? Ik kom richting de Veluwe, geef me over aan wat zich wil ontvouwen. Laat de schrik varen, rijping brengt schoonheid, kwetsbaarheid maakt zichtbaar wat wezenlijk is. Misschien is dit wel het mooiste hoofdstuk van dit leven.'

Ik glimlach, ontroerd. 'Wat een prachtige woorden, Maarten. Rijping als nieuwe aantrekkelijkheid, dat vind ik wel wat.'

‘Dan zie ik je tussen tien en half elf,’ schrijft hij. ‘Heerlijk om te zien, horen, ruiken, proeven, voelen hoe het leven zich wil ontvouwen.’

De ochtend breekt aan. Sara snurkt naast me op de bank, pot thee halfleeg. Een zonnige dag ligt open. Nog even, en Maarten is onderweg.

Hoofdstuk 67

Waar afscheid valt, opent zich stilte en in stilte begint iets nieuws.

Ik poets mijn huis alsof ik een heilige ruimte voorbereid. Alles glanst, zelfs de lucht lijkt schoner. Ik doe boodschappen, al heeft Maarten gezegd dat hij nauwelijks eet. Sta langer dan gewoonlijk onder de douche, bekijk mijn lichaam, haal het epileerapparaat tevoorschijn en tut me op zoals ik in jaren niet heb gedaan.

Alles is klaar. Sara heeft een lange wandeling gehad, er staat koffie, al vermoed ik dat hij geen koffiedrinkt. Elke minuut kijk ik op mijn mobiel.

'Joy, ga zitten en drink die koffie op,' zeg ik streng tegen mezelf.

Ik ga op de bank zitten. Sara schurkt zich tevreden tegen me aan. Net als ik mijn laatste slok neem, zie ik Maarten aankomen. Hij kijkt zoekend rond, loopt om het huis heen naar de tuindeur. Ik voel hoe mijn gezicht één grote glimlach wordt.

'Daar ben je dan,' zeg ik. 'Na zestien jaar!'

'Is het echt zo lang?'

'Ja, minstens. Kom binnen.'

Hij kijkt me aan, slaat zijn armen om me heen, en de tijd valt weg. Sara snuffelt aan hem, wacht op een aai.

'Ik dacht dat je een kleine hond had,' zegt hij.

'Nee hoor, ik hou van grote honden.'

We gaan op de bank zitten, met een klein beetje afstand.

'Wat wil je drinken?' vraag ik.

'Doe maar water.'

Ik schenk in, pak nog een kop koffie voor mezelf.

‘Ongelooflijk dat je hier nu zit,’ zeg ik. ‘De laatste keer moest je plotseling weg. Daarna hoorde ik niets meer van je. Ik dacht: oké, hij wil geen contact meer.’

‘Wat vreemd,’ zegt Maarten. ‘Ik heb juist bericht gestuurd en niets teruggekregen. Dacht dat jíj boos was.’

‘Nou ja zeg, zo’n klassiek misverstand: zij dacht dat hij, hij dacht dat zij.’

Hij lacht. ‘Misschien kwam het door een nieuwe provider toen. Hoe dan ook, we vonden elkaar terug. En nu zitten we hier.’

Even valt er stilte. Ik leg mijn hand op zijn arm, hij pakt hem vast. Dan staat hij op, maakt een knoop van zijn tuniek los en zegt met een glimlach: ‘Kijk eens wat de jaren met mij hebben gedaan. Het hangt hier.’

Ik schiet in de lach. ‘Ik moet goed kijken, wil ik ook maar iets zien hangen. Je bent juist kilo’s kwijt.’

Hij gaat weer zitten, onze schouders raken elkaar. Herinneringen komen boven. Dagen van spel, gesprekken, aanraking zonder belofte. Wat me vooral bijbleef: hij sprak zelden negatief, vermeed oordelen. Toen zag ik het niet, nu herken ik wijsheid.

Ik leg mijn hoofd even op zijn schouder. Onze lichamen herkennen elkaar.

‘Mijn lichaam zegt: “Oh, ben jij het,”’ fluister ik.

‘Ja,’ zegt hij zacht. ‘Tijdloos, hè?’

Aan het eind van de middag kijk ik hem na terwijl hij om de hoek verdwijnt. De geur van black musk hangt nog in de kamer. Het flesje olie heeft hij achtergelaten, een klein gebaar dat groot voelt.

Lieve, prachtige Maarten, Shiva, Wat een helende ontmoeting.

Dank, lieverd.

Nog even houd ik hem vast, in gedachten. We wisselen nog een paar mails over tijd, verlangen en vorige levens, tot ik merk dat mijn antwoorden steeds mentaler worden. Wil ik hem overtuigen van de eeuwigheid van het bewustzijn? Nee. Dat is niet mijn taak.

Lieve Maarten, ik krijg het gevoel dat we in herhaling vallen. Laten we even niets doen — een reset. En als er iets te delen valt, zal het vanzelf gebeuren.
Dag, lieve wijze man.

Een dag stilte. Dan een kort bericht van hem:

Goed idee, Joy. Even niets. Fijne dag, mooi meisje.

De pauze schrijnt en is goed. Misschien is het geen pauze, maar een afscheid.

Ondertussen laait in de wereld opnieuw het oude vuur op: Hamas bestookt Israël, en het eonenoude conflict tussen Kaïn en Abel herhaalt zich. Alsof de Hapiru, ooit engelenfamilie, elkaar weer naar het leven staan. Wanneer zullen zij — zullen wíj — beseffen dat we dezelfde oorsprong delen? Dat vrede geen droom is maar een herinnering? We zullen het zien en beleven.

Hoofdstuk 68

De nieuwe wereld begon niet met een openbaring, maar met stilte, wind en zee.

Sinds augustus volg ik *New Energy Creator* op Instagram. Een account waarin de naam van Kuthumi werd genoemd trok meteen mijn aandacht. De vrouw achter het account, Lauren Hutton, blijkt de huidige incarnatie van Sarah, een ascended master die terugkeerde naar de Aarde.

Op haar website vind ik alles waar ik al zo lang naar op zoek was en wat ik in de Crimson Circle niet meer vind. Steeds vaker voelde ik me daar vastgezet, alsof Adamus niet alles vertelde en de groep op één spoor hield.

Bij Lauren is het anders: helder, eenvoudig, vrij. Ik verslind haar video's en abonneer me op de nieuwsbrief. Zo ontdek ik *The New Human Database*, een project dat aansluit bij wat ik diep vanbinnen al weet: het is tijd voor de Magus om volledig aanwezig te zijn, voor bewustzijn dat zijn eigen energie aanstuurt, voor leven voorbij de relatieve realiteit van de Aarde.

Ik bestel het eerste deel van *The Magi's Definitive Guide to the New Human Species* en weet na een paar pagina's: hier wil ik verder mee.

Een week later lees ik dat het tweede deel, *The Anatomy of Light*, in januari 2024 van start gaat, een half jaar intens samenwerken met Kuthumi en Sarah. Zonder aarzeling meld ik me aan. Terwijl ik op de verzendknop druk, voel ik Kuthumi naast me staan. Zijn glimlach is zacht en goedkeurend.

Dan verschijnt opnieuw het beeld van Theano, de jonge vrouw van Pythagoras, en daarmee ook beelden uit andere tijden. Ik zie mezelf als hetaere die luistert naar Socrates op een brug in Athene, voel zijn reactie toen hij ter dood werd veroordeeld, en daarna datzelfde zwarte, gesmolten landschap dat me al zo lang blijft achtervolgen.

Een nieuwsbrief van Lauren brengt me op het idee om een sessie met haar te boeken. Ze schrijft dat het belangrijk is om Atlantische levens te verkennen omdat ze direct samenhangen met deze tijd, een echo van toen de mens zijn scheppingskracht nog niet begreep. Ik negeer mijn saldo en boek de afspraak.

Intussen is Azar halverwege de Pyreneeën. Hij loopt al maanden. Wanneer ik op hem afstem, zegt hij slechts: 'Ik wil nu alleen maar eten en slapen.' Even voel ik zijn hand, loop vijf minuten met hem mee, tot hij zijn logeeradres bereikt.

Een dag later zie ik hem een grote keuken binnenstappen. Hij wast zijn mok, vult een thermoskan, trekt zijn jas aan en vertrekt, alleen, opnieuw.

Na mijn ochtendwandeling met Sara luister ik naar een channeling van Merlijn. Zijn woorden raken iets dieps: 'Mensen zoeken naar licht om te volgen. Jouw licht is nu nodig. Zodra er iets gebeurt, stop, adem, voel. Ga voorbij de mind, zonder oordeel, zonder behoefte aan uitleg. Dan zal het weten vanzelf verschijnen.'

Ik glimlach. Ja, ik weet het. Maar ik ben ook moe van de onrust, moe van de wereld die maar doordraait.

Plotseling voel ik een verlangen om naar zee te gaan, naar leegte en wind.

Twee weken later stap ik op de boot naar Terschelling. Het hotel ligt tussen de duinen, aan het uiterste westpunt van het eiland.
De volgende dag loop ik uren over het lege strand. Meeuwen krijsen, de wind huilt door mijn haren, het zand schuurt mijn wangen schoon.

In een strandpaviljoen drink ik koffie, lees, vergeet de tijd. Op de terugweg regent het; doorweekt lig ik later in bad. Ik hoor het tikken van de regen tegen de ruiten en voel hoe alles in mij eindelijk tot rust komt.

Ik dineer in mijn eentje, kijk naar al die mensen om mij heen, geef antwoord op vragen van de vrouw die mij bedient en vast denkt dat ik mij eenzaam voel. Lief.

's Avonds open ik de terrasdeur. Golven breken, de wind zingt. Ik adem diep in, uit. De wereld is stil geworden.

Hoofdstuk 69

Wanneer de code wordt herschreven, beweegt de stroom vanzelf.

Dinsdag, die vaak stille dag zonder afspraken, waarin de tijd meestal languit op de bank ligt. Aan het eind van de middag heb ik een Zoomcall met Lauren, de aardse representatie van Sarah. Ik ruim op, kook, probeer Sara te verleiden tot een lange wandeling; maar ze gaat eigenwijs midden op straat op haar dikke kont zitten. Artrose, vermoed ik al een poosje. Ik geef haar het middel dat Rea's pony weer op de been kreeg en hoop op hetzelfde wonder.

Net voor vier uur klik ik op de link. Lauren verschijnt in beeld, warm, direct. We praten kort over Apeldoorn en Texas en gaan dan naar het hart van mijn vraag: het Atlantische leven waarin ik uitkijk over een zwarte, gesmolten citadel.

Ik vertel haar over Damanhur, de Hal der Sferen, Kwan Yin die ooit zei dat ik iemand had vertrouwd die niet te vertrouwen was. Over de Tempels van Tièn, de paarse gloed van het grote vuur, mijn strengheid destijds.

Lauren knikt en zegt dat de tijd van Atlantis meer levens beslaat dan we hierna ooit hebben geleefd; wat ik voel zijn energetische imprints die nu, na Heavens Cross, weer binnenstromen.

We dalen samen af in de herinnering. Ik zie sandalen, een witte jurk, drukte in straten, zon op steen. In een muziekpaviljoen wacht een man in witte tuniek, ik herken Maarten in een andere tijd. Er is onrust. Ik draag informatie over

een geheime bijeenkomst. 's Avonds, in een verduisterde kamer, komen we een voor een binnen. Twintig mensen, dezelfde kleding, weinig licht. Ik leid het overleg: we hebben spionnen gezien, vermomd als mensen. Ze proberen toegang te krijgen tot een grote communicatie-machine, geen hoofdband, maar iets omvangrijks dat de uitwisseling tussen mensen moest verfijnen. Ik liet er één binnen.

'Hebben jullie de technologie zelf vernietigd?' vraagt Lauren. Ik voel de knoop in mijn maag. 'Ja. De machine ging eraan, én een groot deel van de stad. Het was mijn levenswerk, en ik was er verantwoordelijk voor dat het uit de hand liep.'

We zijn even stil. Dan: vergeving. Niet als excuus, maar als feit. Het oude leven, zij laat me weten: het is goed, het mag klaar zijn. Wat ik heel mijn leven heb herhaald, de neiging om te vertrouwen vanuit onschuld, mag nu volwassen worden: ik weet wie ik wel en niet binnenlaat.

Lauren legt het eenvoudig naast mijn huidige pad: 'Je stopt je hele wezen in je boek. Het kostbare werk wil je beschermen. Een deel van jou is bang voor opnieuw gesmolten plastic. Schrijf door. Het wordt geen plastic.'

Ik voel Kuthumi's zachte humor, ergens naast mijn schouder. Een tandenborsteltje, kleine aanpassingen, geen vuilniswagen nodig. Ik lach. Ja, er zitten nog wat kleine vlekjes van de groep, die poets ik weg. Mijn verhaal is een verhaal zonder collectief sausje.

We verschuiven naar het zenuwstelsel en mijn rusteloosheid.

'Dit heb je niet gecreëerd om iets te leren,' zegt Lauren. 'Iedereen die de integratie van licht- en biologisch lichaam doorloopt, kent die elektrische dagen. Het lijf zoekt een nieuw evenwicht. Als je het lichaam vertelt: "we doen iets nieuws, we worden een voertuig voor pure vreugde", ontspant het. Laat de

stroom niet alleen naar boven gaan; ook naar beneden, als bloed door vaten."
Het resoneert verrassend praktisch. Geld en stroom blijken danspartners te zijn; open doorstromen in plaats van verkrampt controleren. Kuthumi fluistert: breng de boeken uit, kijk wat er dan met je zenuwstelsel gebeurt.

We raken de keel aan, de oude codes rond spreken en zwijgen. Lauren vertelt hoe haar eigen stem ooit letterlijk werd 'uitgeschakeld', en wat er terugkwam toen zij woordeloze communicatie leerde.

'In plaats van de verantwoordelijkheid om te zwijgen óf te spreken, kies je de verantwoordelijkheid om je passie te delen. Buiten de dualiteit.'

Ik voel hoe schrijven en biologie in elkaar grijpen: het lichaam herbeleeft, het verhaal bevrijdt. De puzzel klikt.

Tot slot vraag ik naar Azar, het lange wachten sinds zijn walk-in.

'Keer je radicaal naar jezelf,' zegt Lauren. 'Het hart van de Magus wil door jou heen groeien. Als er iets moet komen, komt het. Tot die tijd: jij.'

Ik glimlach. Daar, in dat woord, vallen tientallen jaren zoeken stil.

We spreken over eerlijkheid, menselijkheid, geen glanslagen.

'De wereld heeft niet nóg iemand nodig die zegt dat alles af is,' zegt ze. 'Schrijf ook de rommel op. Laat zien hoe het werkelijk gaat.'

Ik denk aan wat White Bull ooit zei: 'Je boek is je baby, verlegen en onzeker, en heeft jouw keuze nodig. Dien nooit twee meesters. '

Als ik de armoede-mythe loslaat, kan inspiratie samengaan met overvloed. Ik voel het, diep.

Na het gesprek maak ik thee. Een naam valt als een veertje in mijn schoot: Mathilda, zo heet het Atlantische leven dat ik vandaag heb ontmoet.
Ik open mijn document, adem, en begin opnieuw. Geen plastic. Alleen licht dat wil spreken.

Hoofdstuk 70

Wanneer liefde geen object meer nodig heeft, wordt zij de puls van het leven zelf.

Een schok gaat door Nederland wanneer de Partij voor de Vrijheid, een rechtse politieke partij met een nogal controversiële leider, de verkiezingen wint.

's Ochtends vroeg stuurt Katharina een appje: *Daar gaat het klimaat, met Wilders als premier. Ik schaam me kapot!*

Ik moet lachen als ik het lees en app terug: *Dat wordt interessant. Ik verwacht dat meer landen zo'n wending maken. Het is een reactie op de arrogantie van politieke leiders die niet meer luisteren naar de mensen die ze vertegenwoordigen; op het gevoel van onveiligheid dat is ontstaan door oorlogen, vluchtelingenstromen, onzekere economieën en een huizenmarkt waarin steeds minder mensen kunnen wonen waar ze willen wonen. Dan wordt er een vijand gezocht, en Wilders is daarbij heel behulpzaam.*

Nog niet zo lang geleden zou ik mij ongerust hebben gemaakt, allerlei rampscenario's hebben gezien. Nu doet het mij niets. Ik ben uit de dualiteit gestapt die politiek en het dagelijks leven voortdurend oproepen. De werkelijkheid wordt niet door politiek gemaakt, maar door de mate van bewustzijn. Bewustzijn stuurt energie aan, en vanuit dat samenspel komen bepaalde mogelijkheden tot leven in deze aardse realiteit.

Ik weet inmiddels hoe een Magus haar werkelijkheid creëert en wat de rol van de mens daarin is. Een Magus creëert vanuit het centrale kanaal van het nieuwe zenuwstelsel: door zich eenvoudigweg bewust te zijn van een situatie. Zo richt zij het

licht, zodat de hoogste uitkomst voor iedereen die betrokken is zich kan ontvouwen — terwijl de mens stil blijft zitten, zonder iets te willen sturen.

Het is leven vanuit de eenheid tussen binnen- en buitenwereld, zonder agenda en zonder controle. De Ik Ben weet wat de perfecte uitkomst is voor alle betrokkenen.

En wanneer je je daaraan kunt overgeven, wordt het leven één vloeiende stroom.

Ik weet hoe het moet, alleen de uitvoering laat nog wat te wensen over, maar ik voel mij de laatste weken ontegenzeggelijk blijer en vrijer in mijn aardse bestaan.

Ik denk aan Maarten, maar voel geen enkele behoefte om opnieuw met hem af te spreken. Seks op zich interesseert mij niet meer, ook geen hogere vorm ervan. Niet omdat ik ouder ben, maar omdat mijn energie zich niet langer richt op lichamelijk genot als op zichzelf staande ervaring, maar op het creëren van een leven in vrijheid en onvoorwaardelijke liefde, een liefde die niet op een object gericht is, maar zingt in elke stap die ik zet.

Maarten en ik dreven uit elkaar. Er is simpelweg geen consensus mogelijk tussen mijn manier van leven en de zijne. Het contact kwam niet voort uit onvoorwaardelijke liefde, maar uit behoefte.

Gisteren kreeg ik bezoek van een leuke man die ik via Keahak heb leren kennen. Omdat hij een maand in Nederland was, stelde hij voor om bij mij langs te komen. Ik stond niet bepaald te springen om bezoek, maar wist dat we elkaar moesten ontmoeten, dus zei ik ja. Vanuit mijn ooghoek zag ik Adamus mij een knipoog geven.

Hij kwam, en we spraken over allerlei wonderlijke dingen die we hadden meegemaakt. We bleken veel raakvlakken te hebben. Halverwege een zin hoorde ik mezelf ineens zeggen:

‘Ik werd ooit als jonge vrouw aan jou uitgehuwelijkt. Jij was een oudere man die ’s nachts vaak oude geschriften bestudeerde. Op een nacht kon ik niet slapen en ging kijken wat je aan het doen was. Ik keek over je schouder naar al die perkamenten rollen, maar kon niet lezen wat er stond. Ik begon vragen te stellen, en van het een kwam het ander: ik leerde lezen, kreeg uitleg over astronomie en over zoveel meer. In plaats van aan elkaar opgedrongen echtgenoten, werden we vrienden. We zaten vaak ’s nachts samen de sterren te bestuderen, teksten te lezen en spraken over zaken waar de meeste vrouwen nooit bij werden betrokken. Vlak voordat je overleed, gaf je mij het advies om naar de school van Pythagoras te gaan en mij daar aan te melden.’

‘Dat herken ik direct,’ zei hij. ‘Ik ben nog steeds zo: ik wil alles begrijpen, verdiep me eindeloos in wat me interesseert. En in welk land woonden wij?’

‘We waren Grieken die in Italië woonden.’

Drie uur later, toen hij weer vertrok, was wat mij betreft alles gezegd. Er was geen behoefte aan meer, net als bij Maarten. Zo openbaart mijn vrijheid zich dus, besef ik nu: leven in het nu, geen enkele concessie hoeven doen aan een ander, en laten ontvouwen wat de hoogste uitkomst is in elke situatie.

Even denk ik terug aan de verkiezingsuitslag en de schok die deze teweegbracht in Nederland. Je zult maar politicus zijn en denken dat je een zekere uitkomst kunt afdwingen. Het is per definitie een doodlopende weg.

Politiek is niet gericht op de hoogst mogelijke uitkomst voor iedereen; het is het denken dat het beter weet dan een ander. Dat is onvrijheid in zijn zuiverste vorm.

Ondertussen heeft Azar zijn pelgrimstocht voltooid en is linea recta teruggekeerd naar huis, waar hem een warm onthaal wachtte van zijn twee zoons. Hij voelde zó blij dat ik er tranen van in mijn ogen kreeg. Ik ben natuurlijk benieuwd hoe hij zijn leven verder vorm zal geven.

Onlangs werd ik wakker met een vraag die nog naklonk: 'Zullen we op reis gaan?' Ik wist dat de vraag van Azar kwam, en ik weet ook dat hij pas zal komen wanneer er niets meer is wat een van ons alleen moet doen. Misschien is dat wanneer ik volledig belichaamd ben als Magus. Hoe ver Azar inmiddels is, weet ik niet.

Maar op reis gaan met Azar — en natuurlijk met Sara — lijkt me geweldig, dus zei ik direct ja. Hoe en waarheen doet er niet toe; dat zie ik tegen die tijd wel.

Hoe dieper ik mij verbonden voel met Azar, hoe meer liefde ik voel, niet alleen voor hem, maar als basisresonantie van het bestaan zelf.

En zo reikt liefde verder dan namen, voorbij gezichten en wordt de adem van het leven zelf.

Nawoord

Er is een moment waarop de woorden zelf stilvallen. Niet omdat er niets meer te zeggen is, maar omdat alles eindelijk geleefd wordt.

De Andere Weg was nooit een route met een doel. Het was een ontmanteling, een afpellen, een langzaam ontwaken in het gewone leven waar het heilige niet langer buiten, maar in elke adem woont.

Wat begon als een zoektocht naar betekenis, werd een oefening in vertrouwen.

De Meesters verdwenen, de leraren zwegen, en wat overbleef was het stille Weten dat geen vorm nodig heeft. Toch is dat Weten nog niet altijd vanzelfsprekend. Ik leer het herkennen, onderscheiden van de stem van de oude logica die nog zo vaak mijn aandacht vraagt. Soms is het een dans tussen twee werelden: de ene tijdloos en helder, de andere nog doordrenkt van gewoonten, afspraken, lineaire tijd.

In dat speelveld leer ik bewegen met mildheid, wetend dat ook de oude energie een plaats heeft, als een toneel waarop het nieuwe leven zich wil tonen.

Wie terugbladert naar het begin van deze reis, ziet drie bewegingen.

In *De Terugkeer van de Healers* kwam het herinneren: het besef dat genezing niet iets is wat men ontvangt, maar wat men herinnert – het licht dat al in ieder mens woont.

Het Temmen van de Olifant bracht vervolgens de moed om het aardse te omarmen, om lichaam, emoties en menselijkheid niet

langer te zien als hinderpaal, maar als voertuig van de ziel en van vreugde.

En nu, in *De Andere Weg*, kwam uiteindelijk de stille stap naar binnen. Geen strijd meer, geen doel, geen pad dat nog wijst – enkel aanwezigheid. Hier wordt meesterschap niet meer gezocht, maar ademt het door het alledaagse heen.

Toch is het pad niet "af". Elke dag opnieuw vraagt het leven om afstemming. Om te luisteren naar dat subtiele verschil tussen het Weten dat uit het Niets oprijst en het denken dat betekenis wil geven. Ik leer ermee spelen: soms struikelend, soms dansend, maar steeds bewuster.

Ik leef in een wereld die nog grotendeels in oude energieën beweegt – afspraken, systemen, verwachtingen – en ontdek dat het niet mijn taak is om die wereld te bestrijden, maar om er vrij in te ademen. Om er licht in te brengen zonder iets te willen veranderen.

Misschien is dat de ware voltooiing van deze weg: dat het pad niet eindigt, maar oplost in het leven zelf. In de glimlach van een voorbijganger, in de geur van regen, in de eenvoud van een ochtend zonder haast. Het is de ontdekking dat God niet meer gezocht hoeft te worden, omdat Hij of Zij allang in elke adem aanwezig is.

En zo sluit *De Andere Weg* niet af, maar opent stilletjes een nieuw hoofdstuk. Een leven waarin ik geen reiziger meer ben, maar bewoner van mijn eigen Licht. Waarin alles — het heilige en het gewone, het weten en het niet-weten — eindelijk samenvalt in één adem: *Ik Ben Dat.*

Aan de lezer

Dank je dat je hebt meegelopen. Misschien herkende je onderweg iets van jezelf in mijn verhaal — een twijfel, een verlangen, een plotseling inzicht. Misschien voelde je soms

afstand, en op andere momenten een stille herkenning. Hoe het ook zij: jouw aanwezigheid gaf woorden gewicht en richting. Want geen enkel pad ontvouwt zich in afzondering. De Ander, of die nu zichtbaar is of niet, houdt de spiegel vast waarin we onszelf leren zien.

Moge dit boek je herinneren aan wat al in jou leeft: het eenvoudige weten dat je niets hoeft te worden, omdat je het al bent.

En mocht je voelen dat de reis nog zachtjes verder wil ademen, dan nodig ik je van harte uit om het volgende boek te lezen: *Om So Hum, Ik Ben DAT* —waar het stille Weten zichzelf herkent als Leven. Een boek gebed in Nieuwe Energie.

Liefs
Aowa Joy

Als dit boek iets voor je heeft betekend en je iets wilt teruggeven, ben je welkom om een vrijwillige bijdrage te doen. Je bepaalt zelf het bedrag. Bankrekening: NL68ASNB 8844211327 t.n.v. Joy Ligteringen. Dank je wel.

Heb je via de website al balans gemaakt? Dank je wel!